

# Giới thiệu Thần Y Phế Vật Phi

Bạn đang theo dõi truyện Thần Y Phế Vật Phi của tác giả Liên Quyết, truyện ngôn tình hay nhất nói về nàng là Vân gia thất tiểu thư, kinh mạch toàn bộ hủy siêu cấp phế vật, tâm cao tận mây xanh, não tàn, bị Đường tỷ thiết kế quần áo rồi chết.

Nàng là cô vô thiên tài, sát thủ lạnh lùng tàn nhẫn, bị hại bỏ mình. Xuyên không mà đến, từ đây người ngu ngốc cũng phong nhã!

Siêu cấp phế vật?

Tu được nghịch thiên thần công, thành tuyệt thế thần y, không thiên hòa, ngự vạn thú, danh chấn bốn phương, bề ngưỡn quần hùng, này cũng gọi là phế vật, mắt người bị mù hay là để trên đỉnh đầu? !

Ngày nọ trong lúc rảnh rỗi, nàng ngồi trên núi cướp bóc: Núi này là ta khai, cây này là ta trồng, muốn đi ngang qua, lưu lại dị bảo.

Hắn là Tà Vương thần bí phúc hắc , lại ẩn nấp thành Tông Môn công tử.

Trên đường đi gặp cướp bóc? Hắn phúc hắc cười một tiếng: Giật tiền nhiều không có ý nghĩa, không bằng cướp cái sắc!

Từ đây yêu nghiệt tàn nhẫn với nàng, cùng lòng dạ vô sỉ hiểm độc hắn, yêu nhau giết nhau, thiên địa run rẩy...

\*\*

( Mới gặp gỡ, giật tiền đựng vào cướp sắc )

Vân Chi Tịch đuổi tay muốn ngăn cản tử nam nhân này ra tay, nhưng là hai tay lại bị hắn một tay trói chặt, hơn nữa giờ qua đầu đặt tại trên vách xe! Mà tay nam nhân kia, là bầu vú son vượt đèo, xẹt qua hông nàng, lan tràn qua lưng eo...

"Dừng tay!" Lúc tay Dung Hoàng muốn sờ đến ngực nàng, Vân Chi Tịch nghiêm nghị cảnh cáo, một cổ sát khí lạnh như băng tỏa ra! Trong lòng là phần nộ cực độ, nàng nếu như không phải dùng thân thể phế vật này, tuyệt đối sẽ không dạng tùy ý kẻ giết người này!

Nhưng mà Dung Hoàng căn bản không để ý tới cảnh cáo của Vân Chi Tịch, ngược lại nàng một thân sát khí, làm hắn hơi một chút giật mình. Hắn thấy nàng lúc này sắc mặt xanh mét, một đôi mắt lười biếng lạnh nhạt, chính là đang ẩn chứa ngàn vạn sát khí trùng hắn. Hắn tin tưởng như ánh mắt có thể giết người, hắn giờ phút này đã bị bám chặt vạn đoạn.

"Không được, phải mò hết bên trong này." Dung Hoàng lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, bàn tay hoàn toàn không để ý Vân Chi Tịch! ...

\*

( Về sau, yêu nghiệt chống đối lòng dạ hiểm độc )

Từ Vân Phong ở trên, xa tắp mây trắng, trời trong nắng ấm, lơ mơ có thể nghe thấy một nam một nữ ở đối thoại.

"Người đuổi ta ra khỏi Từ Vân Phong?" Vân Chi Tịch nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Không sai." Dung Hoàng gật gù đầu, khoan thai mở miệng cảm.

"Dựa vào cái gì, dựa vào truyện gì?" Vân Chi Tịch nổi giận, nàng rõ ràng đứng Đông Vực xếp hàng thứ nhất, nói hảo ban thưởng đâu? Nói hảo bảo bối đâu?

Không đếm xỉa Vân Chi Tịch tức giận, Dung Hoàng chậm chạp nói ra: "Người có thể còn nhớ, ta từng đồng ý qua người một cái hứa hẹn."

"Nói nhảm! Nhưng này cùng người đuổi ta ra khỏi Từ Vân Phong có gì quan hệ? !" Vân Chi Tịch rất phần nộ.

"Tự nhiên có quan hệ, dựa theo Tông Môn quy định, sư phụ không thể cưới đồ nhi. Vì sư tự nhiên muốn đem người trực xuất, mới có thể đón dâu." Dung Hoàng đặc biệt nghiêm túc "Dạy bảo".

Vân Chi Tịch đầu đầy hắc tuyến, không thể nhịn được nữa: "Thú cái cái rắm! Ta ở thời điểm nào đáp ứng gả cho người!"

Dung Hoàng khẽ cúi đầu, tu trưởng kiêu mi nhéo nhéo: "Cái này ngược lại, bất quá người toàn thân cao thấp đều bị vì sư sờ qua, việc này đã nói ra. Đã có phu thê chi thực, tự nhiên là muốn kết hôn."

Vân Chi Tịch chỉ cảm thấy có đầu đầy quạ đen bay qua, giận dữ lý luận: "Chúng ta cái gì thời điểm có phu thê chi thực, ta như thế nào không biết rõ!"

"Ta nói có, liền có." Dung Hoàng một câu kết thúc, nói không nên lời ung dung hoa quý, đạo vô tận hào hoa phong nhã tuyệt thế.

"Mẹ kiếp!" Mồ nữ cuối cùng nhịn không được bạo phát nói tục, nàng nghĩ khi sư diệt tổ! Ai cũng đừng can!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1: Xương Cứng

Núi Thanh Thành có một chỗ hiểm yếu trong sơn cốc. Một đoàn xe trăm dặm uốn lượn từ từ mà đi, bỗng nhiên có một trận luồng gió yêu quái. Trên sơn cốc cự thạch rơi xuống, kèm theo từng đợt bạo phát vang lên, thanh thế kia kinh thiên động địa!

"Không tốt! Là thiên lôi đàn! Lập tức đề phòng! Có mai phục!" Đoàn xe cầm đầu, trung niên nam tử thấy vậy sắc mặt đại biến, lập tức cảnh giới hết lớn.

Cùng lúc đó, chỉ nghe bốn phương trong sơn cốc vang vọng một giọng nói ương ngạnh thô lỗ của trung niên nam tử: "Núi này là ta khai, cây này là ta trồng. Muốn từ đây đi ngang qua, lưu lại đường tãi!"

"Làm càn! Ta Thanh Thành Vân gia người cũng dám đánh cướp, gan to quá nhỉ!" Trung niên nam tử nghe vậy giận tím mặt!

Trung niên nam tử nghe không đúng, vội vàng vận vẹo thân, nhất mực cung kính đối với nữ tử mạng mạng che mặt xin chỉ thị: "Lão đại, là Thanh Thành Vân gia làm sao?"

Chỉ thấy nữ tử mặc dù lấy mạng che mặt che mắt, hai cong thanh mi lại như Viễn Sơn, đôi mắt đẹp lười biếng lạnh nhạt, tựa hồ bất kỳ sự trong thiên hạ đều không lọt vào trong mắt. Mắt nàng nửa khép nửa mở mở phân nửa gian, nhưng lại tựa như giấu sắc sảo vô tận.

Vân Chi Tịch nghe vậy, thanh âm lạnh lạnh lười biếng: "Cướp."

Rõ ràng là tiểu đệ nam trung âm nghe thấy, một đầu mồ mồ hôi liên không nín được tuôn ra, hần cần thận nhắc nhở: "Lão đại, Vân gia rất mạnh, là Thanh Thành huyện một trong tam đại thế gia, có cái lão tổ lại là thần tiên đồng dạng, đặc biệt cố chấp, chúng ta vẫn là - -"

Hần lời còn chưa nói hết, liền bị Vân Chi Tịch ánh mắt nhìn lạnh cả người thấy toàn thân run rẩy, nhưng cũng không dám nói tiếp. Hần tuy nói cao lớn thô kệch, xem ra cũng không giống là miệng cộp gan thỏ, nhưng là đôi mắt này vị cô nãi nãi, hần thật chính là sợ! Nói đến đến, cũng trách hần mê tâm sắc, đem cô nãi nãi hôn mê cướp này cướp trở về, kết quả chính mình lão đại sơn trại làm không được không nói, còn sa vào làm tiểu đệ...

"Nói tiếp." Vân Chi Tịch mỉm cười, ánh mắt lại ngăm lạnh. Kỳ thật đối với Thanh Thành huyện một trong tam đại thế gia Vân gia, nàng không phải là không có nghe nói, nhưng vậy thì như thế nào? Đối với thuở nhỏ liền là thiên tài cổ vũ, lớn lên chính nàng là sát thủ ma, chỉ cần nàng muốn làm, sẽ không làm không thành!

Nói đến hào quang vào nửa tháng trước, trong nhiệm vụ cuối cùng kia ngọn lửa tan thành mây khói. Nàng cũng bởi vì không hiểu đi tới nơi này - cái thế giới, hồn phách bám vào người tu luyện này kinh mạch toàn bộ bị phế, là một vô dụng thân thể. Hồi tưởng lại, hết thấy thật sự là không nói nên lời. Thật là một sự tình cầu huyết, cũng có thể rơi trên người nàng, thật sự là - - có phúc ba đời a!

Còn nhớ đến lúc ấy, linh hồn lưu lại của cỗ thân thể này còn lưu lại chấp niệm có một sự kiêu ngạo và không cam lòng, khi nàng hứa hẹn lấy "Vân Chi Tịch" cái tên này làm kiêu ngạo, cô chấp niệm kia mới tàn đi...

"Lão đại, Vân gia này không dễ chọc a!" Lúc này nam trung tiểu đệ đã mồ hôi đầm đìa, nếu trước kia hần tuyệt đối sẽ không ép buộc Vân gia này! Nhưng là Thanh Thành một trong tam đại thế gia a, bọn họ cướp bóc chút ít ba bốn đoàn xe còn hào, cướp bóc loại thế gia này đoàn xe kia không phải là tìm chết sao?!

"Như thế nào? Dám muốn bốn tiểu thư cho người làm áp trại phu nhân, không có can đảm đánh cướp?" Vân Chi Tịch nằm ở nhất chiếc giường êm, lười biếng thanh thần hưởng thụ hai gã hần tử cao lớn thô kệch cho nàng che nắng quạt gió. Cướp bóc còn có thể chuyển cái giường êm đi ra phơi nắng, sợ là thiên hạ chỉ lần này như nhau.

"Thuộc hạ sai, thuộc hạ không dám, không dám..." Nghĩ hần từng gần cùng là quát tháo một phương lão đại sơn trại a! Cho nên nói một bước sai từng bước sai, mặt đối trước mặt mỹ nhân kiều hoa đồng dạng này, hần không có dũng khí cũng không dám thờ lớn.

"Kia còn chưa dứt đi, cả ngày cướp một ít hàng nghèo, nửa chút ý cũng không có, bốn tiểu thư đều cướp ngân." Vân Chi Tịch ngồi dậy, giỡn ra một cái xương ống chân, ngược lại có chút ít nhao nhao muốn thử nhìn đám người kia về phía trong sơn cốc.

Nam trung tiểu đệ mặt mồ hôi lạnh, rõ ràng bọn họ hôm qua mới cướp nhất thương đội, mặc dù không phải là thế gia thương đội, nhưng cũng rất giàu có được hay không! Cộng thêm trước đây cướp bóc, rõ ràng đều đủ cho các huynh đệ trong sơn trại vài chục năm chỉ ăn không làm! Còn gọi là nghèo...

Bất quá nam trung mặc dù nghĩ thế, trên mặt cũng không dám nói nhảm nữa, quay đầu lại cứ tiếp tục thao lớn giọng quát: "Lão đại của chúng ta nói, quản người cái gì đồ Vân gia vô dụng! Muốn từ đây đi ngang qua, nhất định phải lưu lại hàng mua đường - -"

Phía sau hẳn còn không nói ra từ "Tài", lại là như thế nào đều không phun ra, như là bị người đột nhiên nhéo cái cổ, đem thanh âm bóp ở trong cổ họng!

Vân Chi Tịch thấy vậy như rụng mảy, sau đó ưu nhã nhảy lên, bấp chần nhanh nhẹn tìm tòi, một cước đạp bay nam trung kia. Hắn "Đông - -" lên tiếng đụng vào thạch lâm, tuy bị đụng phải là đầu rơi máu chảy, nhưng không có trí mạng.

Cùng lúc đó, ngón cái cùng ngón giữa Vân Chi Tịch bắn ra, một ngọn đao phi phá trời ra, giữa không trung "Thương" một tiếng vỡ vụn thành bụi phấn. Nguyên lai nam trung âm tiếu đệ kia bị cao thủ đối phương bắn ra Huyền Kính, bị Vân Chi Tịch đá đi mới có thể thoát ra, mà nàng không đếm xỉa tới phi đao bắn ra, chính là hóa giải đạo kinh khí này.

Này hết thầy nói đến dong dài, kỳ thật cũng chính là chuyện trong nháy mắt.

Thấy kinh khí kia có thể vỡ, nàng phi đao, Vân Chi Tịch cười nhạt một tiếng: "Có chút môn đạo, bổn trại chủ sẽ đi gặp." Nói xong, nàng tung người từ trên ngọn núi nhảy rơi, gió núi đem nàng kia một thân trang phục màu đỏ phát vu vu tung bay, thật là phiêu dật.

Đoàn người Vân gia chỉ thấy bầu trời có một màu hồng hồng bồng bềnh hạ xuống, sau đó một gã phong thái yếu điệu thiếu nữ xinh đẹp đứng trước. Nữ tử kia tóc đen như vậy mực rũ xuống, không đồ trang sức lắm đẹp. Mí nhục viễn sơn than vẽ lông mày, con mắt như trắng sáng. Khuôn mặt nàng mặc dù lấy mạng che mặt che lấp, lại không thể che hết một thân khuynh thành phong thái, quả nhiên là một gã cô gái tuyệt sắc!

"Thanh Thành Vân gia sao? Tựa hồ là thổ hào gia tộc." Vân Chi Tịch đứng lại, thanh âm lười biếng nhẹ nhàng nói ra. Ánh mắt không để lại dấu vết, đem nhân số của đối phương, chiến lược, bố phòng chờ tình huống làm một phen tính nhẩm.

Cầm đầu trung niên nam tử kia, này lúc mày rậm nhéo nhéo, tựa hồ không nghĩ tới cướp bóc bọn họ là một nữ lưu, hơn nữa nhìn bộ dáng vẫn là tuyệt sắc nữ lưu niên thiếu. Không hiểu, đối phương nói câu này có ý gì?

Kỳ thật Vân Chi Tịch nói câu này thật không có ý gì, chính là nghĩ kéo dài thời gian, để cho nàng triển khai bố cục. Bất quá nàng bố trí, nàng tin tưởng bên trong không ai có thể nhìn ra được, là nàng toàn năng sát thủ tự tin!

"Lão đại!" Không lâu sau, sau lưng Vân Chi Tịch một bọn sơn tặc cũng đi theo, vừa rồi thiếu chút nữa nam trung âm tiếu đệ bị giết gọi đoàn chính, cái sơn tặc tập đoàn vốn là lão đại, hiện tại là lão Nhị.

"Lão đại, chúng ta xét nhà hòa vẫn làm đi lên?" Đoàn chính trên đầu máu còn lưu, chính trợn mắt trừng mắt trước người của Vân gia. Hắn nương, vừa rồi hẳn thiếu chút nữa bị giết chết! Giờ hẳn cái quan khí gì, Vân gia không Vân gia, hẳn là nhất định phải báo thù!

"Không thể lỗ mắng, Vân gia là thổ hào danh gia, đó là giảng đạo lý. Mà ta là sơn tặc, muốn lấy đức thu phục người." Vân Chi Tịch dạy bảo tiểu đệ.

Bên kia người đoàn xe nghe, khỏe miệng nhìn không được kéo ra, một nhóm cản đường cướp bóc sơn tặc nói muốn lấy đức thu phục người, như thế nào nghe như thế nào đều cảm thấy quỷ dị...

"Lấy đức thu phục người?" Đoàn chính nghe thấy giáo về mặt mờ mịt, sau đó bọn sơn tặc cũng không hiểu, lão đại bình thường không phải là nói muốn lấy bạo chế bạo sao? Cái gì hiện tại lại biến thành lấy đức thu phục người? Sơn tặc bọn họ vào nhà cướp của chính là đạo lý cứng rắn, nào có cái gì đức a!

"Không sai, cầm đầu kia là ai người nhận biết không?" Vân Chi Tịch hỏi.

"Tựa hồ là Vân gia đích hệ Tứ gia - - Vân Nhất Tiêu, là Vân gia gia chủ thứ tư, ở Vân gia địa vị phi phàm, cái này đoàn xe nhất định là có thứ đồ tốt!" Đoàn chính làm Thanh Thành này một đời giặc cỏ, kiến thức vẫn là không sai.

"Tốt lắm." Vân Chi Tịch nói một tiếng, ngược mắt nhìn về phía cầm đầu vân nhất mực.

Chẳng biết tại sao, lúc chống lại con mắt lười biếng kia lạnh nhạt, Vân Nhất Mực cảm thấy lạnh cả người, có thể rõ ràng đối phương trên người hoàn toàn không có Huyền Kính không ổn định, thật sự là cô gái yếu đuối! Vừa hẳn liên tục không biến sắc, chính là nghĩ tra xem sâu cạn của đối phương. Trước hẳn bắn ra Huyền Kính sống, rõ ràng bị đối phương giải hết, nhưng là này thời điểm nhìn sang, đối phương rõ ràng không có tu vi so với hắn cao nhân?

"Vân Tứ gia, đem các người tiền tài lưu lại tốt không?" Vân Chi Tịch này lúc trong đôi mắt đẹp ánh sáng lung linh, nhìn thấy bên cạnh đoàn chính một trận run rẩy. Hắn đặc biệt rõ ràng, khi bọn họ gia lão đại càng "Ôn nhu đáng yêu" thời điểm, xúi quẩy hải từ hội càng xúi quẩy.

Trên thực tế cũng đúng như đoàn chính suy nghĩ, liền ở Vân Chi Tịch dứt lời sau đó, Vân gia đoàn xe không ít người ào ào ôm bụng lăn đất, tiếp theo miệng sùi bọt mép, rõ ràng trình trạng độc trạng!

Vân nhất mực lập tức sắc mặt cứng đờ, hẳn giờ phút này cũng cảm giác được trong cơ thể có một cỗ độc tố ở lan tràn. Bất quá này chút ít độc, còn không biết làm thế nào hẳn không được. Nhưng là hẳn những thứ kia thủ hạ rõ ràng gánh không được, có thể là đối phương là lúc nào hạ độc? Hẳn thế nhưng hoàn toàn không có chỗ xem xét! Này - - điều này sao có thể? ! Lẽ nào đối phương hữu dụng độc cao thủ? !

"Vân Tứ gia, xem ra các người là không muốn vô duyên vô cớ trả thù lao. Dạng này đi, chúng ta một trăm lượng bạc một bộ giải được. Dựa theo bọn họ vì người Vân gia bán mạng giá trị đến xem, này mua bán còn là phi thường có lời, vân Tứ gia ngài cho rằng đâu?" Vân Chi Tịch ánh mắt ở tự quyết định thời điểm, liên tục dừng ở Vân gia đoàn xe nhất kéo xe ngựa thượng. Bởi vì kia người ở bên trong, nàng lại không cảm giác được hơi thở. Chẳng lẽ là cái không cổ kiêu?

Vân nhất mực nghe vậy sắc mặt hắc hắc, thậm chí chính xác hảo có tâm cơ nữ tử. Nàng như thế vừa nói, hẳn còn có thể không mua giải được sao? Nếu không hôm nay này sự truyền đi, này về sau còn có ai sẽ đến nhảy vào ở Vân gia phía dưới bán mạng? !

Vân nhất mực tuyệt đối không nghĩ tới, hẳn đường đường Vân gia Tứ gia, Thanh Thành huyện một phương nhân vật, thế nhưng sẽ ở nhà mình cửa nhà bị nhân cướp bóc! Này nói ra, này không phải là khiến người ta cười đến rụng răng sao? Có thể sự thật là, hẳn giờ phút này trừ nghe từ đối phương an bài, thế nhưng không có biện pháp!

"Pằng pằng - -" đúng vào lúc này, kia liên tục yên tĩnh không tiếng động trong xe ngựa, đột nhiên truyền ra thanh thúy tiếng vỗ tay! Nhất chương, hai chương, vào thời khắc này như sấm sét trần không, nghe được vân nhất mực mí mắt thẳng run, thậm chí không xong !

"Thú vị." Trong xe ngựa kia truyền ra nhất đạo mờ ảo giọng nam, này thanh âm đơn giản mang từ tính, tỏ ra trầm thấp gọi cảm. Nghe nhẹ nhàng mù mịt giống như Phạm Âm đến thế gian, mang một cỗ cự nhân ngàn dặm khoan thai!

Đập vào mặt một cỗ cuồng đại hơi thở, nhượng Vân Chi Tịch xinh đẹp đồng tử co rút lại, mười ngón tay thượng bát chuỗi ngâm độc phi đao, trong nháy mắt phá không vạch ra tám đạo "Xi xi" thanh! Thăng phong sát đối phương tất cả đường lui, đao đao tàn nhẫn, khắp nơi ác độc, đưa người vào chỗ chết!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 2: Giật Tiền Đụng Vào Cướp Sắc!

Nhưng mà! Bát ngọn phi đao như đá ném vào biển rộng, trong nháy mắt xe ngựa quy về yên tĩnh.

Vân Chi Tịch mỹ mâu chợt lóe, một cỗ âm u sát khí tràn ngập: “Động thủ!”

Tiểu đệ Đoan Chính nhận được mệnh lệnh, lập tức kéo giọng quát: “Thừa dịp hẳn đang bị thương, chúng ta lấy mạng hẳn!”

Lập tức rung trời rống: “Sát!” Thanh âm âm âm mà dậy, một bọn son tặc tuân lệnh xông lên, gào lên thẳng hướng đoàn xe Vân gia đang trúng độc, khí thế kia như cầu vồng.

Vân Nhất Mặc không nghĩ đến đối phương nói động thủ liền động thủ! Mà bên cạnh bọn họ lúc này, trừ hẳn cùng một lão giả tạm thời không phát độc, những người còn lại căn bản vô pháp phản kháng! Dạng này đến người Vân gia chỉ có thể bất động chịu trận!

“Chậm đã! Ta cho các ngươi tiền tài!” Rơi vào đường cùng, Vân Nhất Mặc chỉ có thể nghĩ tới rui ro trừ tai họa.

Sắc mặt hẳn lúc này hết sức khó coi, trong nội tâm lại là lật lên kinh đào sóng lớn. Một nhóm giả cò mà thôi, cũng có thời điểm có loại thủ đoạn nhường này?! Lại làm hẳn không thể không nghẹn khuất lấy tiền trừ tai họa, bất quá hiện tại hẳn chỉ hy vọng vị kia trong xe ngựa không có nổi giận mới tốt. Nhưng mặt mày của cô nương kia, hẳn thế nào lại cảm thấy nhìn có chút quen mắt?

Cũng đúng vào lúc này, xe ngựa kia tỏa ra một cỗ Huyền Kính kinh người! Thanh âm kia có chút hứng thú giương cao: “Có ý tứ, thuận gió núi tán độc. Lại là độc vô sắc vô vị, không nghĩ tới bên trong Thanh Thành còn có dạng độc thủ này, xem ra ngươi cũng thuộc loại chuyên dùng ám khí.” Từ trên người hẳn truyền ra một cỗ Huyền Kính chấn động. Chu gia trại không ít son tặc bị chấn thương ngã xuống đất không dậy nổi!

Ánh mắt vân Chi Tịch trong phút chốc u lãnh nhìn chăm chăm xe ngựa kia, dưới mạng che mặt, môi dưới khế câu, người này thế nhưng có thể phát giác được cách bố trận của nàng, thật khiến nàng nổi lên ý muốn khiêu chiến.

“Dung công tử, Vân Nhất Mặc có tội.” Mắt Vân Nhất Mặc khế liếc, lập tức liền tỏ ra cung kính sợ hãi.

Lúc này Vân Chi Tịch đang muốn lại lần nữa làm khó dễ, trong xe ngựa lại tản ra một cỗ khí lực cường hãn, trực tiếp kéo nàng vào trong khoang xe!

“Lão đại!” Đoan Chính rống lên một tiếng, liền muốn tiến lên giữ chặt Vân Chi Tịch. Người trong xe ngựa cuốn ra một ngọn gió, đem Đoan Chính văng ra ngoài mây chực dặm.

“Lão đại!” Son tặc Chu gia trại thấy vậy sắc mặt đại biến đều muốn đi lên, Vân Chi Tịch trầm giọng hét ra lệnh: “Tất cả chớ động!” Bởi vì nàng biết rõ tất cả mọi người ở đây không phải đối thủ của người này, thực lực của người này so với nàng tưởng tượng còn mạnh hơn.

“Biết điều.” Thanh âm mờ ảo của nam tử rơi xuống, Vân Chi Tịch bị hẳn hút vào trong xe ngựa.

Toa xe rất rộng rãi, vật dụng đều rất quý giá, một cỗ hơi thở nam tính nhàn nhạt tràn ngập bên trong toa xe.

Một gã nam tử mặc một bộ quần áo tuyết trắng ngồi trên ghế xe, lông mày\* hẳn dài tựa như kiếm, mắt đen thâm thúy, mũi ngọc thẳng tắp, tóc đen như

mực, hình dáng đôi môi hẳn rất gọi cảm, bóng loáng như hoa đào tháng ba. Này cũng xem như là một nam tử thập phần tuấn mỹ, quanh thân nam nhân tản ra một cỗ khí chất khoan thai. Quan trọng nhất là, trần người hẳn mơ hồ còn giấu một loại hơi thở thâm sâu!

(\*đáng lẽ ra chỗ này là lông mi, nhưng thấy không thích hợp nên đổi lại là lông mày)

Mà cỗ hơi thở này, Vân Chi Tịch kinh ngạc phát hiện nàng thể nhưng nhìn không thấu! Tình huống như thế này, từ lúc nàng thành danh, chưa bao giờ phát sinh qua. Bởi vì bản năng sát thủ, bình thường nàng đều có thể nhạy cảm bắt được hơi thở của bất luận kẻ nào, hơn nữa phân tích nghiên cứu được rất rõ ràng.

Nhưng người trước mắt, nàng lại nhìn không ra nửa điểm manh mối hơi thở mà hẳn đang cất giấu! Điều này làm nàng có chút khiếp sợ...

Đồng thời khi nàng nghĩ về nam tử, hẳn cũng cẩn thận nhìn nàng, hơn nữa ánh mắt so với Vân Chi Tịch có lực sát thương hơn nhiều! Đôi mắt đen kìa thâm thúy mà xa xăm, tựa như có thể nhìn thấu quần áo nàng, đem nàng vạch trần ra nghiên cứu!

Cái loại cảm giác bị người khác nhìn kỹ này, khiến Vân Chi Tịch đặc biệt khó chịu!

Dung Hoàng vùng tay lên, không đợi Vân Chi Tịch phản ứng lại, mạng che mặt trên mặt nàng liền nhẹ nhàng rơi xuống đất. Lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc như trăng của nàng, hẳn mới hải lòng kẻ nhếch đôi môi mỏng gọi cảm: “Đáng diệu không tệ.”

Vân Chi Tịch nghe vậy mặt hơi nâng lên, thần sắc vừa động, một luồng sáng mê ly từ đáy mắt nàng nổi lên, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của Dung Hoàng.

Trong nháy mắt Dung Hoàng chỉ cảm thấy từ trước mắt một thân khí chất linh hoạt kỳ ảo, tư thái tuyệt vời mà chất chứa vô tận sức quyến rũ. Nhất là đôi môi mềm mại người kia, giống như đang hấp dẫn hẳn, khiến hẳn có ý nghĩ muốn tiến lên đề nữ tử này, hung hăng chà đạp!

Một thoáng công phu mà thôi, liền khiến bụng hẳn nổi lên một cỗ uyển chuyển xôn xao, sâu trong ánh mắt đen kìa nhiễm một tầng sương mù nhàn nhạt, ánh mắt hẳn tỏ ra mờ mịt mê ly. Một khắc này hẳn rất muốn ôm lấy nữ tử trước mắt, cho nên hẳn lại lần nữa đưa tay, trực tiếp đem Vân Chi Tịch ôm vào lòng. Ngược lại nhuyển hương ôn ngọc...

Đúng vào thời điểm này, trong tay Vân Chi Tịch xuất ra ám khí! Nhưng mà trong nháy mắt bị những ngón tay thon dài hơi lạnh của Dung Hoàng nắm lại, thanh âm khoan thai kia lại một lần nữa vang lên: “Độc của ngươi không thể làm gì được bốn công tử, ngược lại mị công của ngươi lại có vài phần bản lĩnh, ngươi đây là đang quyến rũ tông đệ từ?”

Dung Hoàng hơi hơi hột, khi nói chuyện ánh mắt hẳn đã hồi phục thanh minh, nơi nào còn có nửa điểm mờ mịt.

Nội tâm Vân Chi Tịch trầm xuống, biết rõ kiếp trước mị thuật chưa bao giờ thất thủ, lần này lại thất bại. Kiên kỵ trong lòng đối với nam nhân này, lại cao hơn một bậc.

Nhưng lúc này tay Dung Hoàng lại động, bàn tay hẳn mở rộng thể nhưng mờ từ chân nàng lên! Ánh mắt Vân Chi Tịch run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc nhiễm vài phần hơi thở băng sương. Nhưng hai tay kia không để ý đến sắc mặt của nàng, trực tiếp mờ từ dưới chân nàng lên!

“Ngươi khôn khiếp!” Vân Chi Tịch lại một lần nữa khiếp sợ, nàng không nghĩ tới nam nhân này lại là một cái đẳng đồ từ! Không sợ mị thuật đầu độc người, thì ra là một cái đẳng đồ từ! Trên đời này cũng có loại đẳng đồ từ này sao?!

Vân Chi Tịch lập tức ngăn cản tay nam nhân này lại, nhưng hai tay lại đơn giản bị một cái tay lớn của hẳn trói chặt, hơn nữa còn giờ qua đầu đặt trên vách xe! Mà tay nam nhân kia, cứ như qua núi vượt đèo, xẹt qua móng nàng, lan tràn qua eo lưng nàng. . .

“Dừng tay!” Đang lúc Hoàng Dung đã sắp di chuyển ty đến ngực, Vân Chi Tịch nghiêm nghị cảnh cáo, một cỗ sát khí lạnh như băng tản ra! Trong lòng là cực độ phẫn nộ, nếu không phải nàng đang dùng thân thể của phế vật này, tuyệt đối sẽ không phải dạng tùy ý để người khác giết!

Nhưng Dung Hoàng căn bản không để ý tới Vân Chi Tịch cảnh cáo, ngược lại một thân sát khí của nàng, khiến mắt hẳn hơi giờ lên một chút. Hẳn thấy sắc mặt nàng xanh mét, một đôi mắt lười biếng lạnh nhạt, nhưng ẩn chứa ngàn vạn sát khí trùng mắt hẳn. Hẳn tin tưởng nếu như ánh mắt có thể giết người, hẳn giờ phút này đã bị bầm thây vạn đoạn.

“Không được, phải mờ hết bên trong này.” Dung Hoàng lại nói năng hung hồn đầy lý lẽ, bàn tay không chút nào để ý đến sát khí của Vân Chi Tịch cảnh cáo, trực tiếp mờ lên cấm địa của nàng! Trong nháy mắt xúc cảm phong nhuyển dâng lên, ân - - xúc cảm không sai. . .

Sát khí trong mắt Vân Chi Tịch bạo phát, chỉ nghe một tiếng “Pằng - -” vừa vang lên, xe ngựa “Àm” một tiếng vỡ vụn! Trong nháy mắt bụi đất tung bay, mảnh vụn bay tán loạn, chấn động đến mức mọi người bên ngoài vô thức lùi về phía sau mấy trượng.

Sau đó đám người Vân Nhất Mặc nhìn thấy Dung Hoàng ôm ngang hông Vân Chi Tịch, bên trái khuôn mặt mang một ngũ chỉ son ấn\* tươi đẹp, chút chút vật đứng ở nơi xe ngựa đổ nát.

(\*Ta không biết ngũ chỉ son ấn nghĩa là gì cả, nàng nào giúp ta với!)

Vân Chi Tịch giận không kiềm được, nam tử trước mắt đến bây giờ còn chưa chịu buông ra! Nàng hợp lực muốn xoay người nhảy xuống, Dung Hoàng lại ôm chặt eo thon của nàng không buông tay!

“Đừng có làm càn!” Khẩu khí Dung Hoàng cũng nhiễm một tia lãnh ý, nữ nhân này đúng là không thể tán thưởng!

Vân Chi Tịch bật cười: “Con mẹ nó, nguoi mà không buông tay, có tin hay không ta phế luôn nguoi!” Cái gì gọi là nàng làm càn, lẽ nào có nguoi muốn vô lễ với nàng, nàng còn được nằm không động chờ quân hái? Nàng lại không phải là có bệnh, càng không muốn nam nhân đến nỗi tàn...

Dung Hoàng cau lông mi dài, Vân Nhất Mặc đứng lúc này thất thanh hô lên: “Tịch nhi?!”

Ánh mắt Vân Chi Tịch cùng Dung Hoàng đồng thời rơi trên người Vân Nhất Mặc, nguyên lai sau khi Vân Nhất Mặc chứng kiến rõ ràng mặt thật của Vân Chi Tịch, rốt cuộc hẳn biết vì cái gì mà bản thân thấy cô nương này quen mắt! Đúng là nhìn rất quen mắt a, này rõ ràng chính là muốn tránh nhưng không thể tránh!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 3: Phế Không Được Lại Phế?

Núi Thanh Thành, một chỗ lưng núi uốn lượn được xây không ít phòng xá. Bên trong địa thế dễ thủ khó công, là nơi Chu gia trại đóng quân. Hôm nay Chu gia trại nghênh đón một trong tam đại thế gia Thanh Thành Vân gia, trong sơn trại huyền ảo, các huynh đệ đều có chút không hiểu, không biết rõ là phát sinh chuyện gì?

Ngay lúc này trong Chu gia trại thính đường, chỗ ngồi ở giữa bọc da hổ, giặt xuống mặt nạ Vân Chi Tịch ngạo nghễ ngồi.

"Nguoi nói ta là chất nữ của nguoi?" Mặc dù trước nghe xong lời nói của Vân Nhất Mặc, nhưng Vân Chi Tịch vẫn còn có chút kỳ quái. Nàng mặc dù chiếm lấy thân thể này để thoát xá, nhưng chủ nhân thân thể nguyên lai ký ức là rất mơ hồ, thường xuyên giống như có chút gì đó xuất hiện, có thể là bất không được rõ ràng.

Nàng cảm giác là thiếu hụt cơ hội, thiếu hụt cơ hội kích thích khiến nàng dung hợp với nguyên lai ký ức cổ thân thể này. Mà này thân thể nguyên lai thân nhân, phải là này cơ hội. Nàng biết rõ nếu là muốn dung nhập cái này thế giới, được đến những ký ức này vẫn rất có cần thiết. Chỉ là cổ thân thể này, tại sao lại luân lạc tới trong tay sơn tặc? Điểm này phải biết rõ ràng, nếu không sẽ bị động.

Vân Nhất Mặc khẩu khí kiên định nói: "Tuyệt đối không sai! Tịch Nhi, nguoi thật không biết Tứ thúc? Nhưng chớ có bướng bỉnh, Tứ thúc nguoi không thể chịu được lần qua lần lại đâu."

Nghe Vân Nhất Mặc nói, Vân Chi Tịch đại khái có thể đoán được, thân thể này nguyên lai cùng linh hồn so sánh không tốt. Nhưng vậy rất kỳ quái, khi đó phụ thân nàng, có thể không biết là "Nàng" không tốt. Ngược lại, còn cảm thấy "Nàng" tựa hồ rất cao ngạo tự ti?

"Ta không nhớ rõ, nửa tháng trước ta tỉnh lại ở phụ cận sơn trại này, chỉ nhớ mang máng chính mình gọi Vân Chi Tịch, cái khác đều không nhớ rõ. Nguoi vẫn là trở về điều tra rõ, ta thật sự không biết nguoi." Vân Chi Tịch khẩu khí vẫn như cũ lạnh nhạt, cũng không có vì lời nói Vân Nhất Mặc mà tỏ ra kích động, ngược lại có một loại đề phòng, không tin nhiệm.

Vân Nhất Mặc nghe vậy lông mày nhíu lại, trùng hợp lúc này một con phi ưng bay vào trong phòng. Vân Chi Tịch thanh mi chau lên, cảm giác con ưng này có chút cổ quái. Nàng trông thấy kia ưng đậu ở trên người Vân Nhất Mặc, hẳn rất quen coi xuống một cái ống thật nhỏ trên đuôi phi ưng, từ trong lấy ra một phong thư. Thấy rõ loại phi ưng này hẳn là Vân gia chuyên môn huấn luyện, dùng để đưa tin.

Vân Nhất Mặc mở phong thư vừa nhìn, sắc mặt lập tức xanh trắng lẫn lộn lên. Hắn ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Vân Chi Tịch, cuối cùng là nhìn chăm chăm trong thính đường, kia nhẹ như mây gió ngồi bạch y nam tử, mí mắt nhắm không ngừng.

Dung Hoàng này bây giờ là chưa ngồi ở trên chủ tọa, nhưng một thân tôn quý hơi thở khoan thai. Đối với Vân Nhất Mặc ánh mắt cũng không lăm lăm để ý, mà là ngưng lại tựa như kiếm dài suy tư cái gì. Ánh mắt thỉnh thoảng xem Vân Chi Tịch, hẳn giống như là đề phòng giống như lang đề phòng nhìn chăm chăm hổ.

Vân Nhất Mặc chân chừ được một lúc, mới chậm rãi hít một hơi đạo: "Tịch Nhi, gia gia đến thư, nguoi tới xem một chút có hay không còn nhớ cái gì."

"A?" Vân Chi Tịch có chút kỳ quái nhướn mày.

Mà lúc này Vân Nhất Mặc xem ánh mắt nàng, so với trước vẫn về tâm tình phức tạp hơn, có có đau lòng, có thương tiếc, có bất đắc dĩ, có không cam lòng... Tóm lại ánh mắt phức tạp, là Vân Chi Tịch bình thân lần đầu tiên nhìn thấy.

Gặp Vân Chi Tịch không động, cho rằng nàng là đề phòng chính mình, Vân Nhất Mặc trong lúc nhất thời trong mắt đau ý càng sâu, khẩu khí nhu hòa đạo "Tịch Nhi đừng sợ, Tứ thúc sẽ không làm tổn thương nguoi."

Vân Chi Tịch nghe vậy trong nội tâm lại nghi vấn, nhưng nàng vẫn là quyết định xem một chút này phong thư, mặc dù nàng đại khái đoán được là chuyện gì. Một phong thư Vân gia gia chủ Vân Ngao Thành tự tay viết, muốn nói cho Vân Nhất Mặc Vân gia gặp chuyện không may.

Nguyên lai ở trắng trước (chắc khoảng 15 ngày), đệ nhất thiên tài trẻ tuổi Vân gia - - Vân Chi Tịch, đang bế quan đột phá huyền sĩ cấp tu vi, toàn thân kinh mạch rạn nứt! Đi qua Vân gia Thái trưởng lão xác định, lại không trùng tu khả năng Huyền Kính!

Trong nháy mắt Vân gia đều tan vỡ, đây không thể nghi ngờ là Vân gia tồn thất lớn!

Nên biết này một lần Vân Chi Tịch đột phá một khi thành công, như vậy tuổi gần mười lăm tuổi nàng liền đem trở thành Vân gia, thậm chí chính một cái Thanh Thành huyện trẻ tuổi nhất huyền sĩ! Liền dồi mắt toàn bộ tông phái Đông Vực Đại, này cũng tuyệt đối là kinh tài điểm điểm tồn tại.

Chỉ có như vậy thiên tài, thế nhưng ra dạng này đường rẽ! Này không khác trời nắng có sét đánh, đem người của Vân gia sấm sét được ngoài tiêu bên trong tiêu.

Vân gia Thái trưởng lão, lại là không chịu nổi đả kích, tại tâm thần thụ bị thương nặng phía dưới tuyên bố bế tử quan! Này nhượng Thanh Thành huyện rất nhiều người có chút vô pháp lý giải, tuy nói thiên tài phế đi rất nghiêm trọng, nhưng cũng không cần muốn như thế kích động đi?

Nhưng là Vân Nhất Mục lại biết, sự tình cũng không phải là như thế đơn giản. Bởi vì Vân Chi Tịch không chỉ là thiên tài, còn có được trăm năm vừa gặp linh hoạt kỳ ảo thể chất! Này loại thể chất là thật tốt tu luyện thể chất, coi như là ở Đại tông phái, cũng là trong trăm có một tuyệt hảo thể chất!

Vì thế Vân gia thậm chí dốc hết tài lực, từ thường tại ngoài du lịch Vân Nhất Mục ra tay, cố gắng liên lạc Đông Vực nổi danh tông phái - - Thiên tông. Kỳ vọng có thể đem Vân Chi Tịch đưa vào Đại tông phái, được đến tốt hơn bồi dưỡng.

Cũng liền ở hơn một năm trước, Vân Nhất Mục mang gia tộc kỳ vọng, cuối cùng liên lạc với Thiên tông. Lại ở Thiên tông, may mắn gặp Đông Vực tam đại tông chi nhất Tử Vân Tông Dung công tử, Dung công tử này rõ ràng đối không linh thể chất rất cảm thấy hứng thú, lập tức giải thích rõ muốn đi theo Vân Nhất Mục đến Thanh Thành huyện.

Nhưng mà ai cũng không nghĩ ra, Vân Nhất Mục mang vị Dung công tử này đi trước Thanh Thành huyện, Vân Chi Tịch thế nhưng luyện công gây ra rui ro!

Tại sao có thể như vậy? ! Rõ ràng linh hoạt kỳ ảo thể chất đặc biệt thích hợp tu luyện, không thể nào tẩu hỏa nhập ma a! Vân Nhất Mục trăm mối như tơ vò...

"Ta không biết rõ." Lúc này Vân Chi Tịch xem hết thư, thanh âm vẫn như cũ lạnh nhạt nói ra, trong đầu lại xẹt qua vô số đoạn ngắn, chỉ là ở nàng muốn cẩn thận "Xem" lúc, này chút ít đoạn ngắn lại lại biến mất không còn hình bóng? Đầu óc có chút đau nhức, cảm giác giống như là bị đồ chì, tăng tăng cũng không hơn gì, loại cảm giác này giống như là não chấn động?

"Tịch Nhi." Vân Nhất Mục nhìn không được cầm bàn tay Vân Chi Tịch, càng thêm rõ ràng cảm nhận được nàng đang phát run. Làm người tu luyện, hẳn biết rõ đối với một võ giả, Huyền Kính tu vi là quan trọng đến bao nhiêu. Một khi phế đi, chính là sống không bằng chết. Có lẽ cũng là bởi vì chịu đại kích thích, hải tử này mới có thể cái gì đều không nhớ rõ, thậm chí chạy đến trong sơn trại làm giặt cỏ.

Có thể hẳn lại không biết, Vân Chi Tịch cũng không phải là chính mình đến sơn tặc trong ổ đến ...

"Ta không biết rõ, người đi đi." Vân Chi Tịch muốn rút tay về.

Vân Nhất Mục nội tâm đau xót, nhận định Vân Chi Tịch là chịu không nổi cái đả kích khổng lồ này. Ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía Dung Hoàng, hẳn biết rõ nếu như còn có hi vọng, cũng chỉ còn lại có vị này. Cho nên hẳn không chút do dự quỳ xuống đất, giọng nói khẩn thiết đạo: "Dung công tử, ngài đã tra xét thân thể Tịch Nhi, nàng tình huống ngài tất nhiên rõ ràng, không biết - - không biết - - có hay không có thể khôi phục?"

Cái này câu hỏi, hao phí Vân Nhất Mục tất cả dũng khí. Hẳn một mặt sợ hãi nghe được chối bỏ đáp án, một mặt nếu như vị đại nhân này có biện pháp!

Nhưng Dung Hoàng cũng không có lên tiếng, Vân Nhất Mục chờ thật lâu, không khỏi kêu: "Dung công tử?"

"Ân?" Dung Hoàng tựa hồ phương như đi vào cõi thần tiên trở về.

Vân Nhất Mục không dám có câu oán hận, lại lần nữa ngôn tình khẩn thiết tái diễn câu hỏi của mình.

"Không thể." Dung Hoàng trả lời đủ trực tiếp rõ ràng.

"Rốt cuộc thật sự là không thể tu luyện sao? Dung công tử ngài nhìn lại một chút đi, Tịch Nhi nàng chính là tiểu trước nói, chúng ta Vân gia vị kia linh hoạt kỳ ảo thể chất thiên tài a!" Vân Nhất Mục thanh âm phát run, hẳn biết rõ này ý vị như thế nào. Nếu như ngay cả vị đại nhân vật này cũng không có cách nào, kia có lẽ chính là thật tuyệt vọng ...

"Kỳ kinh bát mạch đều hủy, vô lực hồi thiên." Dung Hoàng một chữ một cái, không để cho phân nửa hy vọng. Nhưng hẳn ánh mắt, lại lưu luyến ở Vân Chi Tịch trên người. Nói như vậy, linh hoạt kỳ ảo thể chất một khi kinh mạch bị hủy, ý vị tất nhiên tàn đi, trở thành một cục phế vật, nhưng là nàng lại không phải như vậy. Kinh mạch mặc dù phế, nhưng linh khí còn tại!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.



## Chương 4: Mang Tuyệt Thế Di Bảo!

Vân Nhất Mục nghe xong lời này, chỉ cảm thấy mất hết niềm tin! Nhưng vì Vân gia, hắn vẫn cố nén tâm tình, âm thanh khàn khàn lại hỏi: "Dung công tử, tình huống ngài cũng biết, không biết công tử còn nguyện hướng bị bỏ hay không?" (không hiểu gì cả nên mình để nguyên văn. Ai có cách hiểu nào khác thì bảo mình nha!)

Không gian bên trong yên tĩnh trước khi Dung Hoàng trả lời, Vân Nhất Mục chỉ cảm thấy khó thở, bởi vì Dung Hoàng trả lời là ý nghĩa hắn có hay không truy cứu chuyện này. Tuy nói Vân Chi Tịch gặp chuyện không may, cũng không phải là Vân gia nguyện ý chứng kiến, nhưng nếu vị đại nhân này muốn bởi vì một chuyện tay không giáng tội, Vân gia bọn họ còn không nhiều, thiếu lực phản kháng.

"Được." Không nghĩ Dung Hoàng lại nói.

Vân Nhất Mục toàn thân cứng đờ, kinh ngạc thở phào nhẹ nhõm: "Đa tạ Dung công tử đại lượng!" Bất kể thế nào, người này không có bỗng chốc phát tay áo rời đi, vấn đề liền không quá tệ.

Nhưng Vân Chi Tịch nghe vậy lại đặc biệt buồn bực, Vân gia nàng muốn trở về. Dù sao nàng hiện tại thân thể phá quán tử, làm sơn tặc cũng không phải là đường ra. Chính là muốn cùng tên đáng đồ tử này nhất đạo, đích xác không phải mong muốn của nàng.

"Tịch Nhi, mau tới tạ ơn Dung công tử." Vân Nhất Mục kêu.

Vân Chi Tịch nhú nhú mày: "Chuyện của các người, không liên quan tới ta." Nàng nói xong dạo bước rời đi, không muốn ở trong sảnh nán lại một lát.

Bởi vì nàng cảm giác nhạy cảm, người gọi là Dung công tử, vô tình hay cố ý xem nàng. Trong ánh mắt kia rõ ràng có ý dò xét, giống như chứng kiến thú vị này nọ, mà hắn dự định nghiên cứu.

"Nam nhân đáng chết, giờ trò quỷ." Vân Chi Tịch trong lòng thầm nhủ, lông mày cũng vặn vẹo kỳ sâu, nàng có trực giác, nếu như cùng tên nam nhân kia sống chung một chỗ, bí mật trên người nàng không chừng sẽ bị phát giác!

...

Chờ sau khi trở lại phòng của mình, Vân Chi Tịch ngồi xếp bằng xuống, chậm rãi nhắm mắt cảm giác thân thể mình một chút.

Cổ thân thể này đúng như bọn họ đã nói, xác thực là phế đi. Vân Chi Tịch ở trước, gia tộc là thế gia cổ võ, nàng thuở nhỏ thiên phú dị bẩm, võ học thiên tài, cho nên đối với thân thể cơ năng hiểu rõ đủ mặt.

Ấn Vân gia gia của nàng trong thư đã nói, Vân Chi Tịch khi đó kinh mạch là toàn bộ rạn nứt. Nhưng nếu thật sự là như thế, nàng bảo đảm là cuộc sống không thể tự gánh vác. Còn vì sao có thể khôi phục, ước chừng là Vân gia khi đó không có quá keo kiệt, cấp nàng được dưỡng thương rất tốt. Dù là như thế, đối với người tu luyện tới trọng yếu nhất là kỳ kinh bát mạch không có khôi phục được.

Mà ở bên trong hệ thống tu luyện cổ võ, cũng có kỳ kinh bát mạch này vừa nói, là căn bản của người tu luyện. Một khi những kinh mạch này phế đi, người này liền tuyệt đối không thể nào tu nội lực, dù sao quyền cước nhờ ngoại gia công phụ lợi hại hơn nữa cũng cuối cùng có cuối cùng.

"Hô - -" chậm rãi hít một hơi, nếu như là trước kia Vân Chi Tịch, khả năng cũng không có cách nào. Mà hiện thời, có lẽ còn không nhất định.

Vân Chi Tịch đem sự chú ý tập trung nghĩ về không gian, sau đó ý thức nàng chìm vào một mảnh hỗn độn. Hỗn độn này là khi nàng đi tới nơi này liền xuất hiện, có đôi khi hội tán sắc quang, cũng không biết là vật gì đó.

Bất quá hôm nay thời điểm nàng đặc biệt phần nọ, cảm giác dẫn động cái gì, giống như đầu óc bên trong oanh mở cái gì, sau đó mới có năng lực phản kháng đáng đồ tử kia, hơn nữa khoái trá tát hắn một cái! Bất quá tên kia cũng rất mạnh, lúc vội vàng không kịp chuẩn bị, như cũ vững vàng không chế được nàng! Ngẫm lại đã cảm thấy ghen khuất, kết quả tên kia lại còn nói hắn chỉ là giúp nàng "Mò căn cốt", mò đại gia người căn cốt, rõ ràng chính là đáng đồ tử chiếm tiện nghi! Nhưng là - - tài nghệ không bằng người, chỉ có thể tạm thời chịu đựng...

Lúc này ý thức Vân Chi Tịch tiến vào hỗn độn, phát hiện phiến hỗn độn này tựa hồ không đồng nhất? Nàng vô ý thức đi vào, ý thức đột nhiên không bị không chế cấp tốc rơi xuống!

Chi nghe "Pằng" một tiếng, Vân Chi Tịch phát hiện mình rơi xuống ở trên một bãi cỏ? ! Chân chân thật thật, ngã xuống? !

Bãi cỏ xanh miết mềm mại, chạm mặt có uy phong phát đến, không khí trong sạch, mơ hồ còn có hương hoa mai? !

"Đây là tình huống gì? !" Vân Chi Tịch kinh ngạc một cái chớp mắt, mới nhìn cách đó không xa, còn có một khối bia đá, chiều cao ước nửa người, rộng chừng một thước. Đứng sừng ở chỗ đó, ngược lại có vài phần dồi dào đại khí. Mà ở bên cạnh tấm bia đá, còn một cây đại thụ.

Trên tấm bia đá rõ ràng có chữ viết, Vân Chi Tịch hồ nghi đứng người lên đi tới, trông thấy trên tấm bia đá bên phải có khắc bốn chữ cứng cáp xưa cũ -



- Linh Lung Tiên Cảnh? !

Tiếp theo lại hướng bên trái xem, một hàng chữ từ trên xuống dưới viết: Linh Lung Tiên Cảnh, thiên địa chí bảo biến thành, đã nhận chủ. Trong tiên cảnh chỉ có chủ nhân có thể tiến vào, những nhân loại khác trừ phi đã chết, nếu không không thể tiến.

"Chỉ có chủ nhân có thể vào?" Vân Chi Tịch xem câu này, như thể nói nàng chính là chủ nhân của Linh Lung Tiên Cảnh?

Trên tấm bia đá còn có chữ, Vân Chi Tịch nhìn tiếp đi xuống.

Trong Linh Lung Tiên Cảnh, linh khí so với bên ngoài nồng nặc gấp trăm lần. Có thể giúp có chủ nhân tốc độ tu luyện gia tăng gấp trăm lần, trong tiên cảnh giống loài sinh trưởng tốc độ tăng gấp trăm lần.

Nhìn đến đây, dù là Vân Chi Tịch có định lực kinh người, trong lòng cũng lại không thể bình tĩnh! Tốc độ tu luyện gia tăng gấp trăm lần, giống loài sinh trưởng gia tăng gấp trăm lần! Như thế là nghịch thiên, kiếp trước có công nghệ cao tuyệt đối làm không được a!

Mang tâm tình kinh ngạc kích động, Vân Chi Tịch tiếp theo nhìn xuống.

Linh Lung Tiên Cảnh: Nhất cấp, tặng chủ nhân một miếng tiên đan thiên phú, dùng có thể ngẫu nhiên gia tăng một môn thiên phú, tỷ như y thuật, thiên nhân, thần trộm, không phải chủ nhân dùng không có hiệu quả. Điều kiện dùng, đột phá Huyền Kính huyền sĩ cấp.

Nhìn đến đây, Vân Chi Tịch ánh mắt sáng choang! Đây chẳng khác nào là có được một hạng nhất đặc dị công năng a! Đây thuộc loại quá trâu bò! Đây quả thực - - quả thực chính là chuyện tốt trời sập, mặc dù tạm thời không thể dùng...

Tặng chủ nhân một bộ tu luyện công pháp, tên ( Thông Thiên Quyết ), không thể mang ra.

Tặng chủ nhân tu một bộ luyện thân pháp, tên ( Ẩn Thân Bí Quyết ), không thể mang ra.

Tự động sinh trưởng một gốc cây tiên mai, trong tiên cảnh mười năm thành thực, khai tiên hoa mai mười đoá, ăn vào có thể gia tăng thể chất người gấp đôi, bách độc bất xâm. Có thể dùng để chế thuốc, một người chỉ có thể ăn hai đoá, ăn nhiều không có hiệu quả.

Xem hoàn toàn bộ, Vân Chi Tịch biết rõ bên cạnh đại thụ chính là tiên mai thụ. Còn như cái khác, nàng nhìn thấy ở tiên mai dưới tàng cây, phóng có hai bản sách, cùng với một con trắng nõn như ngọc bình sứ nhỏ. Nàng đi tới cầm lên xem, quả nhiên một quyển là ( Thông Thiên Quyết ), một quyển là ( Ẩn Thân Bí Quyết ). Còn như bịt kín bình sứ nhỏ bên trong, dĩ nhiên là là thiên phú tiên đan không thể nghi ngờ.

Vân Chi Tịch mở ra bản ( Thông Thiên Quyết ), sau đó ánh mắt không khỏi sáng ngời! Bởi vì phần đầu tiên bộ công pháp kia, chính là cải tạo kinh mạch!

Nàng nhìn kỹ xuống, lập tức dựa theo khẩu quyết tu luyện, quả nhiên phát hiện không có cách nào dẫn động linh khí thân thể bắt đầu hiểu! Tiếp theo chậm rãi vận chuyển sở chu thiên! Kỳ kinh bát mạch rạn nứt phế bỏ, lại mơ hồ có từng tia sinh cơ? Giống như là cùng linh khí hợp lại một chỗ, tựa như vương vấn không dứt được.

Đây quả thực vì thân thể nàng ra công pháp a! Bất quá cũng làm cho Vân Chi Tịch có chút hoảng hốt, cảm giác hạnh phúc tới quá mau, có điểm giống là đang nằm mơ! Nhưng nàng dù sao cũng đã chết một lần, cách một chút liền trở lại bình thường.

Chuyển vài vòng, xem "Linh Lung Tiên Cảnh", Vân Chi Tịch trong nội tâm sinh ra cảm giác thân thiết! Xuyên việt tới nay không phải là tâm tình rất tốt, bây giờ là xinh đẹp được không thể lại sáng lạng!

Nàng liên tục đang lo lắng thân thể phá quán tử có đập anh danh nàng kiếp trước, nhất là thời điểm bị Dung Hoàng vây khốn không thể phản kháng, nàng buồn bực đến muốn giết người!

Ha ha - - tốc độ tu luyện tăng gấp trăm lần, còn có lập tức sinh ra một môn thiên phú, cộng thêm nàng vốn là nội tình, tin tưởng ở tương lai không lâu, tuyệt đối sẽ không phát sinh tình huống buồn bực.

Quả nhiên làm thói quen cường nhân, không thích hợp làm một con cừu nhỏ a! Đương nhiên, làm một con trang bức con cừu nhỏ đó là có thể ... (trang bức mình k hiểu nhưng chắc là theo kiểu giả heo ăn thịt hổ đó)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Đăng Đồ Tử, Người Muốn Chết!

Editor: Băng Phong Tuyệt

Nhưng không đợi Vân Chi Tịch có ý tưởng tiếp theo, nàng liền nhạy cảm bắt được một loại cảm giác bị dòm ngó. Nàng thu hồi ý thức, lập tức từ trong

Linh Lung Tiên Cảnh đi ra, cũng liền ở trong cùng một cái nháy mắt, một bóng dáng tuyết trắng xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Quả thật biết điều." Đôi mắt đen của Dung Hoàng híp lại chăm chú nhìn Vân Chi Tịch, hần mặc dù không biết nàng được chỗ tốt gì, nhưng mà có thể rõ ràng bắt được hơi thở của nữ tử trước mắt đã phát sinh biến hóa rất lớn. Biến hóa trình độ, tựa như mắt cá biến thành trân châu, hiệu quả rõ rệt này khiến người hoài nghi có phải hay không tăng thêm hào quang?

"Người đứng là không có gia giáo! Chẳng lẽ không biết muốn vào nhà phải gõ cửa, nhất định phải được chủ nhân đồng ý mới có thể vào sao? !" Vân Chi Tịch thật muốn đập chết người này, đừng tưởng rằng bộ dạng xinh xắn thì có thể ăn sạch thiên hạ.

Dung Hoàng chẳng phản ứng có lời nàng nói, một đôi mắt đen chính có nhiều hứng thú nhìn chăm chăm bụng Vân Chi Tịch, còn ngồi xổm người xuống nhìn lên, cứ như làm người cha đang dò nghe thai nhi vậy!

"Người làm cái gì?!" Vân Chi Tịch bật lên lui về phía sau, trực giác bảo rằng chẳng lẽ nam nhân này đầu óc không dùng được? Thật đúng là đáng tiếc, chỉ được một bộ tui da tốt.

"Ta sờ một cái." Dung Hoàng vô liêm sỉ, duỗi tay phải sờ bụng Vân Chi Tịch. Theo ý hần, võ giả huyền diệu nhất, đơn giản chính là nơi đan điền. Cho nên theo bản năng, hần sẽ phải điều tra đan điền của mỗi nữ. Nhưng là hần cũng không muốn nghĩ, chỗ kia cỡ nào nhạy cảm, là có thể tùy tiện động vào sao...

"Người muốn chết!" Vân Chi Tịch bị động tác đột nhiên của hần làm sợ hết hồn, vội vàng tránh ra, đáng tiếc Dung Hoàng sao có thể từ bỏ ý đồ. Cánh tay dài tìm tòi, liền đem thiếu nữ kéo vào trong ngực!

"Mẹ kiếp! Có tin ta đánh chết người hay không!" Vân Chi Tịch thật muốn một tát đập chết nam nhân này, tại sao có thể có loại chuyện kỳ lạ này?

"Không tin." Dung Hoàng giữ chặt eo thon của thiếu nữ, tay phải hướng bụng mềm mại của thiếu nữ sờ lên.

"Dung công tử, con mẹ nó người hiểu hay không thận trọng! Thận trọng!" Vân Chi Tịch cảm giác mình muốn điên!

Không nghĩ Dung Hoàng lại không sợ chết trả lời: "Ta không nhận biết 'Con mẹ nó của người', cho nên không biết rõ hần có hay không hiểu được thận trọng."

Vân Chi Tịch nghe vậy có một loại học máu xúc động, mà ma trảo của Dung Hoàng là muốn đạt cho kỳ được! Mà tay nàng lại bị trói chặt, lập tức đầu gối vừa nhấc, trực tiếp hướng đỉnh sinh mạng của người nào đó!

Đáng tiếc Dung Hoàng trước một bước phát giác, bàn tay lập tức nắm chặt, đem bắp đùi của nàng chặn lại!

Lúc này Dung Hoàng nhấc tay đem hai tay bị trói của Vân Chi Tịch duỗi ra, thuận tiện giữ chặt eo thon của nàng, đỡ đến mức nàng khắp nơi vận vẹo. Một tay còn lại, chính là nắm bắp đùi của nàng, hai người thân mật dán chặt! Nhất là hạ thể, lại là hoàn mỹ dán hợp cùng một chỗ! Vân Chi Tịch thậm chí có thể rõ ràng cảm nhận được, bộ vị thuộc về nam nhân nào đó!

Vân Chi Tịch sắc mặt run lên, một cái chân khác ở Dung Hoàng vội vàng không kịp chuẩn bị, dưới tình huống này mượn lực co rút lại, hung hăng đánh hướng toàn thân bản thủ của người nào đó!

Dung Hoàng cả kinh! Hần là không nghĩ tới tiểu nha đầu này chỉ còn lại một chân, lại còn không thành thật! Hơn nữa động tác thế nhưng còn nhanh nhẹn như thế! Lập tức hần theo bản năng hộ "Thế", nhẹ buông cả hai tay ngăn trở, tuy là hậu phát chế nhân, nhưng thắng ở hần tu vi cao, tốc độ lại bắt kịp.

Vân Chi Tịch chân trái bị lòng bàn tay Dung Hoàng vừa đỡ phát một cái, nàng cả người không thể ức chế bay rớt ra ngoài! Nàng trong nội tâm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đang muốn mượn cơ trùng kính thoát đi cái đấng đồ tử này, không trung một cái xinh đẹp lật thuyền, sẽ bỏ trốn mất dạng --

Nơi nào nghĩ đến chân câu căng thẳng, nàng quay đầu nhìn lại! Phát hiện một chân bị kia từ nam nhân bắt lấy!

Dung Hoàng thuận thế kéo, một tay giữ trên người, một tay ôm hạ thân, không chút khách khí đem Vân Chi Tịch sít sao chụp vào trong ngực!

Thanh nhã phạm hương (Ta không hiểu cụm này, nàng nào hiểu thì góp ý nha), trong nháy mắt Vân Chi Tịch ngồi vào chỗ ngồi, nàng phần nộ vùng vẫy, đỉnh đầu đụng vào một cái...

"Khàn - -" Dung Hoàng hít một hơi khí lạnh, cái cảm thiếu chút nữa bị đụng nát! Nha đầu này thật đúng là âm ỉ.

"Không được nhúc nhích!" Khẩu khí mệnh lệnh nửa lãnh nửa thanh, từ trong miệng Dung Hoàng phát ra.

"Không cho đại gia người!" Vân Chi Tịch phần nộ ngẩng đầu lên! Vừa vặn Dung Hoàng cúi đầu xuống muốn xem thiếu nữ này không biết phân biệt, lập tức trán nàng cùng hàm dưới hần dịch ra...

Môi - - chống lại!

Dung Hoàng: "..."

Vân Chi Tịch: "..."

Thiếu nữ có hương thơm riêng, thanh u phiêu dật tiến vào trong hô hấp của hắn. Có một tia ngọt đậm đậm, vài phần hương thơm sâu kín, hai phần nhẹ nhàng hoặc ý. Cảm giác trên môi mềm mại kia, so với nhuyễn ngọc thì mềm mại nhu hòa, so với bông tuyết thì ấm áp hơn...

Dung Hoàng không hề động, hắn lẳng lặng nhìn bộ mặt trước mắt gần trong gang tấc, trông thấy mỹ mạo của nàng như nước trong suốt, từ kinh ngạc trong nháy mắt đến lạnh như băng! Vô tận sát khí, lại lần nữa từ đáy mắt nàng bắn ra!

Cổ kia sát ý, rõ ràng đến từ linh hồn! nàng Đó là toàn thân phát ra, một loại ý khắc nghiệt vương giả! So với vua sát thủ hắn gặp qua, còn muốn sắc bén hơn!

Nàng muốn giết hắn!

Dung Hoàng lúc này rõ ràng nhận thức, hắn khẽ chau mày, mắt đen chăm chú nhìn nàng không hiểu như không hiểu: "Ngươi muốn giết ta?"

"Là!" Môi hai người ở lúc thanh tĩnh đã tách ra, sát ý Vân Chi Tịch không có nửa điểm tiêu giảm.

"Vì cái gì?" Dung Hoàng không hiểu.

Vân Chi Tịch: "..."

Không đợi nàng trả lời, Dung Hoàng lại mở miệng: "Ngươi giết không được ta."

Vân Chi Tịch hai tròng mắt khẽ trừng: "Hiện tại giết không được không có nghĩa là về sau giết không được! Ngươi này đáng đồ tử, ta sớm muộn cũng giết ngươi!"

"Đáng đồ tử?" Dung Hoàng lông mi dài nheo nheo, hắn như thế nào chính là đáng đồ tử ?

Vân Chi Tịch nhìn hắn vẻ mặt vô tội, bộ dáng khoan thai như thần, không còn gì để nói hàm răng co rút, cảm giác cái nam nhân này có khả năng thật sự là người ngu ngốc. Khuôn mặt thì dễ nhìn, kỳ thật đầu óc có vấn đề. Đương nhiên cũng có thể là giả bộ, kỳ thật chính là cái đáng đồ tử vô sỉ! Bất quá công phu giả bộ này quá lợi hại, liền ngay cả nàng cũng phân biệt không được.

"Giả bộ, ngươi liền giả bộ đi. Còn không buông tay!" Vân Chi Tịch cuối cùng nhận định cái nam nhân này chính là tên vô sỉ giỏi giả bộ, bởi vì ánh mắt hắn "Khôn khéo", làm cho nàng cảm giác hắn đầu óc cũng không có vấn đề.

Dung Hoàng mày dài hơi xếch: "Ngươi đáng hoàng đế ta sờ, ta liền thả tay."

"Ngươi - -" khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng! Vân Chi Tịch cũng bị tức điên !

Dung Hoàng chần chờ một chút, lại nói: "Nếu ngươi cảm thấy ta mạo phạm ngươi, ta có thể chịu trách nhiệm."

Vân Chi Tịch lại lần nữa bị tức điên, liếc nhìn mắt nam nhân hỏi: "Ngươi chịu trách nhiệm như thế nào?"

Dung Hoàng nghe vậy mắt đen như củ không gợn sóng, giọng nói gọi cảm như Phạm Âm vậy, chậm rãi nói: "Cưới ngươi."

"..." Vân Chi Tịch tròng lớn hai mắt, lúc này nàng là thật sững sờ. Đến cùng là có chuyện gì a!

"Kỳ thật ngươi không cần thiết quá khích như thế, võ đạo không phân biệt nam nữ, ta bất quá là giúp ngươi mò gân cốt, tra xét tư chất ngươi." Dung Hoàng nghiêm túc nói ra câu "Khuyên".

"Sờ đại gia ngươi!" Vân Chi Tịch chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, một đám quạ bay đầy đầu...

"Nếu như sờ một cái liền kết hôn, vậy thì thật không tốt." Dung Hoàng minh đạo nói tiếp.

Vân Chi Tịch thật muốn một bàn tay đánh bay hắn nha, lại còn muốn sờ một cái thú một cái! Không đúng, hắn cưới nàng, liên quan gì tới nàng nhỉ?!

"Dừng lại, ta chưa nói muốn ngươi thú, nhưng thỉnh ngươi buông ta ra, được không?" Vân Chi Tịch thật sự là không còn gì để nói, quả nhiên bất đồng cùng người thế giới này, rất khó câu thông như bình thường, sự khác nhau này thật sự là quá lớn - -

Dung Hoàng không buông tay, một đôi mắt đen lơ đãng, lưu lại ở trên môi nàng..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 6: Cùng Mưu Công Tử

Vân Chi Tịch biết rõ giảng co nữa không phải là biện pháp, nhất là bây giờ nàng xác thực đánh không lại này người! Bất quá - -

Trong nội tâm nàng vừa động, đột nhiên cười nhẹ dịu dàng nhìn nam nhân nói: "Dung công tử, lúc trước ngươi cũng không điều tra sao?"

"Ân?" Dung Hoàng không nghĩ tới Vân Chi Tịch biến sắc nhanh thế mau, ngược lại có chút ít kinh ngạc. Nên biết nàng trước mặt khắc còn nổi trận lôi đình, hiện tại như thế nào cười đến như thế - - như thế "Nịnh nọt"?

Trong nội tâm Vân Chi Tịch nhin xuống xúc động muốn đánh người, trên mặt cười như tiểu muội nhà bên như cũ: "Nếu đã tra không ra, lẽ nào sờ một lần nữa có thể kiểm tra ra?"

Dung Hoàng mắt đen ngưng lại, không khỏi thần nhiên cười: "Ngươi nói không sai, nếu đã lần đầu tiên không có ra, như thế về sau, lần thứ hai này tự nhiên cũng không có kết quả gì. Nghĩ đến, ngươi tựa hồ cũng không muốn nói ra."

Vân Chi Tịch giật mình, nàng ngược lại không nghĩ tới Dung Hoàng trả lời cơ trí như thế? ! Bất quá nhìn ánh mắt hắn, lẽ nào người này trước đây đã tra ra khác thường trên người nàng?

"Vậy nếu như ta nói cho ngươi biết, một thân kinh mạch bị hủy này của ngươi cũng không phải là ngẫu nhiên, ngươi có thể kể một ít bí mật để ta biết không?" Dung Hoàng cúi người, trực tiếp ở bên tai Vân Chi Tịch khẽ nói.

Giọng nói kia như Phạm Âm ngâm xướng, không thể không nói thật rất có hương vị, trong gọi cảm lộ ra khoan thai không thể nắm lấy, tựa hồ gần ở trước mắt, nhưng lại xa cách ngàn dặm.

Động tác hắn nhìn như thông thả, kỳ thật lại nhanh đến khiến người ta tránh không khỏi, chờ lúc Vân Chi Tịch phản ứng lại, chỉ cảm thấy bên tai có hơi thổi nhẹ nàng phe phẩy. Mà nội dung hắn nói, làm cho lòng nàng trong nháy mắt giật mình!

Kinh mạch rạn nứt, không phải là ngẫu nhiên!

Con mắt đen của Dung Hoàng không có sóng, cẩn thận nhìn sắc mặt Vân Chi Tịch biến hóa...

"Vậy phải xem ngươi cung cấp tin tức có giá trị hay không." Nhưng Vân Chi Tịch đè nén, một đôi mắt sạch đẹp mở to, từng tia sắc sảo từ trong tản ra. Hào quang lạnh kia khiến Dung Hoàng hơi sững sờ, khóe môi quyền rũ ra nụ cười như không cười.

"Người động thủ làm rất sạch sẽ, hẳn là ở trên thức ăn tăng thêm một loại dược liệu tên là 'An hồn'. Thuốc này có tác dụng tĩnh tâm an thần, nhưng nếu người tu luyện dùng lâu dài, là bất lợi với vượt qua ải đột phá. Như kết quả ngươi vậy, toàn thân kinh mạch bạo liệt thành phế vật." Dung Hoàng nói cực kỳ cẩn thận.

Vân Chi Tịch nghe rất nghiêm túc, cũng hiểu được cái gọi là vượt qua ải không thành phản thành phế vật, bất quá là một hồi âm mưu trơ trụi!

"Như thế nào?" Dung Hoàng có chút ít kinh ngạc nhìn Vân Chi Tịch bình tĩnh, hẳn vốn tưởng rằng nàng nghe này tin tức, tâm tình sẽ rất mất khống chế. Nhưng nàng trấn tĩnh cùng trầm ổn, lại ngoài dự liệu của hắn.

"Ta cũng không biết thân thể mình xảy ra chuyện gì, nhưng cảm giác tựa hồ còn có thể tu luyện." Vân Chi Tịch không hoàn toàn nói dối, nàng xác thực không biết rõ Linh Lung Tiên Cảnh là thế nào.

"Ân?" Dung Hoàng mắt đen càng sâu hơn, ánh mắt thần bí khó lường khóa ở trên người Vân Chi Tịch, tựa hồ muốn phân biệt rõ nàng nói chuyện thật hay giả.

Lúc đó Vân Nhất Mặc đến tìm Vân Chi Tịch, Dung Hoàng tựa hồ không quá nguyên ý trông thấy hắn, lại hoặc là vì che dấu việc xấu hắn xông vào khuê phòng người khác, cho nên tự động biến mất như quỷ mỵ.

Mục đích Vân Nhất Mặc, tự nhiên là khuyên Vân Chi Tịch hồi Vân gia. Nàng vốn là cũng dự định đi Vân gia, dù sao sơn trại thật không có tài nguyên gì. Huống chi nàng đáp ứng muốn thay Vân Chi Tịch kiều ngạo sống sót, như vậy hiện thời nếu đã biết được kinh mạch phế bỏ cũng không phải là ngoài ý muốn, mà là có người cố ý bố trí âm mưu, nàng lại càng không có lý do không quay về điều tra thêm rõ ràng...

...

Vân gia bảo tọa lạc tại biên thùy phía tây huyện Thanh Thành, một chỗ hai mặt núi vây quanh, một mặt bị nước bao quanh dễ thủ khó công chi địa. Kiến trúc quy mô khổng lồ, thấy rõ Vân gia biến Thanh Thành huyện thành thế gia trăm năm truyền thừa, nội tình rất là hùng hậu.

Quay quanh Vân gia bảo, ngọn núi này có chân núi hình thành một chỗ thôn trang, phần lớn là dựa vào Vân gia mà sinh tiểu thế lực. Ở Thanh Thành huyện có thể có các gia tộc có khả năng, chỉ có trăm năm thế gia là Triệu gia cùng Tiền gia.

Mà Triệu gia cùng Tiền gia này, cũng là rất không hy vọng Vân Chi Tịch đột phá trạm kiểm soát huyền sử, từ đó áp chế tồn tại của bọn họ. Cho nên nếu

nói là ai có hiềm nghi phạm tội, hai nhà này hiềm nghi rất lớn. Nhưng là có thể biến đồ ăn Vân Chi Tịch thành quý , tất nhiên là người làm trong Vân gia.

Lúc này Vân Nhất Mặc đưa đoàn xe, đã trong Vân gia bảo. Chịu trách nhiệm tới trước đón tiếp, là Vân gia Đại đệ tử Vân gia Vân Nhất Nhật, tu vi trung giai huyền sĩ. Cũng là đại bá Vân Chi Tịch, Đại trưởng lão trưởng tử Vân Ngạo Danh.

"Tứ đệ, người vất vả ." Vân Nhất Nhật khuôn mặt hiền hòa, nhìn thấy Vân Nhất Mặc giống như đại ca thân thiết.

Vân Nhất Mặc thấy chỉ có Vân Nhất Nhật đi ra chào đón, lập tức vỗ vỗ ót, biết là chính mình sơ sẩy thế nhưng đã quên trước thông báo trong nhà nói Dung công tử muốn tới! Đây thật là - -

Nhưng hắn cũng biết bây giờ không phải là thời điểm ảo não, lập tức tung người xuống ngựa, lên trước kéo Vân Nhất Nhật thấp giọng hấp tấp nói: "Nhanh đi thỉnh gia chủ đi ra, người của Đông Vực tam đại tông chi nhất Tử Vân Tông đến!"

"Cái gì?!" Vân Nhất Nhật ngạc nhiên, Đông Vực tam đại tông chi nhất Tử Vân Tông? !

Trông thấy Vân Nhất Nhật vờ ngơ ngẩn, Vân Nhất Mặc gấp rút chụp vỗ vai hắn lo lắng nói: "Đại ca, mau đừng thất thần , nhanh đi thông báo phụ thân a!"

"Hảo!" Vân Nhất Nhật bị Vân Nhất Mặc một bàn tay chụp tinh, biết rõ này sự tình trọng đại, vội vàng quay người cực nhanh vào bên trong viện thông báo.

Vân gia nhân tốc độ ngược lại rất nhanh, không lâu sau, Vân gia gia chủ Vân Ngạo Thành, cũng chính là gia gia của Vân Chi Tịch đã đưa một đám đích hệ Vân gia đi ra chào đón.

"Không biết quý nhân đến đây, không có từ xa tiếp đón, thỉnh quý nhân thứ lỗi." Nói chuyện đúng là Vân gia gia chủ Vân Ngạo Thành, đầu tóc đã hoa râm ánh mắt của hắn sáng ngời, thanh âm cung kính khiêm tốn.

Dung Hoàng này lúc còn không có từ trong kiệu xuống, nhưng Vân gia đoàn xe tự động đẩy ra một con đường.

Chỉ là ở trước xe đầu ngựa, một nữ tử mang mạng che mặt hồng y, hấp dẫn ánh mắt mọi người Vân gia.

"Phụ thân, hài nhi ở trên đường tìm được Tịch Nhi, là cố mạng về đến đây." Vân Nhất Mặc sau khi hai người gặp mặt, lại bẩm báo một chuyện khác.

"Tịch Nhi? !" Vân Ngạo Thành đối với cái này cái tên chỉ cảm thấy khó sở, cái lão nhân này bình thường hi vọng không lộ ra, giờ phút này trong ánh mắt tràn lan tâm tình phức tạp.

Vân Chi Tịch bàn tay khẽ nắm quyền, cũng từ lưng ngựa nhảy xuống. Ánh mắt xẹt qua những khuôn mặt xa lạ kia, trong đầu lại lần nữa chọt lóc lên một đoạn ngắn.

Vân Ngạo Thành tựa hồ tâm tình kích động, khàn khàn nói: "Hảo." Chỉ nói ra cái từ này, hắn không hề biểu hiện cái ngôn ngữ cùng động tác gì.

Cùng lúc đó, một lão giả đi theo sau lưng Vân Ngạo Thành lại nói: "Nếu đã trở về, không nên lại chạy tán loạn khắp nơi. Cho dù người đã bị phế đi kinh mạch, nhưng vẫn là tiêu thư Vân gia, xuất đầu lộ diện ở bốn phía còn thể thống gì."

Vân Chi Tịch không nhận biết người này, cho nên cũng không nói lời nào. Có thể năng làm như vậy, ở trong mắt mọi người lại hết sức vô lễ!

"Vân Chi Tịch, còn không mau quỳ xuống!" Thanh âm khiển trách của Nhất Đạo hết sức trẻ tuổi, Vân Chi Tịch nhìn sang phương hướng phát ra thanh âm, chứng kiến một gã thanh niên tuổi chừng hai mươi. Có vẻ ngoài tuấn lãng, toàn thân lộ ra một cỗ lệ khí.

Trông thấy trưởng tử của mình ở trước quý nhân lớn tiếng ồn ào, sắc mặt Vân Nhất Nhật cứng đờ mắng: "Chi Phàm, không được vô lễ!"

"Phụ thân, ca ca cũng không có ý mạo phạm quý nhân, chỉ là Thất muội vô cùng vô lễ, đích xác ném Vân gia trăm năm thế gia ta ra thể diện." Giúp Vân Chi Phàm nói chuyện , là thân muội muội của hắn Vân Chi Phi, xếp hạng tam đại đệ tử trong Hành lão tứ.

Vân Chi Tịch chú ý tới nữ tử này lúc nói chuyện giọng nói ôn nhu, nhưng ánh mắt đảo qua trông vô cùng gian manh, lại cất giấu thật sâu một cái oán độc...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 7: Dung Công Tử Nói: Rác Rưởi!

Cùng huynh muội hai người này đứng chung một chỗ , đều rất trẻ tuổi, thậm chí có một tiểu thiếu niên ngây thơ. Bọn họ đều là tam đại đệ tử trẻ tuổi của

Vân gia, cùng Vân Chi Tịch đều là chữ "Chi" lót.

Bọn họ nhìn Vân Chi Tịch, phần lớn ánh mắt là phức tạp. Bọn họ cũng không biết quý nhân là ai có lai lịch gì, nhưng là đối với Vân Chi Tịch lại không xa lạ gì.

Trước kia, "Vân Chi Tịch" cái tên này liền đại biểu cho thiên tài, đại biểu cho núi cao không thể vượt qua. Nhưng hiện tại, núi cao sập. Làm Vân gia đích hệ thế hệ trẻ, bọn họ đều hoặc nhiều hoặc ít thờ phào nhẹ nhõm.

Đều là đồng nhất bối nhân, ai cũng không nghĩ liên tục bị đè nặng, hơn nữa còn là tuyệt vọng đè nặng. Cái loại đó vĩnh viễn không có ngày nổi danh, thật sự là một chút cũng không dễ chịu a. Nhất là làm trưởng tử trưởng tôn Vân Chi Phàm, trước bị thiên tài "Vân Chi Tịch" kia ép tới không thở nổi.

Giờ này ngày này, có thể ý vào thân phận trưởng tử trưởng tôn, ở trước mặt toàn cả gia tộc, mở miệng trách cứ "Vân Chi Tịch", đối với Vân Chi Phàm nói, có thể nói là hành diện, khoái ý có phải hay không.

Không phải là độc nhất vô song, Vân Chi Phi là bài trừ Vân Chi Tịch ở ngoài, Vân gia thế hệ trẻ là thiếu nữ thiên phú tốt nhất. Nàng cùng ca ca hần, sớm không biết rõ đem Vân Chi Tịch hận thành cái dạng gì, ngẫm làm không ít sự tình.

Vân Nhất Mục nghe vậy sắc mặt khó coi, liền vội cung kính bẩm báo: "Phụ thân Tịch Nhi cũng không phải là cố ý gây nên, nàng đã không nhớ rõ sự tình."

Vân Ngao Thành nghe vậy toàn thân chấn động: "Tịch Nhi!" Hai mắt sáng ngời bên trong mang theo khổ sở, hơn nữa là thương tiếc cùng đau lòng.

"Đã là mất trí nhớ, lại càng không nên chạy bốn phía. Gia chủ, hôm nay ta chờ nhưng là tới đón tiếp khách quý." Vân Ngao Thành đứng sau lưng lão già lạnh nhạt nhắc nhở. Ngụ ý, bọn họ không phải là tới đón tiếp phế vật mất trí nhớ này.

Nghe vậy, Vân Ngao Thành sắc mặt cứng đờ.

Vân Nhất Mục sắc mặt cũng không quá tốt, bắt quá cũng biết Đại trưởng lão nói không sai, lập tức khom người ở bên cạnh xe ngựa: "Xin cho công tử giá."

Vân Chi Tịch từ đầu đến cuối cũng không có mở miệng, tựa như là một người xem, đem thần sắc tất cả mọi người đều nhìn ở trong mắt...

Dung Hoàng sau lời mời của Vân Nhất Mục mới thân nhiên từ trong xe ngựa đi ra. Nhìn lần đầu hướng, chính là Vân Chi Tịch đứng ở bên cạnh xe ngựa hần.

Nàng xem ra thật bình tĩnh, trên thực tế tâm tình cũng thật bình tĩnh. Từ vừa mới bắt đầu đã có mấy người đi ra, rồi đến mấy người mở miệng nói chuyện, tâm tình nàng cũng không có gì không ổn định, hần có thể cảm nhận rõ ràng.

Nhìn nàng bình tĩnh mà tướng mạo khuôn mặt càng trở lên đẹp đẽ, khóe môi Dung Hoàng khẽ gợn lên, chỉ cảm thấy tiểu nữ tử thật là có ý tứ...

Cũng nhưng vào lúc này, Vân Chi Tịch liếc về Dung Hoàng một cái, đó là một cái không còn gì để nói khinh khỉnh! Mặc dù rất mệt mỏi, nhưng là lấy thị lực Dung Hoàng, tự nhiên thấy rất rõ ràng.

Dung Hoàng mực mắt nhẹ ngưng, mới thu hồi ánh mắt, ngước mắt nhìn về phía người của Vân gia.

Một ánh mắt này của hần nhìn đi, mọi người Vân gia trong nháy mắt chỉ cảm thấy thân chịu áp lực tăng lên gấp bội, tựa hồ có cự thạch vô hình đè xuống!

Mọi người Vân gia chỉ nhìn thấy nam tử trong xe ngựa xuống, mực mắt thâm thúy, lông mi dài tựa như kiếm, lăng dung như ngọc, bạch y như tuyết hào hoa phong nhã tuyệt thế! Hần toàn thân phát ra khí độ khoan thai, loại khí tức mờ ảo thần bí, khiến người ta cảm thấy hần là thần chi một phương! Năm trong tay thiên hạ, tay nắm lấy quyền sinh sát!

Vân Ngao Thành thần sắc cứng đờ, tâm tư khiếp sợ không thôi. Thanh niên trước mắt cho hần cảm giác, thế nhưng so với thái thượng trưởng lão còn muốn sâu không lường được!

Cùng Vân Ngao Thành so sánh với, hần đứng phía sau Đại trưởng lão liền canh bắt hảo thụ. Cũng không biết là Dung Hoàng cố ý hay là vô ý, dù sao Đại trưởng lão thừa nhận uy áp tựa hồ không lạc quan. Thời điểm nét mặt già nua yếu ớt, cả trán đều toát ra bó lớn mồ hôi!

Còn người trẻ tuổi Vân gia, nguyên một đám lại là không dễ chịu!

"Đông - -" Vân Chi Phàm không chịu nổi, đè nhất cái "bị" quỳ xuống!

"Đông - -" Vân Chi Phi cũng không chịu nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp yếu ớt không còn chút máu, đôi môi hồng bị nàng cắn rách da, cả người không cam lòng quỳ xuống đất!

Dung Hoàng nhú nhú mày, như thần chi hiện thế vậy, Phạm Âm thân nhiên nói: "Rác rưởi."

Vân gia mọi người toàn thân chấn động, ngước mắt trông thấy Dung Hoàng trẻ tuổi phun ra hai chữ này! Đây - - nói là Vân gia trẻ tuổi một đời là rác rưởi? Vẫn là nói kia hai cái không chịu nổi quỳ xuống?

"Khụ khụ... Dung công tử..." Vân Nhất Mực mặt xanh xao, trong lòng tự nhủ liền tính bọn họ thật sự là rác rưởi, ngài cũng không nên như vậy nói trắng ra đi. Nhưng người rất đau đớn, rất đau đớn biết rõ sao...

Vân Ngạo Thành sắc mặt cũng thật không đẹp, có thể là đối phương quả đấm đại, bối cảnh lớn a... Vốn là trong nhà ngược lại có một người không phải là rác rưởi, nhưng là... Nhưng là... Ai - -

"Lão phu Vân gia Vân Ngạo Thành, thay mọi người Vân gia, cung nghênh Dung công tử!" Đinh áp lực, Vân Ngạo Thành lấy lực thật lớn, mạnh mẽ mới nói hết một câu nói, nói đúng đầu đầy mồ hôi.

Theo Vân Ngạo Thành tiếng nói rơi xuống đất, sau lưng của hắn "Đông" một cái, một thanh âm vang lên khỏi, Đại trưởng lão - - cũng cấp quỳ - - này - -

Không ít người ý thức được, tựa hồ đều quỳ xuống trước người, vừa mới mở miệng đối Vân Chi Tịch cái gì, nói chuyện không quá khách khí ... Cái này... Cái này là trùng hợp sao?

Cũng đứng vào lúc này, Dung Hoàng thu hồi tạo áp lực, mây trôi nước chảy nói ra: "Không cần phải khách khí, bọn công tử trụ trụ liền đi, các người tùy ý an bài."

Hắn lời nói này rơi xuống, đám người Vân Ngạo Thành đầu đầy hắc tuyến, cái gì gọi là "Trụ trụ liền đi, còn tùy ý an bài?" Tôn giá của ngài, vừa đến liền oai phủ đầu, chúng ta còn dám tùy ý an bài? Đây thật là...

"Dung công tử hiền hoà, không chê liền hảo, không chê liền hảo, ha ha..." Vân Ngạo Thành cứng ngắc cười cười nói, mặc dù sắc mặt còn chưa hoàn toàn khôi phục. Nhưng nhìn đến Đại trưởng lão một bên bị áp chế quỳ xuống, trong lòng hắn cũng thông thuận giọt! Lão đầu nhí này cũng là nên ăn chịu đau khổ ...

"Dung công tử mời vào - -" Vân Nhất Mực cũng không cần thỉnh đạo, thăm nghĩ tôn phật này vừa đến liền làm như thế đại uy áp, chẳng lẽ là tâm tình không tốt?

"Đối, đúng! Dung công tử mời vào - -" Vân Ngạo Thành vội vàng đón đạo, lòng bàn tay đều toát mồ hôi đầm dề. Quả nhiên này Đại tông phái nhân, chính là không giống người thường. Nhẹ nhàng một ánh mắt, liền đem Đại trưởng lão cấp "Xem" quỳ ! Cao! Địch xác cao a!

"Tịch Nhi!" Chính này lúc, trong đám người chui ra một gã phong vận ưu nhã thiếu phụ. Nàng đang nhìn đến Vân Chi Tịch, hai mắt thanh lệ như bộc chảy xuôi, một tiếng kêu gọi bên trong chất chứa nồng nặc tình yêu ân cần. Nàng là mẹ đẻ Vân Chi Tịch - - Tổ Tâm, một vị mẫu thân dịu dàng ái nữ.

Nghe tiếng nhìn lại, đầu ngón tay Vân Chi Tịch không tự kìm hãm được run run, trong đầu những đoạn ngắn biến mất lại lần nữa đánh tới, một lần này là như thế rõ ràng ánh vào đầu óc nàng.

"Nương?" Vân Chi Tịch vẻ mặt có chút ít cứng ngắc, thanh mi vận thành nhất sợi dây, huyết Thái dương mơ hồ nhảy lên, một cổ khó có thể áp chế như kim châm mang tất cả thượng năng ốt!

Chỉ chớp lát sau, Vân Chi Tịch thần trí bắt đầu hỗn loạn không chịu nổi, nàng cố gắng nghĩ bảo trì thanh tỉnh, một cái mềm mại ôn hương ôm ấp che chở nàng trụ. Trong nội tâm không hiểu ấm áp, này mới chậm rãi hai mắt nhắm nghiền...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 8: Phụ Nữ Phế Vật

Vân Chi Tịch ở trong mộng trải qua mười lăm năm nhân sinh, những thứ đã từng bị lãng quên, bởi vì nhìn thấy đến huyết mạch người thân mà vô pháp áp chế mà nhớ tới.

Nguyên lai nàng là phụ hôn của thân thể này gọi là "Vân Chi Tịch", là Thanh Thành Vân gia tam đại đệ tử thiên tài. Trước trước, nàng làm tốt chuẩn bị, bắt đầu đột phá huyền đồ, chạy nước rút cao hơn một tầng cấp huyền sĩ! Một khi thành công, nàng chính là Thanh Thành huyền đệ nhất thiên tài! Cả Đông Vực, hiếm có thiên tài nào sánh bằng!

Không ngờ trời không vừa lòng người, lúc "Vân Chi Tịch" đột phá trong nháy mắt đó, nàng toàn thân kinh mạch từng khúc rạn nứt! Một thân tu vi toàn bộ hủy diệt! Liền dùng "Thần đan" mà Vân gia thái thượng trưởng lão cất kỹ, cũng chỉ miễn cưỡng khôi phục cuộc sống có thể tự gánh vác, lại là cũng đã không thể giữ tu vi, trở thành một người so với người bình thường còn không bằng, phế vật!

Nhưng mà thân ở nơi lấy võ vi tôn, dùng võ đặt chân Thanh Thành đại thế gia - - bên trong Vân gia, một kẻ phế vật không thể tu vi, liền có một cuộc sống âm đạm hết một đời.

Nhưng "Vân Chi Tịch" lại có tính kiêu ngạo bất khuất, trong một đêm từ thiên tài biến thành phế vật, là một thiếu nữ mười lăm tuổi khó có thể thừa nhận



được được áp lực này.

Cho nên ở nửa tháng trước, cũng chính là Vân Chi Phi, đang giễu cợt "Vân Chi Tịch", còn nhục mạ cha mẹ nàng. Vì vậy "Vân Chi Tịch" giận ra tay với Vân Chi Phi, nàng một thân tu vi đều phế bỏ, làm sao có thể là đối thủ cấp bảy huyền đồ Vân Chi Phi, tại chỗ liền bị đánh đến hấp hối, lại là bị giẫm đạp tất cả tôn nghiêm!

Sau đó, "Vân Chi Tịch" mang trọng thương người khuất nhục rời khỏi Vân gia, không nghĩ đường cùng cướp giết, chạy trốn đến ở phụ cận té xỉu ở Chu gia trại, bị thủ hạ mang về son trại, vì vậy về sau phát sinh sự việc kia...

Khó trách thời điểm nàng phụ hôn (nhậ hôn đó các bạn nha!), "Vân Chi Tịch" cho dù đã chết, vẫn chấp niệm như cũ không tiêu tan. Thật sự là thiếu nữ kiêu ngạo, đáng tiếc mệnh so với giấy bạc a - -

"Yên tâm đi, ta sẽ thay 'Vân Chi Tịch' kiêu ngạo sống sót, hội báo thù cho ngươi!" Vân Chi Tịch trong nội tâm thở dài một câu, hoàn thành cái hứa hẹn này.

Sửa sang xong tất cả ký ức, Vân Chi Tịch cảm nhận được chính mình bị một bàn tay tao lớn khoan dung nắm lấy. Nàng chậm rãi mở mắt ra, trông thấy một gã lồi thối chán chường, trung niên nam tử khắp người tỏa ra mùi rượu khó ngửi. Bộ dáng cùng Vân Nhất Mặc có vài phần tương tự, nhưng mà lão thái tang thương rất nhiều. Nhưng loại khí chất u buồn tang thương này, ở hiện đại tuyệt đối là điển hình thiếu nữ sát thủ, thúc thúc không chế nhóm đối tượng điên cuồng!

Vân Chi Tịch lật tay nắm chặt bàn tay muốn tron đi kia, trong trí nhớ người cha này hơn mười năm trước đồng dạng là đang luyện công, đột nhiên kinh mạch toàn bộ phế! Mà hần vốn là Vân gia Nhị đại đệ tử đệ nhất nhân, có hi vọng chọc thủng đại huyền sư trạm kiểm soát thiên tài! Chết thảm sau, liên tục buồn bực mua say.

Nói đến đến, phụ nữ hai tình huống giống nhau như đúc. Bây giờ nhìn lại, nhưng đều là bị người ngấm động tay chân!

"Còn cảm thấy không thoải mái?" Vân Nhất kêu xem ái nữ, ánh mắt tang thương tràn đầy đau lòng.

Nhìn trước mắt phụ thân, Vân Chi Tịch lắc lắc đầu: "Không có việc gì, ta rất tốt."

"Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi a - -" Vân Nhất kêu nắm thật chặt tay của nữ nhi, một câu nói bên trong bao hàm quá nhiều tâm tình.

Vân Chi Tịch có thể cảm giác được ở trên người Vân Nhất kêu tán ra , cái loại đó thâm trầm lại bất đắc dĩ tình thương của cha. Hồi tưởng lại phụ thân kiếp trước, trầm mặc ít nói, lại đồng dạng thâm trầm yêu nàng ba ba, đáy mắt nàng có sương mù nhàn nhạt lan tràn, trong lúc nhất thời không lưu loát mở miệng nói: "Cha."

"Không có gì đáng ngại , chỉ cần một nhà nhân binh an liền hảo. Thu thập một cái, chúng ta một nhà chuyển ra Vân gia bảo, an lặng yên tĩnh sống qua ngày cũng không có gì không tốt." Vân Nhất kêu nhìn như lời an ủi, lại xen lẫn chính hần đều chưa từng phát giác bất đắc dĩ cùng đáng về hảo sáng.

Nhớ năm đó, hần làm Thanh Thành huyện đệ nhất thiên tài, loại nào quang cảnh, loại nào hăng hái. Lại dự định làm người thừa kế gia chủ, đáng tiếc một khi phong vân thay đổi, chính hần biến thành huyền đồ cũng không bằng phế vật. Vốn là xem nữ nhi thiên tài quật khởi, sẽ có xu thế vượt qua hần, hần cảm giác rất an ủi, cảm thấy trời xanh đối với hần không tệ, nhưng mà vận rủi lại lần nữa phủ xuống, bọn họ hai cha con nàng vận mệnh, đúng là như thế tương tự...

Một nam nhân, gặp phải hai lần biến đổi lớn, Vân Nhất trong lòng khổ cùng đau nhức, căn bản không cách nào hình dung!

"Chuyển ra đi?" Vân Chi Tịch mi chau lên, trong nháy mắt hiểu được khổ tâm Vân Nhất . Nếu là nàng còn là thiên tài, như vậy cho dù Vân Nhất là phế vật, cả nhà bọn họ vẫn như cũ có tư cách kiêu ngạo. Nhưng là hiện thời nhất môn hai đồ bỏ đi, thật sự chính là không lý do lại cư ngụ ở Vân gia trong bảo. Rồi đi Vân gia quyền lợi trung tâm trong bảo, cả nhà bọn họ còn có thể an lặng yên tĩnh qua bình thân ngày.

"Tam thúc nhượng chuyển ?" Vân Chi Tịch thật bình tĩnh hỏi một câu. Nàng mới vừa trở về, lẽ ra phụ thân không sẽ như vậy sốt ruột chuyển ra đi, ít nhất phải làm cho nàng lại tĩnh dưỡng vài ngày. Có thể nàng vừa mới tỉnh lại, phụ thân cứ như vậy nói, hiển nhiên là có người bức bách!

Vân Nhất kêu nghe vậy khóe mắt vi trừu, râu ông nọ cắm cằm bà kia đáp: "Tịch Nhi, không cần ghi hận gia gia ngươi, hần cũng khó."

"Ta biết rõ." Vân Chi Tịch rõ ràng Vân Ngao Thành tuy là thân gia gia nàng, nhưng cũng là Vân gia gia chủ. Dù sao dựa theo tu luyện thể chất, chịu trách nhiệm Vân gia nội vụ Tam thúc một đêm muốn đuổi cả nhà bọn họ ra trong bảo, cũng là dựa theo gia quy làm việc, coi như là gia chủ, cũng không thể lấy quyền tư lợi.

"Hảo, Tịch Nhi lớn lên ." Vân Nhất ánh mắt phức tạp xem ái nữ, vốn là hy vọng duy nhất của hần, nhưng là đến cùng lại là một hồi không, chao ôi... Mà thôi mà thôi, một nhà bình thường sống qua ngày không tồi.

"Nhưng ta không nghĩ chuyển, dựa theo Vân gia quy củ, tiếp theo khảo nghiệm ta còn có cơ hội." Vân Chi Tịch lại nói.

Vân Nhất kêu lòng may vận khởi: "Tịch Nhi? !"

"Cha, ngươi cam tâm sao?" Vân Chi Tịch hỏi ngược lại.

Vân Nhất kêu hai tròng mắt nóng lên, cam tâm? Như thế nào có thể cam tâm? Hắn cũng đã từng là thiên tài, hắn cũng niên thiếu đắc chí qua. Những thứ quang cảnh kia, những thứ tình khí kia rõ mồn một trước mắt. Nhưng mà hết thảy lại trong một đêm, không giải thích được hóa thành hư ảo, hắn như thế nào có thể cam tâm! Nhưng là, không cam lòng thì như thế nào?

Bọn họ hai cha con nàng kinh mạch, đều tuyệt không khôi phục khả năng!

"Cha, chúng ta là bị hạ độc!" Vân Chi Tịch thật cũng không muốn nói ra, nhưng nhìn Vân Nhất, cùng nàng đồng dạng kinh mạch bị phế được không giải thích được, nàng có thể lý giải tâm tình hắn. Biết rõ là không minh bạch, nhưng vẫn phải khó khăn chấp nhận.

"Ngươi - -" Vân Nhất khí huyết cuộn cuộn, hắn cực lực khắc chế tâm tình, tận lực làm cho mình bình tĩnh nói: "Trong lỗ cốt trên dưới tra rất rõ ràng, cũng không có bất kỳ chỗ khả nghi. Tịch Nhi, cha biết rõ ngươi khó có thể tiếp nhận, nhưng sự thật như thế."

"Không, này là Tử Vân Tông Dung công tử nói. Hắn tra xét thân thể nữ nhi, phát hiện độc tố." Vân Chi Tịch mặc dù chán ghét tên tiểu bạch kiểm không biết võ sĩ là vật gì kia, nhưng không phải không thừa nhận lấy hắn thân phận địa vị so sánh có sức thuyết phục.

"Cái gì?!" Vân Nhất nghe vậy quả nhiên ngồi không yên, nhưng hắn rất nhanh dưới áp chế. Loại tâm tính trầm ổn này, ngược lại làm Vân Chi Tịch khẽ kinh ngạc.

"Chuyện này không thể lộ ra, chúng ta mau mau ra bảo." Không nghĩ Vân Nhất lại đặc biệt nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 9: Một Kịch Giết Chết! Ai Mới Là Phế Vật?

Vân Chi Tịch nghe vậy ngẩn ra, sau đó trong lòng liền cảm thấy ấm áp, nàng biết rõ Vân Nhất Kêu là lo lắng cho an nguy của nàng: "Cha, kinh mạch bị phế như thế nhiều năm, cũng không thấy người này động thủ, cho nên ta hiện thời cũng là an toàn."

"Không! Dung công tử nếu đã biết là trúng độc, vậy khẳng định là có biện pháp, nếu để cho người này biết rõ..."

"Cha, Dung công tử cũng không có biện pháp. Chuyện này Tử thúc tất nhiên đã bẩm báo gia gia, nếu thật có nội tộc, người này tất nhiên an tâm." Vân Chi Tịch trấn an nói, trong nội tâm tự có một phen so đo.

Chính này lúc, ngoài phòng lại truyền đến một trận tiếng huyên náo. Vân Chi Tịch cùng Vân Nhất Kêu nhìn nhau, song song đứng dậy mở cửa đi thăm dò xem.

"Đã qua ba ngày, các người như thế nào còn đồ thừa không đi!" Nghe nói như thế rất rõ ràng, này là có người đến đuổi cả nhà bọn họ ra khỏi bảo.

"Chi Phong, Tịch Nhi còn chưa có tỉnh, có thể hay không hoãn một chút." Nghe thấy Tổ Tâm ôn nhu nói, trong tiếng nói lộ ra cầu khẩn.

Mang người đến đây đuổi người, là con trai thứ hai của Đại trưởng lão, chịu trách nhiệm hình đường trưởng tử của Vân Nhất Nhật, Vân Chi Phong, ở trong tam đại đệ tử đứng hàng thứ lão Tam. Vân Chi Phong biết được Tổ Tâm đáng thương, chính là muốn đồng ý.

Vân Chi Phi một bên theo tới, lại mở miệng: "Nhị thẩm, người cũng biết đạo quy củ trong tộc. Vốn là tháng trước một nhà các người phải chuyển đi, Tam thúc niệm tình chuyện Thất muội mất tích, mới liên tục kéo dài không xử lý, trong lỗ cốt này nhưng là trên dưới có nhiều câu oán hận."

"Theo ta thấy, là người có câu oán hận đi?" Vân Chi Tịch chậm rãi nói tiếp, nàng biết rõ nếu như nàng muốn lưu ở trong lỗ cốt, như vậy hôm nay nhất định phải lập uy! Mà Vân Chi Phi này, chính là đối tượng tốt nhất! Nàng vốn là muốn tìm nữ nhân này tính sổ, không nghĩ tới nàng chính mình đưa tới cửa, ngược lại nàng đỡ tốn công sức, thật sự là cái hài tử khéo hiểu lòng người a.

"Hắc - - Nhị thẩm, người mới vừa nói Thất muội không có tỉnh, bây giờ nhìn lại ngược lại khỏe mạnh cực kỳ. Tam ca, người nói này nên làm cái gì bây giờ?" Đối với phế vật Vân Chi Tịch, Vân Chi Phi cũng không để vào mắt, ngược lại là châm ngòi ly gián.

Sắc mặt Vân Chi Phong trầm xuống, chỉ nghe thấy Tổ Tâm lừa hắn, khẩu khí cũng bất thiện: "Nhị thẩm, Thất muội nếu đã vô sự, thỉnh người mau mau đi."

"Đi? Tam ca, ta khuyên người không nên cùng những người không đứng đắn, ngốc nghếch hỗn lão cùng một chỗ, lúc đó để người lại rút chỉ số thông minh." Vân Chi Tịch cười tùm tùm nhìn Vân Chi Phong tuổi mới hai mươi, còn trẻ trung khuyên nhủ.

"Người nói ai?!" Vân Chi Phi biến sắc, nhìn về phía Vân Chi Tịch ánh mắt tràn trề tính công kích.

"Không phải người vừa mới lên tiếng thì cong là ai?" Vân Chi Tịch móc móc lỗ tai, đem Tổ Tâm hộ ở sau lưng, bộ dáng lười nhác nhưn mảy vui vẻ. Bộ dáng kia, có thể nói lớn lớn tức người!

"Người muốn chết!" Mắt Vân Chi Phi lộ ra hung quang, trong lòng bốc lên một cái ý niệm ác độc!

Vân Chi Tịch cười nhẹ tiếp tục đâm kích: "Tứ tỷ, người không phải là đệ tử hình đường, lúc này vui vẻ như vậy, chẳng lẽ không phải bao biện làm thay, tâm địa không đứng đắn?"

"Thất muội - -"

"Tam ca người chó xen mồm, ta là muốn nhìn một chút đồ bỏ này đến cùng có năng lực gì, lại dám mạo phạm!" Vân Chi Phi đang khi nói chuyện rút ra một sợi roi dài, trong mắt lửa giận đã không thể dẹp loạn!

"Tứ muội!" Vân Chi Phong chợt thấy sự tình muốn ồn ào lớn, nhưng là thời điểm này Vân Chi Phi đã rút roi ra tay!

"Vân Chi Tịch! Đừng tưởng rằng người vẫn là thiên tài ngày xưa, người bây giờ bất quá là một cái phế vật cái gì cũng không có! Hôm nay liền để ta thay mặt phụ thân người, giáo huấn một phế vật không biết trời cao đất rộng như người!" Vân Chi Phi nghe rằng cười một tiếng, trường tiên tranh thủ bắn ra, trên đó nàng còn có Huyền Kính cấp bảy! Đối với một cái phế vật hoàn toàn không có Huyền Kính mà nói, không khác gì một kích trí mạng!

Vân Chi Tịch khinh miệt cười một tiếng, có lẽ đối với nguyên lai "Vân Chi Tịch" bị phế bỏ, này là tuyệt không chịu nổi một kích, nhưng là hiện tại mượn "Linh Lung Tiên Cảnh" đối với sát thủ đang từ từ khôi phục, kỳ dị mà nói, căn bản chính là một đĩa đồ ăn!

Sau đó kinh người, một màn xảy ra làm mọi người ngây ra như phỗng!

Chỉ thấy Vân Chi Tịch không biết sao liền trước hết tránh thoát, thân pháp quý dị đến gần Vân Chi Phi! Trên tay chẳng biết lúc nào còn cầm lấy một thanh dao găm sắc bén, lóe lên hàn quang gác ở trên cổ Vân Chi Phi!

Chi là một kích! Vân Chi Tịch hoàn toàn không có Huyền Kính, lại có thể thắng được Huyền Kính cấp bảy Vân Chi Phi? !

Ngay sau đó, Vân Chi Tịch quỳ gối, đỉnh đầu gối, hung hăng đánh ở trên bụng Vân Chi Phi còn đang sưng sò! Mà vị trí này, là đan điền mà người tu luyện coi trọng nhất!

"A - -" Đột ngột tiếng kêu thảm thiết, từ trong miệng Vân Chi Phi tuôn ra.

Nhưng là vẫn chưa xong, chỉ thấy Vân Chi Tịch tựa như đánh búp bê vài liên tục xuất kích, một kích! Hai kích! Ba kích! Bốn kích! Năm kích!

"Xuy - -" dù là Vân Chi Phi có Huyền Kính cấp bảy, cũng bị đánh hung mãnh đến học máu!

Vân Chi Tịch này mới chán ghét buông tay thối lui một bước, sau đó một cước tinh chuẩn mắc câu đá bay, đá vào trên bụng Vân Chi Phi lung lay sắp đổ kia, nàng ta lúc này bị đập bay ra, thẳng té đâm đầu bên bia rừng rậm!

Tất cả quần chúng vây xem đều nhìn đến ngây người! Này đến cùng là thế nào? ! Bọn họ có phải hay không hoa mắt, tứ tiểu thư có được tu vi cấp bảy, lại bị phế vật thất tiểu thư, "Một chiêu" phế đi? !

Điều này sao có thể? !

Nhưng là cái kia đôi chiêu ở bên bia rừng rậm, toàn thân chặt vật, hơn nữa miệng phun máu tươi tàn bại, cũng không phải chính là tứ tiểu thư sao? ! Này - - này đến cùng chuyện gì xảy ra? !

Mà Vân Chi Tịch đánh người xong, trực tiếp phun xuống đất một ngụm: "Phế vật!"

Nói xong, ánh mắt nàng kiêu ngạo bề ngễ nhìn mọi người một cái, một khắc kia, tất cả mọi người chỉ cảm thấy sau lưng chợt lạnh! Bọn họ mới thanh tỉnh ý thức được, tứ tiểu thư thật sự thua, mà cái "Phế vật thất tiểu thư" kia, thật một chiêu đánh bại được tứ tiểu thư Huyền Kính cấp bảy...

Vân Chi Phi giãy giụa lấy muốn đứng lên, nhưng bụng kịch liệt đau nhức lại làm cho nàng hoàn toàn bất lực, nhất là từ trong miệng Vân Chi Tịch phế vật này phun ra hai chữ "Phế vật", càng làm cho nàng triệt để sụp đổ! Đây là cỡ nào châm chọc!

Nhưng là làm sao có thể? ! Nàng như thế nào thất bại? ! Vừa rồi đón đánh bên trong, Vân Chi Phi căn bản liền không biết mình là như thế nào bại! Cũng là bởi vì không biết rõ, cho nên mới làm cho nàng phát điên! Nàng thế nhưng ở trong tay một cái phế vật, bị bại không giải thích được? !

"Tam ca, dựa theo tộc quy sở định. Phế truất đích hệ đệ tử ra khỏi bảo, sau khảo nghiệm gia tộc, từ gia chủ chính mình tuyên bố. Người, càng quấy." Vân Chi Tịch lạnh nhạt nhìn Vân Chi Phong, một chữ một cái bình phán. Nói xong nàng xoay người kéo Tổ Tâm kinh ngạc đến ngây người, hướng Vân Nhất Khuê cũng bị làm cho kinh ngạc đến ngây người đi đến.

Vân Chi Phong ngu ngơ đứng một chỗ, chỉ cảm thấy lời nói Thất muội mới vừa nói, mang hấn cấp một loại uy nghiêm quá giống gia chủ cùng cảm giác áp bách! Nhưng là điều này sao có thể? ! Nàng không phải là phế bỏ kinh mạch, thành một gã phế vật sao? ! Dù không có, từ trước Thất muội dù mạnh, cũng chưa bao giờ cấp hấn loại cảm giác này!

Khi đó tất cả mọi người nhìn bóng lưng đồ tươi kia, trong mắt đều có một loại cảm giác kỳ dị, đây mới thật là trở thành thất tiểu thư phế vật của Vân gia sao? ! Nàng thật sự phế vật sao? !

☆, Chương 10: Nam nhân vô sỉ, người làm sao

Phòng khách Vân gia, một mảnh huyền ảo.

"Nhất định phải nghiêm trị!" Đại trưởng lão Vân Ngao Danh tức giận nói, Vân Chi Phi là cháu gái ruột của hắn, tu luyện thiên phú xem như không sai, lại có thể bị đá nứt đan điền! Mặc dù được kịp thời cứu trị, nhưng đối với tu luyện của Vân Chi Phi sau này, vẫn có rất lớn ảnh hưởng xấu! Trừ phi...

"Huyền Kính cấp bảy, không bằng một cái không còn Huyền Kính, phế vật thêm ngu ngốc." Từ trưởng lão Vân Ngao Lôi một chút cũng không nể mặt.

"Lão Tứ, người!" Vân Ngao Danh nổi giận đan xen.

"Tốt lắm!" Một tiếng của Vân Ngao Thành rơi xuống đất, tiếng cãi vã mới dẹp loạn xuống.

"Nhất Mặc, người nói son tặc Chu gia trại, lấy Tịch Nhi bắt chước theo mà làm?" Vân Ngao Thành hỏi hướng Vân Nhất Mặc.

Vân Nhất Mặc liền giật mình, chút chuyện này sau khi hồi báo hắn liền bẩm báo lại, nhưng hắn nghĩ lại trong lúc đó, liền hiểu được ý tứ Vân Ngao Thành.

"Không sai."

"Không chỉ như thế, Dung công tử tựa hồ đối với Tịch Nhi đối đãi khác biệt. Có lẽ, Từ Văn Tông có cái gì bí mật không muốn người biết, có thể trợ giúp Tịch Nhi, nhưng dung công tử không hề giống người ngoài biết được." Vân Nhất Mặc lớn mật nói.

"Nói nhảm!" Tam trưởng lão Vân Ngao Nghĩa lập tức phản bác.

"Quá dài người quen cũ tự phân biệt, Tịch Nhi là lại Huyền Kính không có khả năng trùng tu, Dung công tử kia cũng thừa nhận."

Vân Nhất Mặc trầm mặc, Thái trưởng lão ở Vân gia có uy tín tuyệt đỉnh, cho dù là hắn cũng không dám cái gì nói nữa.

"Nhưng Tịch Nhi không chế son tặc, đánh bại đồ nhi là sự thật. Dung công tử tự nhập Vân gia ta, đuổi không ra, ở lại không đề cập tới rồi đi cũng là sự thật." Vân Nhất Mặc nói sang chuyện khác.

"Nhất Kêu hôm nay đến thỉnh cầu ta," Vân Ngao Thành mở miệng, mọi người cũng không kinh ngạc. Bởi vì Vân Nhất Kêu tiến trong phòng Vân Ngao Thành nói chuyện, mọi người đều biết.

"Nhất Kêu từ mười lăm năm trước phế bỏ kinh mạch, chưa bao giờ bước vào trong phòng phụ thân này một bước. Hôm nay đến, chỉ dùng ngày xưa hắn đối với Vân gia công hiến, thỉnh cầu ta để Tịch Nhi ở tại trong bảo hoon nửa năm. Một tháng sau, tam đại đệ tử khảo nghiệm, nếu như là phế vật Tịch Nhi như cũ, cả nhà bọn họ tự ra khỏi bảo." Vân Ngao Thành lời nói bình tĩnh, nội tâm lại hoàn toàn không bình tĩnh.

Lão nhân đứng lên, thật sâu hướng mọi người khom người chào! Mọi người lập tức đứng người lên tránh đi thi lễ này, ánh mắt có chút ít chán kinh nhìn Vân Ngao Thành.

"Hôm nay ta không làm gia chủ, chỉ làm một vị tổ phụ, hy vọng các vị cấp Tịch Nhi một cái cơ hội." Vân Ngao Thành một chữ một cái đạo lý, lão nhân dứt bỏ thể diện, chỉ vì muốn hoàn thành trách nhiệm của một tổ phụ.

Dù là Vân Ngao Danh không cam lòng, cũng không thể không bán mặt mũi: "Nếu gia chủ đã nói như thế, ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng một tháng sau, gia chủ hiểu được, điều này hết thảy đều là tộc quy Vân gia."

Lúc này tất cả mọi người ở đây, đều không cho rằng Vân Chi Tịch có thể ở trong một tháng sáng tạo cái kỳ tích gì.

...

Làm thiên tài cổ võ, thiên phú ở võ đạo của Vân Chi Tịch là không thể nghi ngờ. Cho nên ở nàng được đến ( Thông Thiên Quyết ), sau đó, hoàn toàn không lo lắng việc mình tu luyện không thành công. Bởi vì võ luận trước đây nàng tu nội công, vẫn là cái mà bây giờ gọi là tu nội kinh, kỳ thật đều có cách tu luyện tương tự, này đại khái chính là võ đạo trăm sông đổ về một biển.

Sau khi nàng dạy dỗ Vân Chi Phi, liền bắt đầu toàn tâm dung nhập vào trong tu luyện. Điều đầu tiên nàng muốn làm, chính là cải tạo kinh mạch thật tốt!

Qua hai ngày tu luyện này, Vân Chi Tịch sợ hãi than phát hiện linh khí trong "Linh Lung Tiên Cảnh" quả nhiên không thể cùng thứ tầm thường so sánh. Thả những khí thể này qua kinh mạch bao hàm dưỡng, dần lộ ra một tầng màng sáng trắng nhàn nhạt, độ mềm và dai kia cùng cường độ đều mạnh mẽ đề cao! Cộng thêm nuốt chứng tiên hoa mai, năng hiện tại mặc dù kinh mạch không hề khôi phục, nhưng thể chất đã được cải thiện đến rất lớn. Cho nên trước đánh bại Vân Chi Phi, cần bản chính là một đĩa đồ ăn.

"Hô - -" Vân Chi Tịch biết rõ "Linh Lung Tiên Cảnh" này không tầm thường, nhưng là chân chính tiếp xúc, mới phát hiện thứ này vượt xa những điều đơn giản mà nàng nghĩ. Nàng mơ hồ cảm giác được, chỉ cần Linh Lung Tiên Cảnh không bị người phát hiện, như vậy cho dù là cái vô sỉ tiểu bạch kiểm của Từ Văn Tông kia, cũng đừng mơ tưởng phát giác nó tồn tại!

Loại cảm giác này vô căn cứ mà đến, nhưng Vân Chi Tịch lại đặc biệt tin tưởng! Cho nên tu luyện, ngược lại không có bất luận cái gì cố kỵ. Vốn nàng

nhưng là rất lo lắng, dù sao Linh Lung Tiên Cảnh là bí mật của nàng, không thể trước bất kỳ ai nói ra bí mật. Dạng bảo vật này, một khi tiết lộ ra ngoài, lấy khả năng của nàng hiện tại, tuyệt đối sẽ chết không có đất chôn thân. Thất phu vô tội, người tài giỏi lập nên công trạng lại bị khép tội, nàng tự nhiên là hiểu.

Sau khi xác định người của Vân gia xác thực không có tới quấy rầy, Vân Chi Tịch liền tiến vào trạng thái bế quan, trong lúc nàng trừ tu luyện chính là ăn uống ngủ nghỉ, chưa bao giờ rời đi tiểu viện nửa bước.

Mãi cho đến đêm trước khảo nghiệm, một đạo bóng dáng màu trắng cuối cùng kìm nén không được đi vào trong phòng Vân Chi Tịch.

"Rốt cục là nhìn không được rồi sao?" Vân Chi Tịch mở mắt ra, cũng không nghĩ là trong phòng thêm một người.

Theo lời nói của nàng kết thúc, Dung Hoàng duỗi tay chế trụ cổ tay nàng (thủ đoạn), đối với cái này Vân Chi Tịch ngược lại rất biết nghe lời.

"Kỳ kinh bát mạch khôi phục, kinh mạch trong cơ thể bị rèn luyện qua, cường độ mềm và dai đã đạt trình độ đại huyền sư." Dung Hoàng một câu liền đem trên người biến hóa Vân Chi Tịch toàn bộ nói ra.

"Là." Vân Chi Tịch mặc dù đoán được hẳn có thể nhìn ra, nhưng tốc độ nhanh như vậy, hơn nữa phán đoán lại khẳng định như thế, thật ra khiến nàng đối với trình tự Dung Hoàng có chút ít xem không hiểu.

Nhưng nàng cảm giác tên mặt trắng nhỏ này tu vi nội kinh, tất nhiên ở phía trên đại huyền sư, nếu không sẽ không biết kinh mạch đại huyền sư có độ kiên cường dẻo dai như thế nào. Mà đôi mắt khắp Thanh Thành huyện, cũng chỉ có trong tam đại thế gia mới có một gã đại huyền sư trấn giữ! Nhưng tuổi bọn họ, đều so với Dung Hoàng muốn già hơn rất rất nhiều..

Mục mắt Dung Hoàng chăm chú nhìn Vân Chi Tịch, tựa hồ chờ nàng tiếp tục mở miệng.

"Ta cần người hỗ trợ." Trong lúc Vân Chi Tịch tu luyện, cố ý tiết ra một tia linh khí, bày tỏ kinh mạch chính mình khôi phục chính là vì hấp dẫn Dung Hoàng lại đây, nàng biết rõ người này đối với thân thể nàng cảm thấy rất có hứng thú.

"Điều kiện là người cái gì đều không làm, để ta sờ đan điền của người một chút." Dung Hoàng xác thực là rất tò mò, hơn nữa vì cái hiệu kỳ này, hẳn đã ở Vân gia ăn uống chùa gần một tháng. Làm cho trên dưới Vân gia, cũng không biết hẳn đến cùng là muốn làm cái gì.

"Đồng ý!" Vân Chi Tịch sáng khoái đáp ứng, dù sao nàng không làm cái gì, đối phương cũng tuyệt đối phát hiện không được "Linh Lung Tiên Cảnh" tồn tại.

Đôi mắt màu đen của Dung Hoàng động động, vươn tay rơi ở trên bụng Vân Chi Tịch. Đây là một cái đan điền tràn trề lực lượng hóa thuộc tính, lộ ra sinh cơ sức sống bông bông, nhưng này cùng đan điền võ giả tầm thường không có gì khác biệt quá lớn.

Tu vi néo néo, Dung Hoàng trên tay tán ra một luồng hơi thở, thẩm dò vào trong đan điền Vân Chi Tịch.

"Đợi chút! Ta cũng không nói người có thể dùng Huyền Kính điều tra!" Vân Chi Tịch tức giận nói, bản năng muốn chạy đi.

Dung Hoàng phát giác ý đồ của nàng, sao có thể cho nàng đi, lúc này duỗi cánh tay nắm ở eo thon của nàng, bàn tay hoàn toàn không có rời đi bụng nàng. Một luồng kia theo lòng bàn tay hần tán ra Huyền Kính, chính là chạy ở trong thân thể Vân Chi Tịch, đi qua toàn thân nàng, trộm nhìn tất cả nơi hẻo lánh trong cơ thể nàng!

"Người vô sỉ!" Vân Chi Tịch đầu gối vừa gặp phản kích, Dung Hoàng lại sớm hơn nàng một bước đè nàng xuống!

"Đừng động, nếu không sẽ thương tổn đến người." Dung Hoàng cảnh cáo một tiếng, nụ cười tuần tú khoan thai dựa vào vô cùng gần khuôn mặt Vân Chi Tịch. Thậm chí sống mũi kia rất thẳng, đã chạm đến kiêu nhan của nàng..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 10: Nam Nhân Vô Sĩ, Người Làm Sao

Phòng khách Vân gia, một mảnh huyền ảo.

"Nhất định phải nghiêm trị!" Đại trưởng lão Vân Ngao Danh tức giận nói, Vân Chi Phi là cháu gái ruột của hắn, tu luyện thiên phú xem như không sai, lại có thể bị đá nứt đan điền! Mặc dù được kịp thời cứu trị, nhưng đối với tu luyện của Vân Chi Phi sau này, vẫn có rất lớn ảnh hưởng xấu! Trừ phi...

"Huyền Kính cấp bảy, không bằng một cái không còn Huyền Kính, phế vật thêm ngu ngốc." Từ trưởng lão Vân Ngao Lôi một chút cũng không nể mặt.

"Lão Tứ, người!" Vân Ngao Danh nổi giận đần xen.

"Tốt lắm!" Một tiếng của Vân Ngao Thành rơi xuống đất, tiếng cãi vã mới dẹp loạn xuống.

"Nhất Mặc, người nói son tặc Chu gia trại, lấy Tịch Nhi bắt chước theo mà làm?" Vân Ngao Thành hỏi hướng Vân Nhất Mặc.

Vân Nhất Mặc liền giật mình, chút chuyện này sau khi hồi bảo hắn liền bẩm báo lại, nhưng hắn nghĩ lại trong lúc đó, liền hiểu được ý tứ Vân Ngao Thành.

"Không sai."

"Không chỉ như thế, Dung công tử tựa hồ đối với Tịch Nhi đối đãi khác biệt. Có lẽ, Từ Văn Tông có cái gì bí mật không muốn người biết, có thể trợ giúp Tịch Nhi, nhưng dung công tử không hề giống người ngoài biết được." Vân Nhất Mặc lớn mật nói.

"Nói nhảm!" Tam trưởng lão Vân Ngao Nghĩa lập tức phản bác.

"Quá dài người quen cũ tự phân biệt, Tịch Nhi là lại Huyền Kính không có khả năng trùng tu, Dung công tử kia cũng thừa nhận."

Vân Nhất Mặc trầm mặc, Thái trưởng lão ở Vân gia có uy tín tuyệt đỉnh, cho dù là hắn cũng không dám cái gì nói nữa.

"Nhưng Tịch Nhi không chế son tặc, đánh bại đồ nhi là sự thật. Dung công tử tự nhập Vân gia ta, đuổi không ra, ở lại không đề cập tới rồi đi cũng là sự thật." Vân Nhất Mặc nói sang chuyện khác.

"Nhất Kêu hôm nay đến thỉnh cầu ta." Vân Ngao Thành mở miệng, mọi người cũng không kinh ngạc. Bởi vì Vân Nhất Kêu tiến trong phòng Vân Ngao Thành nói chuyện, mọi người đều biết.

"Nhất Kêu từ mười lăm năm trước phế bỏ kinh mạch, chưa bao giờ bước vào trong phòng phụ thân này một bước. Hôm nay đến, chỉ dùng ngày xưa hắn đối với Vân gia cống hiến, thỉnh cầu ta để Tịch Nhi ở tại trong bảo hơn nửa năm. Một tháng sau, tam đại đệ tử khảo nghiệm, nếu như là phế vật Tịch Nhi như cũ, cả nhà bọn họ tự ra khỏi bảo." Vân Ngao Thành lời nói bình tĩnh, nội tâm lại hoàn toàn không bình tĩnh.

Lão nhân đứng lên, thật sâu hướng mọi người khom người chào! Mọi người lập tức đứng người lên tránh đi thi lễ này, ánh mắt có chút ít chán kinh nhìn Vân Ngao Thành.

"Hôm nay ta không làm gia chủ, chỉ làm một vị tổ phụ, hy vọng các vị cấp Tịch Nhi một cái cơ hội." Vân Ngao Thành một chữ một cái đạo lý, lão nhân dứt bỏ thể diện, chỉ vì muốn hoàn thành trách nhiệm của một tổ phụ.

Dù là Vân Ngao Danh không cam lòng, cũng không thể không bán mặt mũi: "Nếu gia chủ đã nói như thế, ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng một tháng sau, gia chủ hiểu được, điều này hết thảy đều là tộc quy Vân gia."

Lúc này tất cả mọi người ở đây, đều không cho rằng Vân Chi Tịch có thể ở trong một tháng sáng tạo cái kỳ tích gì.

...

Làm thiên tài cổ võ, thiên phú ở võ đạo của Vân Chi Tịch là không thể nghi ngờ. Cho nên ở nàng được đến ( Thông Thiên Quyết ), sau đó, hoàn toàn không lo lắng việc mình tu luyện không thành công. Bởi vì võ luận trước đây nàng tu nội công, vẫn là cái mà bây giờ gọi là tu nội kinh, kỳ thật đều có cách tu luyện tương tự, này đại khái chính là võ đạo trăm sông đổ về một biển.

Sau khi nàng dạy dỗ Vân Chi Phi, liền bắt đầu toàn tâm dung nhập vào trong tu luyện. Điều đầu tiên nàng muốn làm, chính là cải tạo kinh mạch thật tốt!

Qua hai ngày tu luyện này, Vân Chi Tịch sợ hãi than phát hiện linh khí trong "Linh Lung Tiên Cảnh" quả nhiên không thể cùng thứ tầm thường so sánh. Thả những khí thể này qua kinh mạch bao hàm dưỡng, dần lộ ra một tầng màng sáng trắng nhàn nhạt, độ mềm và dai kia cùng cường độ đều mạnh mẽ đề cao! Cộng thêm nuốt chứng tiên hoa mai, nàng hiện tại mặc dù kinh mạch không hề khôi phục, nhưng thể chất đã được cải thiện đến rất lớn. Cho nên trước đánh bại Vân Chi Phi, căn bản chính là một đĩa đồ ăn.

"Hô - -" Vân Chi Tịch biết rõ "Linh Lung Tiên Cảnh" này không tầm thường, nhưng là chân chính tiếp xúc, mới phát hiện thứ này vượt xa những điều đơn giản mà nàng nghĩ. Nàng mơ hồ cảm giác được, chỉ cần Linh Lung Tiên Cảnh không bị người phát hiện, như vậy cho dù là cái vô sỉ tiểu bạch kiếm của Từ Văn Tông kia, cũng đừng mơ tưởng phát giác nó tồn tại!

Loại cảm giác này vô căn cứ mà đến, nhưng Vân Chi Tịch lại đặc biệt tin tưởng! Cho nên tu luyện, ngược lại không có bất luận cái gì cố kỵ. Vốn nàng nhưng là rất lo lắng, dù sao Linh Lung Tiên Cảnh là bí mật của nàng, không thể trước bất kỳ ai nói ra bí mật. Dạng bảo vật này, một khi tiết lộ ra ngoài, lấy khả năng của nàng hiện tại, tuyệt đối sẽ chết không có đất chôn thân. Thất phu vô tội, người tài giỏi lập nên công trạng lại bị khép tội, nàng tự nhiên là hiểu.

Sau khi xác định người của Vân gia xác thực không có tới quấy rầy, Vân Chi Tịch liền tiến vào trạng thái bế quan, trong lúc nàng trừu tu luyện chính là ăn uống ngủ nghỉ, chưa bao giờ rời đi tiểu viện nửa bước.

Mãi cho đến đêm trước khảo nghiệm, một đạo bóng dáng màu trắng cuối cùng kìm nén không được đi vào trong phòng Vân Chi Tịch.

"Rốt cục là nhìn không được rồi sao?" Vân Chi Tịch mở mắt ra, cũng không nghĩ là trong phòng thêm một người.

Theo lời nói của nàng kết thúc, Dung Hoàng đuổi tay chế trụ cổ tay nàng (thủ đoạn), đối với cái này Vân Chi Tịch ngược lại rất biết nghe lời.

"Kỳ kinh bát mạch khôi phục, kinh mạch trong cơ thể bị rèn luyện qua, cường độ mềm và dai đã đạt trình độ đại huyền sư." Dung Hoàng một câu liền đem trên người biến hóa Vân Chi Tịch toàn bộ nói ra.

"Là." Vân Chi Tịch mặc dù đoán được hẳn có thể nhìn ra, nhưng tốc độ nhanh như vậy, hơn nữa phán đoán lại khẳng định như thế, thật ra khiến nàng đối với trình tự Dung Hoàng có chút ít xem không hiểu.

Nhưng nàng cảm giác tên mặt trắng nhỏ này tu vi nội kinh, tất nhiên ở phía trên đại huyền sư, nếu không sẽ không biết kinh mạch đại huyền sư có độ kiên cường dẻo dai như thế nào. Mà đôi mắt khắp Thanh Thành huyện, cũng chỉ có trong tam đại thế gia mới có một gã đại huyền sư trấn giữ! Nhưng tuổi bọn họ, đều so với Dung Hoàng muốn già hơn rất rất nhiều...

Mục mắt Dung Hoàng chăm chú nhìn Vân Chi Tịch, tựa hồ chờ nàng tiếp tục mở miệng.

"Ta cần người hỗ trợ." Trong lúc Vân Chi Tịch tu luyện, cố ý tiết ra một tia linh khí, bày tỏ kinh mạch chính mình khôi phục chính là vì hấp dẫn Dung Hoàng lại đây, nàng biết rõ người này đối với thân thể nàng cảm thấy rất có hứng thú.

"Điều kiện là người cái gì đều không làm, để ta sờ đan điền của người một chút." Dung Hoàng xác thực là rất tò mò, hơn nữa vì cái hiếu kỳ này, hẳn đã ở Vân gia ăn uống chùa gần một tháng. Làm cho trên dưới Vân gia, cũng không biết hẳn đến cùng là muốn làm cái gì.

"Đồng ý!" Vân Chi Tịch sáng khoái đáp ứng, dù sao nàng không làm cái gì, đối phương cũng tuyệt đối phát hiện không được "Linh Lung Tiên Cảnh" tồn tại.

Đôi mắt màu đen của Dung Hoàng động động, vươn tay rơi ở trên bụng Vân Chi Tịch. Đây là một cái đan điền trần trụi lực lượng hòa thuộc tính, lộ ra sinh cơ sức sống bông bông, nhưng này cùng đan điền võ giả tầm thường không có gì khác biệt quá lớn.

Tu vi nhéo nhéo, Dung Hoàng trên tay tán ra một luồng hơi thở, thăm dò vào trong đan điền Vân Chi Tịch.

"Đợi chút! Ta cũng không nói người có thể dùng Huyền Kính điều tra!" Vân Chi Tịch tức giận nói, bản năng muốn chạy đi.

Dung Hoàng phát giác ý đồ của nàng, sao có thể cho nàng đi, lúc này duỗi cánh tay nắm ở eo thon của nàng, bàn tay hoàn toàn không có rời đi bụng nàng. Một luồng kia theo lòng bàn tay hẳn tán ra Huyền Kính, chính là chạy ở trong thân thể Vân Chi Tịch, đi qua toàn thân nàng, trộm nhìn tất cả nơi hẻo lánh trong cơ thể nàng!

"Người vô si!" Vân Chi Tịch đầu gối vừa gặp phản kích, Dung Hoàng lại sớm hơn nàng một bước đè nàng xuống!

"Đừng động, nếu không sẽ thương tổn đến người." Dung Hoàng cảnh cáo một tiếng, nụ cười tuần tú khoan thai dựa vào vô cùng gần khuôn mặt Vân Chi Tịch. Thậm chí sống mũi kia rất thẳng, đã chạm đến kiều nhan của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11: Súc Sinh, Xem Ta Đánh Chết Người!

Cùng lúc đó, cửa phòng "Âm" một tiếng mở ra! Vân Nhất Thanh trông thấy một màn này, trong nháy mắt nổi trận lôi đình: "Súc sinh! Ta liều mạng với người!"

Cháu gái bảo bối bị sỉ nhục, Vân Nhất Thanh phần nộ đến cực điểm, dùng toàn lực nhấc cái ghế dựa lên thẳng đánh tới lưng Dung Hoàng!

Vân Chi Tịch thấy vậy nheo mắt, nàng rõ ràng lấy thực lực Dung Hoàng không cần phản kích, lực phòng ngự cũng có thể nháy mắt giết phế vật Vân Nhất!

"Dung công tử!" Đây lúc đồng dạng chạy vào, Tô Tâm nghe thấy, lại là nhận ra Dung Hoàng. Thế nhưng ngày Vân Chi Tịch trở về, Vân Nhất Thanh cũng không ra nghênh đón, rồi sau đó Dung Hoàng chưa từng xuất hiện trước mặt người khác, cho nên Vân Nhất Thanh cũng không biết hẳn. Nhưng xưng hô Dung công tử, hẳn vẫn biết.

Dù vậy, Vân Nhất Thanh động tác cũng không thu lại. Ở trong lòng của hắn, mặc kệ đối phương là ai, đều không thể bắt nạt khuê nữ của hắn!

Vân Chi Tịch cố gắng muốn ngăn cản, Dung Hoàng lại mau hơn nàng một bước, ôm nàng tránh thoát một kích.

"Âm - -" không có Huyền Kính, một kích của Vân Nhất Thanh là dùng toàn lực cũng là bổ nhào trên mặt đất, hết sức chặt vật.



Nhưng Vân Nhất Thanh cũng không buông tha, hấn bò dậy nằng: "Súc sinh, còn không buông Tịch Nhi ra!"

"Cha, ngài hiểu lầm ." Vân Chi Tịch trong nội tâm âm áp, phụ thân rõ ràng biết rõ chính mình không địch lại, cũng trêu chọc không nổi người này. Nhưng hấn làm việc nghĩa không được chùn bước, cùng với loại tình cảm nồng nặc hộ độc kia (hình như theo kiểu trước sau k giống nhau, luôn âm toán nhau đó!), quả thực làm cho nàng cảm động.

"Cha tu vi mặc dù bị phế đi, nhưng con mắt còn không mù!" Lúc Vân Nhất Thanh vào, rõ ràng trông thấy Vân Chi Tịch bị bức bách đè nặng.

"Không phải như thế, Dung công tử giúp ta khôi phục kinh mạch, có đúng hay không?" Vân Chi Tịch nhìn về phía Dung Hoàng, vừa rồi hấn có thể né tránh một kích kia thật ra khiến nàng kinh ngạc. Dù sao nếu đánh lên, bị thương tất nhiên là Vân Nhất Thanh mà không phải là hấn.

Dung Hoàng lúc này mới buông Vân Chi Tịch ra, nghe vậy liền giạt mình sau gập đầu: "Không sai."

"Quả thật như thế?" Vân Nhất Thanh rõ ràng không tin, nào có ai dùng cái loại tư thế đó để khôi phục kinh mạch ? Hơn nữa trước không phải nói, Dung công tử này cũng không có biện pháp sao?

"Cha, ngơoi xem." Vân Chi Tịch xòe bàn tay ra, miên mà nhanh chóng hướng tường vỗ một cái. Trong nháy mắt một cái dấu tay mảnh mai, đánh trên vách tường.

Vân Nhất Thanh ánh mắt chấn động, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cái dấu tay kia, hấn biết rõ nếu không có Huyền Kính, khí lực nữ nhi yếu đuối, không thể nào ở trên vách tường dày đặc đánh xuống ấn một bàn tay! Đến đây, hấn đại khái đã tin lời nói nữ nhi, nhưng là vẫn như cũ đối Dung Hoàng áp chế ở trên thân nữ nhi, canh cánh trong lòng: "Coi như là muốn luyện công, nam nữ dù sao có khác."

"Cha có điều không biết, mới vừa rồi trên người nữ nhi xảy ra chút vấn đề, cho nên Dung công tử nhất thời tình thế cấp bách, mới không được đã vì ." Vân Chi Tịch trên mặt giải thích, trong lòng lại không cam lòng cực kỳ. Nếu không phải người này còn có giá trị lợi dụng, thật không muốn vì hấn làm sáng tỏ!

Vân Nhất Thanh cùng Tổ Tâm hồ nghi quét hai người vài lần, phát hiện bọn họ mặc chỉnh tề. Nhất là Dung Hoàng trên mặt không nửa phần chột dạ, tuấn tú khoan thai đứng ở đó, không giống như là làm việc trái với lương tâm.

"Tịch Nhi, ngươi kinh mạch toàn bộ khôi phục ?" Vân Nhất Thanh lúc này mới phản ứng việc sự này, trong lúc nhất thời kích động toàn thân có chút run run!

"Không sai!" Vân Chi Tịch đi lên trước cầm bàn tay Vân Nhất Thanh , lại lần nữa đem Huyền Kính trong cơ thể tán nhượng cho hấn cảm thụ: "Hơn nữa tu vi cũng khôi phục không ít, cha không cần phải lo lắng, ta cùng Dung công tử có lời muốn nói, sau này đi lại trong nhà cho ngài lời giải thích rõ."

"Này - -" Vân Nhất Thanh quét Dung Hoàng một cái, vẫn như cũ không yên tâm.

"Cha, yên tâm đi. Chờ ta lãnh giáo xong sau, mới có thể giúp ngài khôi phục kinh mạch." Vân Chi Tịch nói.

Vân Nhất Thanh nghe vậy trong lòng nóng lên: "Thật có thể?"

"Uh, nhưng tạm thời chớ nói ra ngoài, hết thầy chờ khảo nghiệm sau lại nói." Vân Chi Tịch chân thành nói.

"Hảo, cha nghe ngơoi , nhưng hết thầy cẩn thận. Cha không quan hệ, chỉ cần ngơoi không có việc gì." Vân Nhất Thanh nắm chặt tay của nữ nhi, sinh thời có thể nhìn thấy ái nữ khôi phục, hấn đã rất thấy đủ . Nếu Dung công tử này có yêu cầu khác, như vậy cho dù hấn vĩnh viễn không thể khôi phục, cũng không hy vọng ái nữ thụ ủy khuất.

Tổ Tâm cũng cầm tay của nữ nhi, có chút ít kiêng kỵ xem Dung Hoàng: "Tịch Nhi - - "

"Không có việc gì, hai người đi ra ngoài trước đi." Vân Chi Tịch có chút dờ khóc dờ cười, nhưng cũng rất ấm lòng.

Đưa hai người đi, Vân Chi Tịch đóng cửa lại mới ngồi xuống mắt lạnh nhìn Dung Hoàng.

Dung Hoàng ngược lại về mặt không có việc gì ngồi ở đối diện nàng: "Biến sắc thật mau, lợi dụng hết liền trở mặt ?"

"Ta muốn hướng trạm kiểm soát huyền sĩ, sau đó cần một pháp quyết che giấu khí tức. Còn có, vô luận bất cứ lúc nào đều không cho tồn thương cha mẹ ta, này là ngơoi thiếu ta !" Vân Chi Tịch không khách khí nói, nàng biết rõ Đại tông phái nhất định có loại pháp quyết che giấu khí tức.

Dung Hoàng ngưng mi lại, à lần đầu tiên có người mệnh lệnh hấn làm việc, hơn nữa khẩu khí như thế bất thiện. Nhưng là, hấn môi mông khẽ nói một câu, mực trong mắt nhiệm vai phần sâu không thấy đáy không ổn định: "Có thể."

"Kia, ngơoi chờ ta một chút." Vân Chi Tịch nói một câu, đi ra cửa hướng hai người giải thích rõ ràng, nếu không hai người tất nhiên com nuốt không trôi. Mà tiểu viện kể từ khi Vân Chi Tịch đã không có người làm, hơn nữa Vân Ngạo Thành hạ lệnh bất luận kẻ nào không được phép đặt chân vào chỗ này, ngược lại không lo lắng để lộ tin tức gì.

Đi đến trước phòng cha mẹ, Vân Chi Tịch gõ cửa, cửa phòng lập tức bị mở ra, Tổ Tâm về mặt lo lắng kéo nàng vào nhà: "Tịch Nhi, mau vào."

Trong phòng Vân Nhất Thanh cũng không có ngò, trên mặt vẫn có thần sắc lo lắng: "Tịch Nhi, bên trong không có người khác, người thành thật nói cho cha, hần có phải hay không bắt nạt người?!"

"Trước hết để cho hài tử ngò xuống nói." Nghe thấy Tô Tâm kéo Vân Chi Tịch ngò xuống đạo.

Xem hai người sắc mặt, Vân Chi Tịch nhẹ nhàng cười nói: "Không có sự, ta thật không có bị bắt nạt."

Vân Nhất Thanh lắc đầu, ánh mắt rất kiên quyết: "Cha nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy không đúng. Tịch Nhi a, mặc dù cha hôm nay là phế vật, nhưng chỉ cần cha ở đây, liền không cho phép người bị người khi dễ. Người đừng sợ, đem sự tình từ đầu chí cuối nói cho cha, cha nhất định làm chủ cho người!"

Vân Nhất Thanh quả quyết, không tiếc bất cứ giá nào cũng không muốn sống, cũng phải bảo vệ nàng, nàng có thể cảm giác được đó là đến từ huyết mạch ân cần cùng bảo vệ.

"Người cha nói không sai, người nói cho nương, có phải hay không bị ủy khuất. Nghe nương nói, chúng ta có thể bình bình đạm đạm sống qua ngày, nương a, chỉ ngóng trông một nhà bình an, liền đủ. Cái gì đại phú đại quý, nương không lạ gì, chỉ hy vọng người tốt, liền đủ - -" Tô Tâm ôm lấy Vân Chi Tịch, nói đến đây liền rơi lệ.

Nàng cả đời này, đi theo Vân Nhất Thanh cũng qua quang cảnh, cũng qua chán nản. Bởi vì Vân Chi Tịch, cũng vinh quang qua, nhưng tất cả đều đã đi qua. Giống như nữ tử, trải qua thay đổi rất nhanh, tâm lý khẳng định không chịu nổi. Nhưng Tô Tâm gắng gượng bước qua, nàng vô luận ở thời điểm gì, cũng chỉ chiếu cố tốt trọng phụ cùng nữ nhi.

Vân Chi Tịch rất kính nể mẫu thân, thời điểm nàng rơi xuống dốc, không có bất kỳ câu oán hận, đem trong nhà lo liệu được ngay ngắn rõ ràng, khi đó không chỉ muốn chiếu cố nàng, còn muốn khuyên giải trọng phụ tâm lý thừa nhận đã kích. Đây là một nữ nhân tài ba.

"Nương, cha." Vân Chi Tịch từ trong lòng Tô Tâm ngò thẳng thân, ánh mắt trong suốt nhìn hai người, sau đó từ "Trong lòng" lấy ra tứ đoá tiên hoa mai, một cổ hương hoa mai nhân nhạ tán ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Ăn Nấp, Trong Bảo Đệ Nhất Nhân Phong Từ!

"Lúc con ở Chu gia trại, có nhân duyên tìm được, ăn vào thì tăng cường thể chất. Mỗi người chỉ có thể ăn hai đoá, cha nương liền phân ra mà ăn. Thương thể của cha cũng sẽ tốt hơn nhiều, nương cũng sẽ trẻ lại."

"Thần kỳ hoa mai!" Không ngờ Vân Nhất Thanh lại nhận ra được "Tiên hoa mai" này, bỗng chốc sắc mặt liền thay đổi!

"Cha, người nhận ra?" Vân Chi Tịch có chút ít kinh ngạc, nàng cho rằng chỉ nàng mới có "Đặc sản" này.

"Lúc trẻ nghe nói qua, xem ra không có sai, chính là 'Thần kỳ hoa mai', này là đồ tốt! Tịch Nhi, người chính mình giữ lại!" Vân Nhất Thanh dù sao cũng đã trải qua quang cảnh, trước kia là đối tượng trọng điểm gia tộc bồi dưỡng, kiến thức vẫn có.

"Con đã ăn, ăn nữa cũng vô ích. Nói thật, con có thể khôi phục kinh mạch, cũng nhờ hoa mai một nửa công lao. Cũng là bởi vì dùng hai đoá hoa mai cấp Dung công tử, hần mới giúp ta cải tạo kinh mạch." Vân Chi Tịch giải thích.

Vân Nhất Thanh thời điểm này mới hơi tin tưởng, hần mặc dù chưa từng ăn "Tiên hoa mai", nhưng biết rõ loại "Thần kỳ hoa mai" này là thiên tài địa bảo trong truyền thuyết. Nếu dùng cái này có giá cao, Dung công tử cũng không thiệt thòi.

"Cha, ngài cùng nương hiện tại liền dùng đi, con hộ pháp cho hai người. Chờ qua một hồi, ngài có thể thử khôi phục kinh mạch."

Nghe thấy vậy, Tô Tâm lại lắc đầu: "Nương sẽ không ăn, đừng lãng phí đồ tốt."

"Nương, hoa mai này ăn có thể có một chút hiệu quả mỹ dung a. Chờ cha ăn thanh xuân thường trú (trẻ lại), ngài cũng không thể theo không kịp đi? Ta có thể cho nương càng lớn càng xinh đẹp, lại cho ta thêm đệ đệ được." Vân Chi Tịch nhỏ giọng ở bên tai Tô Tâm khẽ nhạo nói.

"Người tiểu hài tử! Nói mê sảng cái gì!" Tô Tâm mặt phấn đỏ bừng, bàn tay vỗ vào người Vân Chi Tịch.

Vân Nhất Thanh không nghe rõ hai mẹ con nói cái gì, xem dạng kỳ quái này nói: "Yên lành như thế lại đánh hài tử?"

"Ai cần người lo!" Tô Tâm giận Vân Nhất Thanh một cái, hần ngăn người, cảm giác thể tử có cái gì không đúng a!

"Nhanh ăn đi, ta còn trông cậy vào cha che chở đấy." Vân Chi Tịch nói một câu kia, làm Vân Nhất Thanh không có tâm tư từ chối nữa. Hần biết rõ nữ

nhi nói không sai, mặc dù chính hắn không có hy vọng, nhưng đã có cơ hội, tổng là muốn thử một lần. Liền vì nữ nhi, hắn cũng phải thử một chút!

"Cha nghe người." Vân Nhất Thanh tiếp nhận tiên hoa mai, há mồm nuốt đi xuống.

"Nuơng?" Vân Chi Tịch lông mày vẽ thanh than chớp chớp, Tổ Tâm mặt đỏ lên: "Về sau không cho nói loại lời nói thô tục này!"

"Biết rõ, ta thân nương, nhanh ăn đi." Vân Chi Tịch cười tủm tỉm dụ dỗ nói.

Tổ Tâm mới tiếp nhận tiên hoa mai, nữ nhân đều để ý thể diện, nhất là để ý trước mặt mình yêu nam nhân, yêu quý dung nhan chính mình...

Nhìn cha mẹ nhắm mắt hấp thu tiên hoa mai, Vân Chi Tịch nghĩ đến ba mẹ đời trước. Còn nhớ rõ bởi vì nàng thiên phú cổ võ, ba mẹ bị gia tộc không chê, nàng rất nhỏ liền bị buộc cùng ba mẹ chia lìa, thường trải qua một mình cô đơn huấn luyện. Khi đó, mỗi tháng chỉ vẹn vẹn có một ngày có gặp nhau, nàng khát vọng nhất, ngày vui sướng nhất.

Còn nhớ rõ mỗi một lần chia lìa, mẹ mẹ đều khóc thành lệ nhân, cha hốc mắt cũng đỏ lên. Nàng khi đó thì, nàng nhất định phải chịu khó huấn luyện, nhất định phải trở nên rất mạnh rất mạnh, mạnh đến không có ai, có thể ngăn cản nàng cùng ba mẹ ở cùng một chỗ!

Vì mục tiêu này, cộng thêm thiên phú, nàng trở thành thần thoại sát thủ! Lại là tự tay giết tổ phụ, đem cái gia tộc khổng lồ vô tình kia vây khốn nàng, sát hết! Sau đó mang ba mẹ rời đi!

Cũng chính là trận chiến ấy, nàng có tiếng là sát thủ ma! Đáng sợ chuyên nghiệp năng lực, cổ võ khủng bố, kỹ xảo, tàn nhẫn tiêu diệt, thủ đoạn, không chỗ nào không khiến trong người nghề nghe tin đã sợ mất mật...

Nhớ tới, lại cùng chủ nhân cổ thân thể này tương tự. "Vân Chi Tịch" ở thời điểm không còn thiên phú, thời điểm phụ thân chán nản, rất nhỏ nàng liền nhìn hết tình người âm lạnh. Về sau nàng cố gắng tu luyện, vì mình chính là kiêu ngạo của phụ thân, làm cho mẫu thân không cần như vậy vất vả. Làm cả nhà bọn họ đều qua phải hào hào, không bị người châm chọc khiêu khích.

"Yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố tốt cha mẹ." Vân Chi Tịch lần bả một câu, lại không biết ba mẹ mình sống như thế nào, có phải hay không biết nàng gặp chuyện không may, họ nhất định rất thương tâm, về sau ai chiếu cố họ?

Xuyên việt tới nay nàng áp chế u sầu, cô đơn, bận tâm, tại thời khắc này toàn bộ hỗn loạn ào ào xông lên đầu, làm cho nàng trong nháy mắt cảm thấy chua xót. Nàng lo lắng không có người chiếu cố ba mẹ, lo lắng họ không chịu nổi đã kích...

Vì bảo vệ cha mẹ xong sau, Vân Chi Tịch thu liễm tâm tình trở lại trong phòng mình. Đẩy cửa đi vào, đã nhìn thấy một nam nhân thân áo trắng hơn tuyết kia thân nhiên ngồi chờ nàng.

"Thần kỳ hoa mai sao ta không nhìn thấy?" Dung Hoàng giống như cười mà như không nhìn Vân Chi Tịch, càng nhìn càng cảm thấy nha đầu này càng nhiều bí mật.

Vân Chi Tịch nghe vậy biến sắc: "Người nghe lên ta nói chuyện!"

Dung Hoàng kiểm mi khẽ nhếch, nhìn nàng tức giận muốn bộc phát, cười: "Là người nói quá lớn tiếng."

Vân Chi Tịch không còn gì để nói (đây chính là cạm bẫy trong truyền thuyết haha- eli), thật vất vả đè nén xúc động muốn giết người, hừ lạnh nói: "Hừ - - nghe lên, tiểu nhân!"

Không đếm xỉa đến nàng đang không cam lòng, Dung Hoàng đứng lên đến gần nàng.

"Người làm sao!" Vân Chi Tịch lập tức giương mắt nhìn nam nhân trước mắt, người này không có sắc tâm, nàng đánh chết đều không tin! Hết lần này tới lần khác có thể giả trang, giống như công tử vô dục vô cầu! Ra về đạo mạo, mặt người dạ thú!

Dung Hoàng mực mắt vì liếm vui vẻ, duỗi tay đánh về phía ót nàng, một đạo hào quang theo đó chui vào! Hắn cảm nhận được tâm tình nàng rất sa sút...

"Người muốn phương pháp ẩn nấp." Vừa nói xong, người đã bỏ đi không một dấu vết, không tung tích...

Trong đầu Vân Chi Tịch trong nháy mắt tiếp thu được một pháp quyết, đợi nàng nhớ kỹ, ở mở mắt ra, nào còn bóng người đồ vô sỉ kia? Lần này thế nhưng sáng khoái, không có xây kỷ cái gì? (k hiu)

...

Thời gian trôi qua cực nhanh, nháy mắt liền tới ngày khảo nghiệm Vân gia gia tộc.

Sáng sớm, trên giáo trường Vân gia liền đầy áp người. Đến từ trong gia tộc ngoài bảo, thế hệ trẻ Vân gia ước chừng một hai trăm người, sớm đã không kịp đợi nhập hội.

Là đích hệ tam đại đệ tử, toàn bộ ngồi một bàn thạch ở trung tâm thao trường, tiếp nhận đồ kị cùng ngưỡng mộ của thế hệ trẻ Vân gia. Bọn họ là những người trẻ tuổi nổi bật, về sau là lực lượng trung thành của Vân gia.

Mà ngồi ở bên cạnh đích hệ đệ tử, chính là Vân gia đệ tử trong bảo, địa vị đằng sau đích hệ đệ tử. Còn như những người đứng kia, chính là đệ tử ngoài bảo.

Hàng năm đại điển khảo nghiệm tu vi, chính là một ngày trọng yếu quyết định những người tuổi trẻ này sau này ra sao. Làm đích hệ cùng đệ tử trong bảo, nếu như trong vòng ba năm không có bất kỳ đột phá gì, cũng sẽ bị huỷ bỏ tư cách cư trú trong bảo, đến tuổi sẽ bị phái đi xử lý sản nghiệp gia tộc. Ra mà làm ngoài bảo đệ tử, nếu như tư chất lỗi lạc là có thể tiến vào trong bảo, trở thành trong bảo đệ tử.

Giờ phút này mấy người mặc dù tụ tập cùng một chỗ, nhưng rõ ràng chia làm ba phái lớn. Nhất phái là lấy trưởng tôn của Đại trưởng lão Vân Chi Phàm cầm đầu, nhất phái là lấy cháu ruột tộc trưởng Vân Chi Tiêu cầm đầu, nhất phái là đệ nhất đệ tử trong bảo Phong Từ cầm đầu. Ba nhóm người này, nhóm lấy Vân Chi Phàm cầm đầu có nhiều người nhất, chiếm nửa số người. Tiếp theo là Vân Chi Tiêu, ít nhất là Phong Từ.

Vân Chi Tịch xuyên việt đến cái đại lục này, vũ lực vi tôn, Vân gia lại dùng võ lập nghiệp, sùng thượng vũ lực. Cho nên ai tu vi cường, liền có địa vị liền cao!

Hiện thời Vân Chi Phàm, mười chín tuổi cấp chín huyền đồ, hoàn toàn xứng đáng đệ nhất thiên tài trẻ tuổi, được ủng hộ cũng là bình thường. Đương nhiên, là sau khi Vân Chi Tịch bị phế.

Bất quá Vân Chi Tiêu cũng không yếu, làm nhi tử tộc trưởng Vân Nhất Thanh Mặc con trai độc nhất, đồng dạng mười chín tuổi tiến lên cấp chín huyền đồ, chỉ là hấn vừa vào cấp này, cộng thêm bất thiện tại hòa giải, cho nên danh tiếng đi vào Vân Chi Phàm. (k hìu)

Mà đồng dạng là mười chín đệ tử tuổi trong bảo đệ nhất Phong Từ, rất là thần bí. Hấn trời sinh là người cuồng tu luyện, vẫn rất ít tham gia khảo nghiệm gia tộc. Mỗi ba năm mới xuất quan một lần, vì bảo trụ thân phận đệ tử trong bảo, giành lấy tài nguyên tu luyện tốt. Khoảng cách hấn xuất quan lần trước tham gia khảo nghiệm, đúng lúc là năm thứ ba. Nếu như không có ba năm không tiến bộ, cũng sẽ bị trục xuất ra khỏi trong bảo, hấn chỉ sợ sẽ không tham gia khảo nghiệm.

Lúc ba nhóm người vì doanh, vừa nói vừa cười nhưng lại trông mong ngóng chờ, vừa mong đợi lại thấp thỏm chờ khảo nghiệm bắt đầu.

"Phong Từ! Kẻ điên xuất quan, xem ra năm nay nhất định là hấn được đứng thứ nhất."

"Chưa chắc, nghe nói Chi Phàm đại ca lại có đột phá, một tay chạm đến sĩ cấp! Phong Từ này có lợi hại hơn nữa, không phải là đích hệ đệ tử, tài nguyên khẳng định so ra kém."

"Còn có Chi Tiêu đại ca đâu, mặc dù tấn cấp trễ một chút, nhưng gần đây mới vừa bế quan đi ra, nói không chừng có đột phá trọng đại!"

"Này ngược lại, đáng tiếc. Nếu là Chi Tịch muội muội đột phá thành công, chính là Vân gia đệ nhất mười lăm tuổi huyền sĩ, Thanh Thành huyện đệ nhất thiên tài!"

"Trời cao đồ kỵ anh tài a! Mau nhìn, thất tiểu thư đến!"

Mọi người nghị luận ào ào, chính là cảm thán những năm trước đây đại phóng tia sáng kỳ dị Vân Chi Tịch, đã nhìn thấy chính chủ đến ...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 13: Không Có Tư Cách Tham Gia Khảo Nghiệm?

Bởi vì Vân Chi Tịch tới muộn, nàng lại mặc kính trang màu tím nên vừa xuất hiện liền khiến toàn trường nghị luận sôi nổi! Mà đề tài được nói nhiều nhất chính là đáng tiếc cho nàng tu vi bị phế.

"Thất tỷ! Tỷ tới rồi!" Trong đám đệ tử dòng chính, một thiếu niên khuôn mặt non nớt vừa thấy Vân Chi Tịch liền chạy ra đón.

Vân Chi Tịch thấy thiếu niên mặt mũi dễ nhìn, khuôn mặt hồng hào đúng kiểu shota bèn không nhịn được vron tay nhéo nhéo khuôn mặt hấn: "Bát đệ, tỷ rất nhớ khuôn mặt béo béo này của đệ nha."

"Đau ——" Vân Chi Đào bị đau hô lên, Vân Chi Phong là huynh trưởng liền duỗi tay kéo hấn xuống, nói: "Thất muội, Bát đệ hiện giờ trưởng thành, người làm như vậy sẽ làm hấn thật mất mặt."

"Phải không?" Vân Chi Tịch cười như không cười, lúc trước nàng cũng nhéo khuôn mặt Vân Chi Đào như thế cũng không thấy Vân Chi Phong vì đệ đệ bất bình.

"Thất muội, còn không ngồi xuống!" Thân là trưởng tử trưởng tôn Vân Chi Phàm thấy vậy, nhin không được quát lớn. Nói thật, trước kia Vân Chi Tịch là thiên tài, hấn tuyệt đối không dám và cũng không thể làm như vậy, nhưng nay đã khác xưa.

"Tốt, nếu đại ca đã nói như vậy ta đây liền ngồi xuống." Vân Chi Tịch không thèm để ý ngồi xuống một bên, duỗi eo, chân bắt chéo nhau, bộ dáng lười biếng thanh thản.

Nàng ăn mặc kính trang màu tím không thể nghi ngờ là tiêu điểm cho mọi người nhìn đến. Hơn nữa một loạt hành động của nàng càng gây chú ý đến cực điểm! Lúc trước Vân Chi Tịch tuy rằng kiêu ngạo, nhưng mà sẽ không chậm trễ tại các trường hợp quan trọng như thế!

Mà Vân Chi Tịch mới vừa ngồi xuống, liền tiếp nhận một tầm mắt tràn đầy oán độc. Nàng không cần xem cũng biết, chủ nhân của ánh mắt này là Vân Chi Phi. Nhưng nàng cũng không để ý, một người huyền kính cấp bảy nàng vốn dĩ không để trong mắt, từ nay về sau càng không tiến vào tầm mắt của nàng.

Không bao lâu, Vân gia gia chủ Vân Ngạo Thành cùng một đoàn trưởng lão cùng các chấp sự cũng đi tới giáo trường.

Tiếng nghị luận bốn phía bắt đầu dần dần nhỏ lại.

Vân Ngạo Thành trực tiếp đi lên trên đài so đấu ở trung ương giáo trường, đứng khoanh tay, thần thái nghiêm túc trầm ổn mở miệng: "Mọi người đều biết, hôm nay là ngày gia tộc khảo nghiệm của Vân gia mỗi năm một lần, là ngày kiểm tra thành quả một năm tu luyện của đệ tử trẻ tuổi.

Tranh đoạt biểu hiện xuất sắc là cơ bản của sinh tồn, cũng là căn bản của Vân gia tại Thanh Thành! Cơ hội là cho người có nỗ lực cùng có thiên phú, các người nắm giữ nó ở trên tay, là giữ lấy hay là từ bỏ, là do các người lựa chọn!"

Nói tới đây, Vân Ngạo Thành dừng một chút, mới nói tiếp: "Quy tắc cùng năm rồi giống nhau, ta cũng không nói nhiều. Nhưng năm nay được hạng nhất sẽ có điểm đặc biệt, năm đệ tử khảo nghiệm đứng đầu sẽ được tham gia thế gia đại bi huyện Thanh Thành!"

Nghe đến đó, bên dưới vang lên âm thanh kinh ngạc!

Tất cả mọi người đều biết huyện Thanh Thành Huyện là một huyện thành lớn, huyện thành có hơn mười thế gia. Cách ba năm sẽ cử hành một lần thế gia đại bi xếp hạng thế hệ tuổi trẻ trong thành. Xếp hạng thứ nhất có thể đạt được thành chủ khen thưởng phong phú tài nguyên tu luyện. Cho nên tại thế gia đại bi một khi đạt được thứ nhất, không chỉ là quang tông diệu tổ mà càng có thể vì gia tộc đạt được khen thưởng phong phú từ quan phủ, trong đó bao gồm huyền kỹ bất phạm, linh dược, thậm chí là thượng phẩm binh khí!

Thế gia tỷ thí yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần tuổi dưới hai mươi lăm tuổi thì mỗi một đệ tử trẻ tuổi đều có cơ hội.

"Đồng thời ——" Vân Ngạo Thành bỗng nhiên chuyển giọng điệu, mọi người lập tức im tiếng, nghiêm túc nghe gia chủ nói.

"Các đệ tử được xếp hạng từ hạng thứ năm trở lên sẽ đạt được các trưởng lão tự mình chỉ dạy, ở Vân gia được hưởng ưu đãi của chấp sự. Người đạt thứ nhất danh có thể vào nội kho tùy ý chọn lựa một đồ vật!"

"Ào ào ——" Tất cả mọi người không bình tĩnh!

Không phải vì khen thưởng là các trưởng lão tự mình chỉ dạy, cũng không phải ưu đãi chấp sự mà là ở Vân gia nội kho tùy ý chọn lựa một đồ vật!

Vân gia nội kho có ý nghĩa gì? Chính là nơi có bảo bối cấp bậc cao cấp nhất của Vân gia! Bao gồm công pháp truyền thừa, huyền kỹ, binh khí thượng phẩm, bản tu luyện tâm đắc của gia tộc thế hệ trước, đều là căn bản của Vân gia đứng vững ở huyện Thanh Thành! Tất cả đều là bảo bối tốt nhất! Trừ bỏ Vân gia thành viên trung tâm, không ai có cơ hội tiến nội kho!

Như vậy chính là nói, một khi đạt được tỷ thí hạng nhất là có thể trở thành Vân gia thành viên trung tâm! Loại khen thưởng này phải nói là rất lớn!

Rất nhiều người nghĩ, có thể là bởi vì Vân Chi Tịch phế đi, Vân gia vì đại bi cuối năm, muốn mạnh mẽ bồi dưỡng người xếp hạng đệ nhất!

Xem ra vì thế gia đại bi cuối năm, Vân gia cũng là bỏ công bỏ sức lớn.

Tiếp theo Vân Ngạo Thành lại nói vài câu cổ vũ, sau đó tuyên bố thí nghiệm bắt đầu.

Cửa thứ nhất là khảo nghiệm huyền kính.

Thí nghiệm rất đơn giản, chính là mỗi người lên đài, dùng toàn lực đánh một chưởng ở trên đá khảo nghiệm, đá khảo nghiệm thạch sẽ biểu hiện ra cấp tương ứng.

Người phụ trách cửa ải này là chấp sự hình đường Vân Nhất Tiêu, tu vi huyền sĩ sơ giai. Ở huyện Thanh Thành cũng coi như là cường giả. Điều này cũng cho thấy từ huyền đồ đột phá đến huyền sĩ quả thực rất ít. Nếu không trước đây Vân Chi Tịch cũng sẽ không được coi trọng như vậy. Bởi vì nàng vốn là Vân gia trẻ tuổi có hi vọng nhất tiến giai huyền sĩ, tiền đồ không thể đo lường!

"Yên lặng!" Vân Nhất Tiêu quát một tiếng, giữa sân lập tức yên lặng.

"Vân gia đệ tử đời thứ ba, bắt đầu khảo nghiệm!" Vân Nhất Tiêu tuyên bố, bắt đầu gọi tên các đệ tử trẻ tuổi, theo thường lệ thì đầu tiên là đệ tử dòng chính cháu trai trưởng Vân Chi Phàm.

Ở Vân gia hiện tại, tổng cộng có tám đệ tử dòng chính đời thứ ba có tư cách ở tại nội bảo. Bao gồm Vân Chi Tịch, cùng với ba đứa con của Đại bá Vân Nhất Thiên: Vân Chi Phàm, Vân Chi Phi, Vân Chi Thuyên; ba đứa con của Tam thúc Vân Nhất Tiêu: Vân Chi Phong, Vân Chi San, Vân Chi Đào; một đứa con của Tứ thúc Vân Nhất Mặc: Vân Chi Tiêu.

Vân Nhất Thiên cùng Vân Nhất Tiêu là con trai của Đại trưởng lão, Vân Nhất Minh cùng Vân Nhất Mặc là con trai gia chủ Vân Ngao Thành. Còn Tam trưởng lão Vân Ngao Nghĩa cùng Tứ trưởng lão Vân Ngao Lô đều không có lập gia thất, bọn họ đem suốt đời tinh lực tập trung vào tu luyện.

"Vân Chi Phàm, huyền đồ cửu giai trung cấp. Có tiến bộ, tiếp tục nỗ lực, tranh thủ sớm ngày đột phá huyền sĩ sơ giai!" Vân Nhất Tiêu cổ vũ.

"Dạ, Tam thúc!" Vân Chi Phàm bắt tay với Vân Nhất Tiêu, trên mặt tràn đầy vui mừng. Không có thiên tài Vân Chi Tịch áp chế, hẳn cảm thấy cả người đều thoải mái!

Ngay sau đó lần lượt kiểm tra, trải qua một năm hầu hết các đệ tử trẻ tuổi đều tăng trưởng tu vi, cái này khiến cho sắc mặt Vân Nhất Tiêu cũng hoà nhã hơn.

Bọn người Vân Ngao Thành nhìn thấy cái này cũng đều vui mừng gật gật đầu.

Nhưng làm người kỳ quái chính là, trừ bỏ Vân Chi Tiêu không lên sân khấu thì dòng chính đệ tử trực tiếp bỏ qua Vân Chi Tịch, gọi tên nhỏ nhất là Vân Chi Đào, đây là không cho Vân Chi Tịch cơ hội khảo nghiệm?!

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Vân Chi Tịch đã bị phán định là phế bỏ, không có cơ hội lên đài khảo nghiệm cũng bình thường.....

"Nội bảo đệ tử, Phong Tông lên đài." Vân Nhất Tiêu cũng không có bởi vì dưới đài bỗng nhiên nghị luận mà dừng lại kiểm tra, trực tiếp hô lên danh sách đệ tử nội bảo!

Vân Ngao Thành cau mày, tầm mắt nhìn về phía đại trưởng lão.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 14: Chó Nhà Ai Sửa Bậy!

Đại trưởng lão Vân Ngao Danh ngồi nghiêm chỉnh, tựa như vẫn không hề phát hiện ánh mắt của Vân Ngao Thành, chuyên chú xem khảo nghiệm.

Lúc này, người đứng đầu nội bảo - Phong Tông lên đài, tay hắn thoải mái vỗ một chương, vạch xếp hạng của đá thí nghiệm từ một nhanh chóng lên đến chín, sau đó bỗng nhiên vượt cấp!

"Huyền sĩ! Sơ cấp!" Vân Nhất Tiêu khiếp sợ đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm đá thí nghiệm!

"Oa —— huyền sĩ! Phong Tông đột phá huyền sĩ!"

"Ông trời a! Thiên tài, Vân gia thiên tài lại là một đệ tử nội bảo!"

"Lúc này Phong Tông nhất định đứng đầu! Huyền sĩ a!"

"Chưa chắc, trong tay Chi Phàm đại ca có thượng phẩm bình khí, đến lúc đó hươu chết về tay ai còn chưa biết được."

Mọi người dưới đài thí nghiệm đều sôi nổi bàn tán, tất cả đều nhìn Phong Tông bằng ánh mắt sùng bái. Chỉ có Vân Chi Phàm sắc mặt khó coi, vốn dĩ hắn hoàn toàn xứng đáng là người đứng đầu thế hệ trẻ, không nghĩ tới danh hiệu này lập tức bị Phong Tông đoạt đi, điều này khiến hắn thật mất mặt.

Mặc kệ người ở dưới đài sùng bái hâm mộ, Phong Tông cũng không để ý, hắn nhanh nhẹn xuống đài, tiếp tục ngồi yên lặng ở một góc, cứ như từ trước đến nay hắn chưa từng xuất hiện ở trên đài.

Quả là một người tâm tư sâu sắc, Vân Chi Tịch liếc nhìn Phong Tông một cái rồi đưa ra nhận xét. Kí ức về Phong Tông không nhiều lắm, chỉ nhớ rõ hắn là một người im lặng ít lời, tu luyện si cuồng.

So với Phong Tông thành tích xuất sắc, những người sau chính là làm nền, bất quá thực lực đều là trên dưới lục giai Huyền Đồ. Về phần đệ tử ngoại bảo càng không đáng giá nhắc tới.

"Vân Chi Tịch." Khi Vân Nhất Tiêu gọi tên Vân Chi Tịch, không khí trong giáo trường đột nhiên cứng lại.

"Thất tiểu thư? Tại sao còn gọi nàng? Nàng không phải phế bỏ sao?"

“Chắc là lên cho có lệ, dù sao cũng là cháu gái gia chủ, muốn đuổi ra nội bảo cũng phải công khai tuyên bố”

“Thật là đáng thương, lạng lẽ đi ra ngoài không phải tốt hơn việc mất mặt xấu hổ sao.”

“Có lẽ định làm theo đúng quy định, tuyên bố sau mới trực xuất đi.”

Tất cả mọi người cảm thấy Vân Chi Tịch lên sân khấu chính là lần cuối khảo nghiệm dựa theo gia quy.

Mà Vân Chi tịch vẫn luôn lười biếng thanh thân mà ngồi nghe gọi bèn nhún người nhảy lên. Động tác kia cực kỳ xinh đẹp ưu nhã khiến ánh mắt mọi người dưới đài sáng ngời! Thân pháp này thật không tồi!

Chỉ có Vân Chi Phi khịt mũi coi thường, vết thương đã tốt lên, ả vẫn cho rằng thất bại ngày đó là vì bởi Vân Chi Tịch may mắn mèo mù vớ chuột chết mới đem ả đánh bại. Nếu lại đấu lần nữa, người thắng tất nhiên là ả!

“Vân Chi Tịch ngươi nghe đây, lần trước là ta nhất thời sợ ý, chờ ngươi bị đuổi ra nội bảo, chúng ta lại so một lần, lúc này ta nhất định đánh ngươi răng rơi đầy đất!”

Nghe được Vân Chi Phi khiêu khích, Vân Chi Tịch liếc nàng một cái, lăm bà lăm bầm ngoáy lỗ tai nói: “Chắc chắc —— vừa rồi hình như là ảo giác, thế nào lại nghe được tiếng chó sủa? Trong nhà hình như không nuôi chó mà?”

Dứt lời, nàng hoàn toàn không thèm để ý Vân Chi Phi tức giận đến thất khiếu bốc khói, trực tiếp đi đến trước đá thí nghiệm thạch: “Tam thúc, có thể bắt đầu rồi sao?”

Vân Nhất Tiêu mặt không biểu cảm gật gật đầu nói: “Bắt đầu đi.”

Vân Chi Tịch lên tiếng, bàn tay trắng nõn tùy ý vỗ một chưởng.

Đá thí nghiệm lại lần nữa từ một lên đến bảy, sau đó dừng lại! Huyền Đồ! Thất giai!

Lần này không chỉ có Vân Nhất Tiêu khiếp sợ mà cả Vân Ngạo Thành cùng tất cả thành viên Vân gia đều khiếp sợ đến nói không nên lời!

Phải biết rằng, tình trạng của Vân Chi Tịch do chính Thái Thượng Trưởng Lão xác nhận rằng không có khả năng trùng tu tu vi! Một phế tài như vậy bỗng nhiên lại có huyền kính?!

Một lúc sau, vân nhất tiêu mới tuyên bố: “Đệ tử dòng chính Vân Chi Tịch, Huyền Đồ thất giai, tiếp tục ở lại nội bảo.”

“Huyền Đồ thất giai, chỉ e đây cũng là cực hạn. Ở nội bảo lay lắt sống quá hai năm không có tiến bộ cũng bị đuổi ra ngoài thôi.”

“Còn không phải sao, nghe nói lúc trước nàng tẩu hỏa nhập ma nghiêm trọng, hiện tại miễn cưỡng khôi phục đến Huyền Đồ thất giai đã là cực hạn.”

Vân Chi Phi ngẩn ngơ, lúc này mới khinh thường nói: “Hừ —— chẳng qua là thất giai, ta là cao cấp, ngươi bất quá là cấp thấp, ta nhất định có thể đánh bại ngươi!”

Chỉ là Phong Tòng lúc này lại mở miệng: “Kinh mạch toàn phế còn có thể trùng tu, không hổ là thiên chi kiều nữ Vân gia.”

“Hừ —— Huyền Đồ thất giai đã kiều ngạo như vậy?” Vân Chi Phàm âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, hẳn cũng nghĩ như mọi người, Huyền Đồ thất giai xem như Vân Chi Tịch cực hạn.

Vân Chi Tịch xuống đài, đợt khảo nghiệm thứ hai cũng bắt đầu.

Sau đợt khảo nghiệm đầu tiên, vị trí của đệ tử nội ngoại bảo đều có biến đổi rất nhỏ, dòng chính không có thay đổi. Trừ Phong Tòng cùng Vân Chi Tịch khiến người kinh ngạc thì những người khác đều giống như dự đoán trước. Vân Chi Phàm tu vi cũng tiến triển, tất cả mọi người đều cảm thấy hẳn có khả năng sẽ đột phá huyền sĩ vào năm sau, đến lúc đó thế hệ trẻ của Vân gia sẽ có thêm một người huyền sĩ.

Đợt khảo nghiệm thứ hai chủ yếu là xếp hạng so đấu. Đầu tiên là đối kháng đồng cấp, sau đó người thắng cùng cấp bậc khiêu chiến đến bậc cao hơn, cứ thế tính tiếp, cuối cùng sẽ có người thứ nhất!

Điều kiện tham gia đợt khảo nghiệm thứ là từ Huyền Đồ tứ giai trở lên, cho nên lập tức loại không ít người. Bất quá vừa mới bắt đầu tỷ thí cũng không có gì hấp dẫn, mãi cho đến bắt đầu lục giai thì không khí mới tăng vọt lên.

Các chấp sự trong gia tộc cũng bắt đầu từ những đệ tử này tìm kiếm hạt giống tốt, chuẩn bị về sau bồi dưỡng tốt.

Đối với những đệ tử mỗi năm đều quan sát tỷ thí khi xem cấp thấp tỷ thí đều cảm thấy buồn ngủ, không có gì hứng thú. Riêng Vân Chi Tịch xem được "mùi ngon", tuy rằng “Nàng” mỗi năm đều xem nhưng đó đều là ký ức, cũng không phải nàng tự mình xem!

Không khí thượng võ có thể kích thích nhiệt huyết con người, nó khiến Vân Chi Tịch có ảo giác như là trở về doanh huấn luyện sát thủ.

Khi đó một đám người bọn họ từ ban đầu cái gì đều không biết, sau bị huấn luyện thành cỗ máy giết người, đến cuối cùng tàn sát lẫn nhau quyết định hạt



giống sát thủ cuối cùng, trở thành đối tượng gia tộc trọng điểm bồi dưỡng.

Vừa mới bắt đầu, bọn họ ai nấy đều ngây thơ, chỉ biết nỗ lực học bản lĩnh. Khi đó là những ngày nỗ lực nhất, cũng nhiệt huyết nhất. Mỗi khi nhớ lại, Vân Chi Tịch cảm thấy đó là thời gian năng sống cũng không tệ lắm.

Rất nhanh tỷ thí thất giai bắt đầu rồi, Vân Chi Tịch cũng lên đài. Nhưng nàng lại rút được phiếu trắng, nói cách khác nàng có thể trực tiếp thăng cấp tham gia tỷ thí bát giai.

“Không phải đâu, vận khí này cũng thật tốt quá!”

“Còn không phải sao, toàn bộ chỉ có hai phiếu trắng, một phiếu đã bị Thất tiểu thư rút được.”

Vân Chi Phi nhú nhú mày, liếc nhìn Vân Chi Tịch: “Chờ ta đánh xong thất giai lại tìm người!”

Đối với Vân Chi Phi nói, Vân Chi Tịch chỉ coi là ả đang đánh rắm, căn bản là không phản ứng, khiến Vân Chi Phi tức giận sắc mặt ửng đỏ mắt xanh mét.....

“Thất tỷ, tỷ thật lợi hại.” Vân Chi Đào lúc này ngồi gần Vân Chi Tịch, nhìn nàng bằng vẻ mặt sùng bái.

Vân Chi Đào đã thua, hân hiện tại có tu vi Huyền Đồ ngũ giai có thể đấu với lục giai đã không tệ. Bất quá vẫn có chút uể oải, tuy rằng hân ngoài miệng chưa nói cái gì.

“Người mới mười tuổi, đã rất khá. Bất quá thời điểm người tu luyện, trước niệm một lần tâm pháp, chờ tâm bình khí hòa lại bắt đầu, như vậy sẽ làm ít công to.” Đối với tiểu shota này, Vân Chi Tịch vẫn có hảo cảm. Thiếu niên tâm tư đơn thuần, sùng bái không có chứa bất luận tạp chất gì.

“Xuy ——” Vân Chi Phàm cách đó không xa nghe vậy, khinh thường cười nhạo một tiếng: “Phế vật luyện công tẩu hỏa nhập ma còn muốn dạy người khác luyện công như thế nào, coi chừng dạy người tẩu hỏa nhập ma như người.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15: Loại Rác Rưởi Này Ta Còn Chương Mắt

Giọng nói Vân Chi Phàm không thấp, mà ở đây đều là người tu luyện nên thính lực tốt hơn nhiều so với người bình thường, tất nhiên cũng nghe rõ lời hân nói. Vì thế, ánh mắt mọi người nhìn Vân Chi Tịch bỗng trở nên hết sức quái dị.

Vân Chi Phong cũng đứng lên, dáng vẻ như là chuẩn bị tới kéo Vân Chi Đào cách xa Vân Chi Tịch.

Nhưng Vân Chi Tịch lại hơi ngửa đầu, bàn tay che trán nhìn bầu trời, giống như có việc gì đó rất khó hiểu: “Kia, ta nói hôm nay nha, chó từ nơi nào xuất hiện nhiều như thế, đi đến đâu cũng nghe tiếng chó sủa.”

“Người nói cái gì?!” Vân Chi Phàm sắc mặt xanh mét, trước đó Vân Chi Tịch mắng muối muối hân là chó, hiện tại cũng mắng hân là chó! Với cá tính “tiểu nhân đắc chí” của hân làm sao có thể chịu đựng được!

“Đệ tử thăng cấp bát giai, đi lên rút thăm!” Lúc này, Vân Nhất Tiêu lại mở miệng.

Vân Chi Tịch cũng coi như thăng cấp bát giai, cho nên đứng lên muốn đi rút thăm. Vân Chi Phàm không dám quấy rối, chỉ có thể oán độc nhìn chằm chằm Vân Chi Tịch đi lên đài, ánh mắt kia như hận không thể ăn tươi nuốt sống!

Vừa đi lên đài, Vân Chi Tịch đang muốn rút thăm, phiếu trong tay đã bị người lấy mất.

“Người chờ!” Vân Chi Phi nâng cằm, tựa như một con khổng tước kiêu ngạo, bày ra phong thái kiêu căng ngạo mạn với Vân Chi Tịch.

Vân Chi Tịch: “.....”

Tùy tay lại cầm một phiếu, Vân Chi Tịch vừa mở ra thì...

“Phiếu trắng! Lại là phiếu trắng!”

“Đậu xanh, vận khí cũng thật tốt quá! Trong tỷ thí chỉ có 2 phiếu trắng đều bị Thất tiểu thư bắt được! Chẳng lẽ nàng là đại thiên tài khí vận?!”

“Chó má, người thấy qua người khí vận tốt nào lại tu luyện tẩu hỏa nhập ma chưa?”

"Cũng không thể nói vậy, chưa biết chừng nhờ họa được phúc đâu?"

"Thao, từ Huyền Đồ cửu giai đỉnh, nhờ họa được phúc thành Huyền Đồ thất giai sơ cấp? Người có bệnh à!"

"....."

Vân Nhất Tiêu cũng kỳ quái nhìn Vân Chi Tịch, vốn dĩ ti lệ bất được phiếu trắng rất nhỏ, hẳn cũng không nghĩ tới Vân Chi Tịch hai lần đều lấy được.

Nếu không phải hắn là người chủ trì thì hẳn cũng nghi ngờ nàng có gian lận hay không.

"Trận đầu tỷ thí bát giai, đệ tử dòng chính Vân Chi Phi đấu với đệ tử nội bảo Vân Lộ Lộ."

"Vân Lộ Lộ! Là Vân Lộ Lộ nha, đệ nhất mỹ nhân của đệ tử nội bảo chúng ta!"

"Tứ tiểu thư có trở ngại rồi, Vân Lộ Lộ là Huyền Đồ bát giai đỉnh, cao hơn Tứ tiểu thư một cấp bậc, trận này ta đánh cuộc Vân Lộ Lộ thắng!"

Khi mọi người nói chuyện thì hai người tham gia tỷ thí đã đứng ở trên đài.

Vân Chi Tịch cũng thấy được Vân Lộ Lộ, so với một năm trước thì tu vi của nàng tiến bộ không ít, trực tiếp từ Huyền Đồ thất giai tiến lên bát giai đỉnh. Hơn nữa nàng mới mười tám tuổi, rất có hi vọng trước hai mươi tuổi đột phá huyền sĩ. Một khi đột phá chính là Vân gia lại có thêm một nhân vật thiên tài. Bất quá Vân Chi Phi tuổi còn nhỏ, mười sáu tuổi tuổi đã có tu vi Huyền Đồ thất giai cao cấp, tại Vân gia cũng là thiên phú không tệ.

Dưới Vân Chi Tịch, hai nàng chính là nữ giới có thiên phú mạnh nhất tại Vân gia. Hiện tại lên cùng cái một đài tỷ thí, nhất định phải phân ra cao thấp.

Sau khi Vân Chi Phi lên đài liền rút ra một chiếc trường tiên (roi dài) màu đỏ rực như lửa! Vân Chi Tịch nhíu mày, nàng nhận ra chiếc trường tiên hiện tại Vân Chi Phi cầm trên tay so với chiếc trường tiên lúc trước đánh nhau với nàng tốt hơn rất nhiều!

"Thì ra là Hòa Vân Tiên! Không nghĩ tới đại trưởng lão sủng ái tứ tiểu thư như vậy, ngay cả Hòa Vân Tiên đều cho nàng! Xem ra là tính bồi dưỡng nàng như nữ tử đứng đầu dòng chính!"

"Không tồi, có Hòa Vân Tiên trong tay, Tứ tiểu thư chỉ sợ cùng Vân Lộ Lộ không phân cao thấp!"

Lúc này trên khán đài, sư phụ Vân Lộ Lộ là Thất trưởng lão nhắm mắt, nhìn về phía Đại trưởng lão Vân Ngạo Danh nói: "Đại trưởng lão thật đúng là bỏ được, Hòa Vân Tiên đều cho Chi Phi."

Vân Ngạo Danh không thêm để ý cười cười, nói: "Lúc trước Chi Phi bị ủy khuất, lại nói trong dòng chính chỉ có kỹ thuật dùng roi của nàng tốt nhất, Hòa Vân Tiên cho nàng là thích hợp nhất."

Hòa Vân Tiên tuy rằng không phải binh khí thượng phẩm, nhưng cũng là binh khí trung phẩm cao cấp, chỉ dưới binh khí thượng phẩm mà thôi. Ở Vân gia, tu vi đến huyền đồ cửu giai mới có cơ hội nhận được binh khí trung phẩm. Như Vân Chi Phi mới là thất giai cao cấp đã có được binh khí tốt như vậy vẫn rất ít.

"Cũng đúng, đối với hài tử thiên phú tốt nên sớm cho để cổ vũ." Thất trưởng lão nghe xong lại đồng ý, khiến những người hơi ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ —— chúng trưởng lão nghi hoặc nhìn về phía Vân Lộ Lộ, từ Vân Lộ Lộ nhìn thấy Hòa Vân Tiên trên tay Vân Chi Phi, sắc mặt tuy có kinh ngạc lại không thấy sâu lo.

"Như thế nào? Còn không nhận thua?" Vân Chi Phi cầm trong Vân Hòa Tiên, nhìn Vân Lộ Lộ.

Vân Lộ Lộ mày đẹp nhíu nhíu, thực không quen nhìn Vân Chi Phi kiêu căng ngạo mạn: "Người cho rằng chỉ có người có binh khí tốt sao?" Nói xong, nàng phất tay áo, một nhuyễn kiếm đỏ như lửa bay ra!

"Ồ, lại là một binh khí trung phẩm cao cấp!" Dưới đài bắt đầu ồn ào.

"Viêm Hòa Kiếm! Nhuyễn kiếm thuần khiết thuộc tính hỏa, phẩm chất không kém Hòa Vân Tiên bao nhiêu, lúc này có chuyện hay để xem rồi."

Dưới đài, Vân Chi Tịch cũng nghiêm túc nhìn hai thanh binh khí, dựa vào ký ức của nàng, loại phẩm cấp binh khí này, ít cũng muốn mấy vạn lượng bạc! Mấy vạn lượng là khoản tiền đủ cho một nhà người bình thường xài cả đời cũng không hết, không nghĩ tới hai người trên đài tùy tiện lấy một liền cầm ra mấy vạn, thật đúng là thổ hào a! So sánh với những thứ cướp được ở sơn trại trước kia thật đúng là không đủ xem.....

Lúc này Phong Tông, không biết như thế nào liền đứng ở bên người nàng, lãnh khốc nói một câu: "Nếu là người đột phá huyền sĩ, Thái Thượng trưởng lão nhất định đem Hoàng Hòa Kiếm đưa người."

Hoàng Hòa Kiếm, binh khí thượng phẩm cao cấp! Vân gia đệ nhất binh khí, vũ khí của Thái Thượng trưởng lão!

Lúc trước Vân Chi Tịch đột phá huyền sĩ, Thái Thượng trưởng lão đã tuyên bố, chỉ cần nàng đột phá, hoàng hòa kiếm liền cho nàng. Chính là sau đó nàng không chỉ không có đột phá, còn tẩu hỏa nhập ma mà phé đi, chuyện này liền không giải quyết được gì.

Vân Chi Tịch ngược mắt nhìn Phong Tòng, lúc này mới nhìn rõ ràng bộ dạng của thiếu niên này. Trước kia là ký ức mơ hồ, vừa rồi là khoảng cách xa.

Bộ dạng của Phong Tòng thật ra không tệ, ngũ quan lãnh nghị (lãnh lẽo nghiêm nghị), tuy còn mang theo điểm trẻ con nhưng khí thế sắc bén đã thành hình. Một đôi mắt sáng ngời, lông mày cao rậm, môi mỏng hồng nhạt tự nhiên. Nếu ở kiếp trước, đây là một mỹ nam băng sơn mười phần mười!

Vân Chi Tịch đánh giá xong đối phương, lúc này mới nhàn nhàn nói: "Ta nếu là muốn chọn binh khí, nhất định phải là huyền binh. Như loại rác rưởi này ta còn chướng mắt."

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn lãng của Phong Tòng cứng đờ, cổ quái nhìn Vân Chi Tịch.

Muốn nói cấp bậc binh khí huyền binh, toàn bộ huyện Thanh Thành cũng không chắc có. Cho dù là có, chỉ sợ cũng chỉ phù thành chủ mới có, phòng chừng cũng là quan phủ dùng cho ban thường đề thể hiện uy nghiêm của chính phủ. Cái này cũng không thuộc về tư hữu của một nhà thành chủ mà là trang bị cho thành chủ huyền binh mà thôi!

Nghe nói muốn rèn huyền binh cần luyện khí sư mới có thể rèn ra. Mà có thể xưng là luyện khí sư cùng luyện được sư đều là chức nghiệp thần thánh nhất ở đại lục. Ngàn dặm mới tìm được một, thậm chí mười ngàn dặm mới tìm được một. Cho nên muốn một thanh huyền binh..... quả thực chính là..... Người si nói mộng.....

Lúc này, cuộc so tài trên đài đã đến hồi gay cấn! Vân Lộ Lộ không hổ là bát giai đỉnh, một Viêm Hỏa Kiếm sắc bén vạn phần, mắt thấy Vân Chi Phi vẫn luôn bị đè nặng đánh!

Bỗng nhiên, Vân Chi Phi trên người tuôn ra một mảnh hồng quang! Linh khí trong không trung kịch liệt dao động, nàng đây là —— muốn đột phá?

"Dao động của được lực Hỏa hoàng đan!" Trên khán đài, Tứ trưởng lão Vân Ngạo Lô sắc mặt vừa động, liền đứng lên nói!

Vân Chi Tịch sửng sốt, liền cảm giác được ánh mắt oán độc của Vân Chi Phi trên đài! Xem ra, Vân Chi Phi là nhất định phải cùng nàng đấu sinh tử.

Vân Chi Tịch có dự cảm, trận tỷ thí kế tiếp nàng sẽ đấu với Vân Chi Phi....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 16: Thủ Hạ Bại Tướng, Bệnh Thần Kinh!

Vân Chi Tịch trong trí nhớ có Hỏa hoàng đan, đây là trấn gia chi bảo của Vân gia, là năm đó Thái Thượng trưởng lão ra ngoài du lịch mang về. Hỏa hoàng đan thần kỳ ở chỗ nó có tác dụng tăng lên tu vi của người tu luyện thuộc tính hỏa, bất quá mỗi người cả đời chỉ có thể ăn một quả Hỏa hoàng đan, ăn nhiều không có hiệu quả.

Sau khi ăn Hỏa hoàng đan, tu vi có thể tăng lên nhiều hay ít tùy thuộc vào tư chất của người dùng, tư chất càng tốt tăng lên càng nhiều. Bất quá Hỏa hoàng đan ở Vân gia bản thân cũng không nhiều, đều là phần thưởng cho đệ tử có tu vi đạt tới huyền sĩ cửu giai, tư chất khá tốt sử dụng. Nó có thể giảm bớt mức độ khó khăn khi đột phá cùng nguy hiểm, đề cao xác suất đột phá thành công, trong lúc vô hình tăng lên tư chất của hậu bối, đây cũng là nội tình của Vân gia so với các thế gia khác tại huyện Thanh Thành!

Đây chính là giá trị của Hỏa hoàng đan! Tại Vân gia, nếu không có công lao lớn lao, hoặc là người có tư chất khá tốt đạt tới cửu giai đỉnh là không có tư cách có được Hỏa hoàng đan! Mà Vân Chi Phi chỉ là Huyền Đồ thất giai lại ăn Hỏa hoàng đan, điều này khiến Tứ trưởng lão cảm thấy không thể tưởng tượng!

Bất quá Vân Chi Tịch trước khi bế quan chuẩn bị đột phá huyền sĩ, Thái Thượng trưởng lão cũng cho nàng một viên, bất quá nàng lúc ấy không ăn, tính toán giữ lại cho phụ thân ăn. Nhưng sau lại đột phá thất bại, cũng quên việc này, hiện tại nhớ tới, viên Hỏa hoàng đan kia của nàng đâu?

Ngay lúc Vân Chi Tịch trầm ngâm thì trên đài Vân Lộ Lộ cùng Vân Chi Phi đã tỷ thí tới cao trào!

Vân Chi Phi nguyên bản áp chế được lực của Hỏa hoàng đan, nhờ vào huyền kính của Vân Lộ Lộ áp bách, tu vi của ả cũng nâng lên cao!

Sau khi đột phá bát giai, tu vi Vân Chi Phi vẫn còn tăng lên! Đã tới bát giai đỉnh còn có dấu hiệu xung đột! Giờ này khắc này, giữa sân đều yên tĩnh, được lực mạnh mẽ của Hỏa hoàng đan hiển lộ hoàn toàn!

Tất cả mọi người trừng lớn hai mắt, bao gồm Tứ trưởng lão Vân Ngạo Lô cũng chờ mong Vân Chi Phi có thể đột phá cửu giai hay không! Cái này không quan hệ với ân oán, thân là gia tộc trưởng lão, hẳn càng để ý chính là tiểu bối trong gia tộc, tư chất tốt còn hơn đám lão già bọn hắn! Rốt cuộc bọn nhỏ mới tương lai của gia tộc!

"Cửu giai!" Thái trưởng lão thanh âm biến đổi, hẳn biết đệ tử Vân Lộ Lộ không phải đối thủ!

"Cửu giai Huyền Đồ!" Tại hiện trường bộc phát ra tiếng hô khó có thể tin, không ít đệ tử trẻ tuổi đầy mặt lộ ra sắc thái cuồng nhiệt! Tất cả mọi người đều nghe nói qua hòa hoàng đan mạnh mẽ, nhưng là chính mắt thấy lại là một chuyện! Nó khiến một Huyền Đồ thất giai tăng tới cửu giai! Đây vẫn chỉ là một bộ phận được lực mà thôi, nếu là toàn bộ mà nói.....

Điên cuồng! Vô số trẻ tuổi trầm hạ quyết tâm, nhất định phải càng nỗ lực, tranh thủ đạt được gia tộc khen thưởng một quả Hòa hoàng đan! Thứ này thật quá mạnh mẽ rồi!

"Đại trưởng lão thật rộng rãi!" Thất trưởng lão thờ dài chưa xót, không cần hỏi cũng biết, Vân Chi Phi có Hòa hoàng đan là do Đại trưởng lão cho.

Gia tộc trừ bỏ gia chủ cùng Thái Thượng trưởng lão, cũng chỉ có Đại trưởng lão có được Hòa hoàng đan, bất quá cũng chỉ có một viên, thế mà lại cho một tiểu bối thất giai, không thể không nói hấn thật sự hào phóng.

"Gia tộc bởi vì chuyện của Tịch Nhi, tiểu oa nhi cũng chưa tâm tư tu luyện, đương nhiên muốn kích thích một chút." Vân Ngao Danh rất vừa lòng sắp xếp này của chính mình, từ nay về sau thiếu nữ thiên tài đệ nhất của gia tộc không phải là cháu gái hấn thì còn là ai nữa. Đối với cháu gái có thể một lần đột phá đến cửu giai, nội tâm cũng rất hài lòng. Hấn tuy tổn thất một quả Hòa hoàng đan, nhưng gia tộc tất nhiên sẽ thưởng một viên khác cho cháu gái hấn, như vậy hấn căn bản là không có mất mát gì!

Lúc này Vân Chi Phi tinh thần hăng hái, nhìn về mặt nghi hoặc của Vân Chi Tịch dưới đài, càng cảm thấy thoải mái nói không nên lời! Chờ xem, Vân Chi Tịch, ta nhất định sẽ hung hăng đập nguoi dưới chân, mượn tên thiên tài ngày xưa là nguoi tới thành tựu cho ta danh khí thiên chi kiêu nữ!

Vân Chi Phi nắm chắc thắng lợi, lúc này nâng cao cằm, khinh thường nhìn Vân Lộ Lộ nói: "Nguoi là chính mình lăn xuống, vẫn là ta đá nguoi đi?"

Gương mặt Vân Lộ Lộ đỏ lên, bắt khuất huy kiếm!

"Không biết lượng sức!" Vân Chi Phi trào phúng cười.

Vân Lộ Lộ ánh mắt chột lóe, nhảy lên không trung, thi triển ra một chiêu mạnh nhất "Viêm Hòa Thôn Nguyệt!"

Thất trưởng lão thấy vậy biến sắc, đứng lên hét lớn: "Ồ nháo! Gia tộc luận bàn, sao có thể nào dùng sát chiêu, mau nhận thua xuống dưới!" Thất trưởng lão là Vân Lộ Lộ sư phụ, hấn biết rõ một chiêu này của Vân Lộ Lộ không chỉ là sát chiêu, hơn nữa lấy tu vi hiện tại của nàng thi triển chính là giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, là chiêu thức đồng quy vu tận.

Đừng nói đồ đệ bị thương hấn sẽ đau lòng, vạn nhất đem Vân Chi Phi cũng bị thương thì không phải là cùng Đại trưởng lão kết thù sao?! Vân Ngao Danh nghe vậy cười nói: "Lão Thất a, tỷ thí liền phải dùng bản lĩnh chân thật.

Tuy nói là luận bàn, nhưng cũng muốn tận lực, nếu không hài từ nào có thể tiến bộ?"

Thất trưởng lão nghe vậy sắc mặt biến đổi không ngừng, cuối cùng than một tiếng rồi ngồi xuống, bất quá hấn còn không có ngồi ổn, liền phải bật dậy!

Chỉ thấy Vân Lộ Lộ vốn ra sát chiêu lại bị Vân Chi Phi một roi ném bay, lập tức bay ra bên ngoài! Thất trưởng lão không nói hai lời, vội vàng tiến lên bảo vệ đồ đệ!

Vân Chi Phi khi đối mặt với "Viêm Hòa Thôn Nguyệt" của Vân Lộ Lộ, trường tiên như giao long bay lên, phát ra chói mắt hồng mang, lập tức nuốt lấy viêm hòa kiếm của vân lộ lộ!

"Giao Long Phệ Hỏa!" Dưới một kích, Vân Lộ Lộ bị vứt ra đài chiến đấu!

Vân Lộ Lộ rơi vào trong lòng ngực thất trưởng lão, "Oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên bị thương không nhẹ! Nhưng một đôi mắt xinh đẹp lại lập loè ánh sáng bất khuất!

"Ánh sáng đom đóm." Vân Chi Phi khinh thường phun một câu, lúc này mới tung người xuống đài.

Giữa sân một mảnh yên tĩnh, thật lâu sau mới bộc phát một tràng vỗ tay vang dội!

"Ta không nhìn lầm đi, Tứ tiểu thư thi triển hình như là hoàng giai trung cấp tiên pháp " Giao Long Phệ Hỏa ""

"Không sai, chính là " Giao Long Phệ Hỏa ""

"Quá lợi hại, nhưng không phải huyền sĩ mới có thể luyện sao?"

"Cũng phải, tiên pháp không hề dễ luyện. Bất quá tiểu thư chi phi là thiên tài tiên pháp, từ nhỏ đã dùng roi. Nguoi xem nàng dùng xuất thần nhập hóa, quả thực chính là thần! Tiểu thư Chi Phi là thần tượng của ta!"

"Ta cũng quyết định, trước kia Vân Chi Tịch căn bản là không đủ xem a, vẫn là Tứ tiểu thư lợi hại!"

"Tứ tiểu thư, nguoi là thần tượng của ta!"

Từng tiếng hoan hô, thổi phồng làm vân chi phi rất hường thụ, xuống đài liền nhịn không được nhìn Vân Chi Tịch một cái.

Lại thấy vẻ mặt Vân Chi Tịch bình tĩnh, phẳng phai như nàng không nghe được những tiếng hoan hô đó.

"Hừ ——" Vân Chi Phi hừ lạnh một tiếng, đi đến trước mặt Vân Chi Tịch, âm dương quái khí nói: "Thất muội, ngươi tuy rằng phế đi, nhưng cũng không cần tự sa ngã, vẫn muốn nỗ lực tu luyện, tranh thủ đuổi theo ta, hiểu sao?"

Một câu vừa thốt ra khiến không ít người ghé mắt. Thiếu nữ thiên tài ngày xưa quang mang không còn nữa, nay còn bị người dạy dỗ.

Phong Tòng đứng ở Vân Chi Tịch bên người nghe vậy nhú nhú mày, vừa muốn mở miệng liền nghe được Vân Chi Tịch lười biếng tiếng nói nói: "Ồ ào!"

"Ngươi!" Vân Chi Phi giận dữ, nhưng đảo mắt lại cười nói: "Vân Chi Tịch, ta khuyên ngươi vẫn là không cần cậy mạnh, thừa dịp rút được hai phiếu trắng sớm nhận thua rút đi."

"Thù hạ bại tướng, không biết kiêu ngạo từ đâu ra, bệnh thần kinh....."

Vân Chi Tịch vẻ mặt vô ngữ, còn không phải là cửu giai sao, có cái quái gì để kiêu ngạo?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 17: Người Không Xứng!

Đúng lúc này Vân Nhất Tiêu gọi Vân Chi Tịch đi lên rút thăm, nàng không thèm nhìn Vân Chi Phi một cái, đứng dậy liền đi lên trên đài.

Sắc mặt Vân Chi Phi cực kỳ khó coi, nàng không hề nghĩ tới giờ phút này Vân Chi Tịch còn dám lên mặt với nàng? Phế vật này dựa vào cái gì?!

"Vân Chi Tịch, ta muốn khiêu chiến ngươi!" Vân Chi Phi nhin không được liền lớn tiếng hô lên!

Tức khắc, xung quanh lại lặng ngắt như tờ, không ít người sắc mặt cổ quái nhìn về phía Vân Chi Phi.

"Cửu giai khiêu chiến thất giai, oai phong quá nha." Vân Chi Tịch xoay người lại nói, cười như không cười nhìn Vân Chi Phi.

Đối mặt với ánh mắt kỳ dị của mọi người, Vân Chi Phi cũng nhận ra lời nói của chính mình không thích hợp, nhưng mà nàng nhìn không thuận mắt một phế vật còn tưởng mình là thiên tài như trước đây không thèm coi ai ra gì!

"Ngươi không phải thiên tài sao? Cũng từng là cửu giai, ta chẳng qua mới thăng cấp, luận bàn khiêu chiến ngươi thì có vấn đề gì!" Vân Chi Phi cường từ đoạt lý biện hộ.

"Hồ nháo!" Tử trưởng lão Vân Ngao Lô giận dữ, cho rằng Vân Chi Phi chính là vô cớ gây rối không thể nói lý!

Nhưng Đại trưởng lão Vân Ngao Danh lại nói: "Phi Nhi nói cũng không sai, Tịch Nhi dù sao cũng từng cửu giai, trước đây còn đánh bại Phi Nhi, có năng lực "dạy dỗ" đứa nhỏ Phi Nhi này. Hải tử nha, để các nàng đánh một trận cũng không có gì."

Tử trưởng lão khó chịu, để một đệ tử cửu giai đấu với thất giai còn không phải đang khi dễ người sao!

"Được rồi." Mắt thấy hai người muốn cãi nhau, Vân Ngao Thành nói một câu, ánh mắt lại sáng ngời nhìn chằm chằm Vân Chi Tịch.

Chỉ thấy Vân Chi Tịch cười nhạt, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Ta khi nào nói ta là thiên tài? Ngươi không phải vẫn luôn nói ta là phế vật sao?"

"Ta ——" Sắc mặt Vân Chi Phi cứng đờ, cũng không biết phải trả lời thế nào. Kỳ thật tuy rằng tu vi của ả đã tới cửu giai, nhưng mà sự ghen tị và bóng ma trong lòng đối với Vân Chi Tịch không cách nào xóa đi được, đặc biệt là lúc này đối phương hiện lại khôi phục một ít tu vi càng làm cho nàng bất an! Chỉ có hoàn toàn giẫm đạp Vân Chi Tịch, khiến nàng hoàn toàn suy sụp, làm nàng vĩnh viễn không thể xoay người mới có thể làm ả an tâm!

Vân Chi Phi thật hưởng thụ giây phút vinh quang vừa rồi, ả muốn điều này vẫn tiếp tục.

Dù sao cường giả vi tôn, chỉ cần ả hoàn toàn giẫm đạp người đã từng là thiên tài thì sẽ không có người nói ả làm sai, chỉ cần ả có thể đi lên, có thể trở thành thiên chi kiều nữ trẻ tuổi của Vân gia, không ai sẽ quản nàng làm chuyện gì!

Đạo lý cá lớn nuốt cá bé này, cho dù giữa huynh đệ tỷ muội ruột thịt cũng là như thế! Cho nên Vân Chi Phi không cho rằng bản thân làm như vậy có vấn đề gì!

Lập tức ả liền hất cằm lên nói: "Ngày đó ngươi không phải cũng nói ta là phế vật sao? Tam ca có thể làm chứng! Hôm nay, ta khiêu chiến ngươi, để mọi người nhìn xem ai mới là phế vật!"

"Không sai, ta có thể làm chứng!" Vân Chi Phong đứng dậy nói.

Vân Nhất Tiêu nhìn một hồi, mới nói: "Dựa theo quy định của Vân gia quy, người đã từng thua có quyền khiêu chiến tại tộc hội. Phi Nhi khiêu chiến, thành lập!" Hần không hề nhắc tới chênh lệch tu vi giữa hai người, rõ ràng là thiên vị Vân Chi Phi!

"Đa tạ tam thúc thành toàn." Vân Chi Phi trong lòng vui vẻ, ả sao không biết Tam thúc đang giúp mình, lập tức nói lời cảm tạ.

Nụ cười trên mặt Vân Chi Tịch càng rực rỡ: "Nếu Tứ tỷ muốn cùng phế vật so đấu thì Tịch Nhi cung kính không bằng tuân mệnh, mong rằng Tứ tỷ thủ hạ lưu tình được chứ?"

Lúc này, Dung Hoàng đang ở nơi khá xa nhưng vẫn âm thầm quan sát hết thấy vừa nghe nàng nói vậy, đồng tử đen nhánh nhiễm ý cười, bất động thanh sắc tiếp tục theo dõi mọi chuyện. "Người nếu sợ, ta có thể cho người nhận thua đi xuống!" Vân chi phi đắc ý nói.

Vân Chi Tịch cười mà không nói, nhẹ nhàng nhảy lên đài chiến đấu.

"Lại là một kẻ không biết tự lượng sức mình!" Vân Chi Phi hừ lạnh một tiếng, giằng co với Vân Chi Tịch trên đài chiến đấu!

"Đến đây, niệm tình người là muội muội của ta ta nhường người ba chiêu." Vân Chi Phi muốn thắng một cách nổi bật, mở miệng liền nói câu này.

Ả vừa nói xong, dưới đài liền vang lên âm thanh nghị luận.

"Tiểu thư Chi Phi thật thiện lương, tỷ thí còn nhường người ba chiêu, nữ thần trong lòng ta a!"

"Đúng vậy, thật quá thiện lương! Nếu là ta cùng với người nọ có thù oán, ta mới mặc kệ tu vi chênh lệch, trực tiếp giáo huấn là được, phế vật chính là phế vật, ánh sáng đom đóm sao có thể so sánh với ánh sáng mặt trăng?!"

Nghe những lời này, Vân Chi Phi càng hưởng thụ, cái cằm nâng cao y như một con gà mái ngạo mạn ngửa đầu lộ ra hai lỗ mũi đối mặt với Vân Chi Tịch.

Vân Chi Tịch khoé môi cong lên, lớn tiếng nói: "Đây chính là người nói nhường ta ba chiêu!"

Vân Chi Phi lớn tiếng trả lời: "Đương nhiên! Tứ tỷ nhường người ba chiêu, vậy sẽ nhường người ba chiêu, tuyệt đối không đánh trả! Người cứ việc lại đây!"

Lại nói tiếp, Huyền Đồ cửu giai đấu với Huyền Đồ thất giai cũng nên sáng khoái như thế! Dù sao cũng kém đến hai giai, vừa rồi Vân Lộ Lộ là bát giai đỉnh cũng bị Vân Chi Phi một chiêu đánh bại có thể thấy được chênh lệch của việc vượt cấp! Có mọi người hâm mộ, lúc này Vân Chi Phi có đầy đủ lòng tin đã bại Vân Chi Tịch!

"Vậy thì tốt, người chờ, chiêu thứ nhất đến." Vân Chi Tịch vẫy vẫy nắm tay, chậm rãi bước về phía Vân Chi Phi, bộ dáng kia căn bản không giống như muốn tiến công, mà cứ như cùng người đi nói chuyện phiếm.

"Ta tới!" Vân Chi Tịch lớn tiếng nói, nhưng mà tay chỉ dùng hóa quyền bình thường nhất, chiêu thức ngay cả Huyền Đồ nhất giai đều biết đánh về phía mặt của Vân Chi Phi.

Vân Chi Phi thấy vậy càng không để trong lòng, ả khoanh tay trước ngực, rất có phong phạm của cao nhân nhìn Vân Chi Tịch đánh lại đây, không tránh cũng không né, hết sức bình tĩnh!

Bất quá ngoài mặt ả biểu hiện như vậy nhưng trong lòng lại là âm thầm cảnh giác, dù sao trước đây ả bị thân pháp quỷ dị của Vân Chi Tịch gây thương tích, cẩn thận vẫn hơn.

Nhưng mà động tác của Vân Chi Tịch lại làm người chán động! Chỉ thấy Vân Chi Tịch đang tiến tới gần Vân Chi Phi thì dưới chân trượt một cái, sau đó cơ thể nghiêng ngã, nắm tay lập tức cách đầu của Vân Chi Phi khá xa?!

Mọi người ngây ra như phỗng, hoàn toàn không thể tưởng tượng, một người bình thường đi đường cũng có thể trượt ngã?! Cái này cũng quá..... Quá phế vật đi?!

"Khụ khụ, ngượng ngùng a, vừa rồi chân run không đứng vững, dù sao ta mới vừa khôi phục nha." Vân Chi Tịch xin lỗi thu hồi nắm tay, ngượng ngùng giải thích.

"Ách....." Mọi người im lặng, như vậy cũng được! Vân Chi Tịch vẫy vẫy nắm tay, ở trước mặt Vân Chi Phi làm mẫu một chút, lại thu tay, nói: "Để ta dùng hai chiêu thử chính xác, hiện tại ta phải dùng toàn lực a!"

Vân Chi Phi nhú nhú mày: "Không cần, lại cho người hai chiêu, đến đây đi!"

"Ai da, Tứ tỷ thật hào phóng, ta đây đã tới!" Vân Chi Tịch vung nắm đấm, lúc này mới có thật sự có lực lượng, nhưng cũng chỉ có chút lực mà thôi nên Vân Chi Phi rất dễ dàng né tránh!

"Lợi hại! Thất muội bội phục, Tứ tỷ lại có thể tránh thoát một quyền của ta!" Vân Chi Tịch lớn tiếng khen ngợi.

Sắc mặt Vân Chi Phi khinh thường nói: "Chi bằng nắm đấm của ngươi muốn phá vỡ phòng ngự còn chưa được hưởng chi đánh ta? Thật là ngu ngốc —— đừng tốn công, dùng binh khí đi!"

Trong đôi mắt đẹp của Vân Chi Tịch xẹt qua một đạo quỷ dị quang mang, cười nói: "Đối phó một kẻ hèn huyền đồ cứu giai như ngươi còn không xứng để ta dùng binh khí."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18: Một Cái Tát Đánh Bay!

Nghe vậy, Vân Chi Phi ngẩn ra, trên mặt không giấu nét trào phúng: "Một kẻ hèn Huyền Đồ cứu giai còn tưởng rằng mình đã đột phá thành huyền sĩ sao? Đừng quên, lúc ngươi đột phá bị tẩu hỏa nhập ma đã trở thành phế vật! Phế vật còn không biết xấu hổ ăn nói mạnh mẽ, cũng không sợ lười bị phồng!"

Trên khán đài, Tam trưởng lão cười lạnh: "Có vài hài tử không hiểu tiến lùi, còn tưởng chính mình là thiên tài, như vậy là không tốt." Tam trưởng lão cùng Đại trưởng lão thân thiết, vẫn luôn đứng về phía Đại trưởng lão, đối với việc trước đây gia chủ không có lập tức đuổi Vân Chi Tịch ra nội bảo, còn khiến Vân Chi Phi bị thương có phần bất mãn.

Đại trưởng lão nghe vậy lại cười không nói, tuy rằng Vân Chi Tịch khôi phục huyền kính là một kỳ tích, nhưng hắn vẫn cứ tin tưởng về sau thiếu nữ thiên tài ở Vân gia chắc chắn là cháu gái Vân Chi Phi của hắn.

Các trưởng lão còn lại tuy im lặng không lên tiếng, nhưng theo bản năng đều cho rằng Vân Chi Phi sẽ giành được thắng lợi. Nhưng sự thật là như sao?

Sau đó, mọi người lập tức ngây ra như phỗng, bọn họ rốt cuộc biết được bản thân sai nhiều thế nào!

Chỉ nghe Vân Chi Tịch lười biếng nói: "Có phải mạnh mẽ hay không, ngươi tiếp được một chiêu này của ta chẳng phải sẽ biết?"

"Hừ -- tới đây!" Ánh mắt của Vân Chi Phi vẫn chứa đựng sự trào phúng, trong lòng lại hưởng thụ tầm mắt của mọi người nhìn lên!

Ả vừa nói xong, Vân Chi Tịch liền xuất chiêu! Động tác của nàng có vẻ không hề nhanh, nhưng mà lần này người có nhãn lực đều nhìn ra được, những động tác dường như chậm rãi ấy lại nhanh đến không ngờ! Bước chân của nàng di chuyển theo Thái Cực, động tác cũng nhanh hẵn lên nhưng sử dụng vẫn là hỏa quyền!

Cổ võ -- Thái Cực Bộ, dung hòa uy thế của hỏa quyền Vân gia, lần này Vân Chi Tịch không hề nương tay! Bước chân một khi bước ra đã ngăn chặn con đường lui của Vân Chi Phi khiến ả không chỗ có thể trốn! Quyền ra vừa nhanh vừa chuẩn vừa tàn nhẫn!

Vân Chi Phi chỉ cảm thấy hoa mắt, trong lòng lại dâng lên cảm giác của lần thua trước kia, nhưng ả còn chưa kịp phản ứng thì nắm tay của Vân Chi Tịch đã đến sát mặt ả! Vân Chi Phi rung mình, hai tròng mắt mở to hết cỡ --

"Bang --" Chỉ nghe một tiếng động giòn vang, Vân Chi Tịch đổi quyền thành chưởng, tay mềm và lên gương mặt như hoa của Vân Chi Phi. Mà cái tát này cũng tát bay cả người.

Vân Chi Phi tức khắc như một con núi bê vãi hư hại hoàn toàn không có lực đánh trả, hết sức "phong cách" bị tát bay ra đài chiến đấu! Ở trên không trung vẽ ra một đường cong parabol đẹp đẽ...

Trong nháy mắt, bất luận là người trên khán đài hay dưới khán đài đều sợ ngây người! Ánh mắt của bọn họ theo bản năng chuyển động theo quỹ đạo bay của Vân Chi Phi cho đến khi ả rơi xuống đất thì bọn họ mới sững sờ quay đầu lại nhìn đài chiến đấu.

Đệ tử trẻ tuổi dưới đài căn bản còn không thấy rõ ràng chuyện gì xảy ra đã thấy Vân Chi Phi như điều đứt dây bay ra. Bọn họ ngỡ ngàng nhìn Vân Chi Tịch đang đứng trên đài, trong lúc nhất thời không thể hoàn hồn.

Nhưng Vân Nhất Tiêu làm chủ trì, trưởng lão cùng với những chấp sự tu vi trên huyền sĩ, còn có Phong Tông lại thấy rất rõ ràng Vân Chi Tịch đổi quyền thành chưởng tát bay Vân Chi Phi! "Sao.... Sao có thể?!" Dưới đài chiến đấu, Vân Chi Phong lần thứ hai khó có thể tin! Hắn bỗng nhiên nghĩ đến chuyện Vân Chi Tịch đá bay Vân Chi Phi nửa tháng trước. Nhưng mà hiện tại Vân Chi Phi đã là cứu giai! Sao có thể!

Vân Chi Phàm sắc mặt càng khó coi, mặc kệ như thế nào thì Vân Chi Phi chính là muội muội của hắn, chuyện này khiến hắn cảm thấy cực kỳ mất mặt. Bất quá hắn cũng không cho rằng Vân Chi Tịch mạnh mẽ mà thâm nghĩ: "Phi Nhi thật ngu ngốc, nhường ba chiêu làm cái gì. Dù sao Vân Chi Tịch cũng khôi phục tới thất giai, hơn nữa trước kia từng là cứu giai, vẫn phải xó chút thực lực. Thật là ngu! Nếu là ta đấu với nó, nhất định sẽ đánh tới khi nó tàn phế, khiến nó không thể lại phục hồi!"

Thân là người đứng đầu nội bảo, trên mặt Phong Tông tuy rằng lạnh nhạt nhưng trong lòng lại mủi phần khiếp sợ. Bởi vì hắn thấy rõ ràng, Vân Chi Tịch



bước đi tuy chậm, nhưng thực tế lại nhanh hơn tốc độ bình thường rất nhiều! Nhưng phải biết rằng hấn chính là huyền sĩ! Mà Vân Chi Tịch chẳng qua là Huyền Đồ thất giai!

Trên khán đài, sắc mặt Tam trưởng lão cùng Đại trưởng lão xanh mét, người sau càng không ngờ cháu gái hấn bị đánh bại! Người trước là bị bước chân và quyền pháp của Vân Chi Tịch làm xanh mặt!

Các trưởng lão còn lại đều kinh ngạc, chỉ có gia chủ đa mưu túc trí Vân Ngao Thành có vẻ mặt vui mừng, dường như cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Mà Vân Nhất Minh ngồi trong một góc, vui khiếp sợ vừa vui mừng đan xen, tuy rằng trước khi tới đây, Vân Chi Tịch đã nói với hấn, mặc kệ phát sinh chuyện gì đều chỉ ngồi xem là tốt rồi.

Chỉ là kết quả này vẫn khiến hấn khiếp sợ không thôi, nhưng đồng thời cũng tự hào đến thiếu chút nữa rơi lệ!

Vân Tổ Tâm ngồi ở bên người trưởng phu, kinh ngạc dùng tay che miệng. Không phải nàng không bình tĩnh, mà là kết quả quá khiến người khiếp sợ! Đồng thời nước mắt cũng tràn ra, rõ ràng là vì nữ nhi mà cảm thấy vui mừng.

Trên đài chiến đấu, Vân Chi Tịch đợi lúc lâu cũng không thấy tuyên bố kết quả, bèn nhìn về phía Vân Nhất Tiêu nói: "Tam thúc, ngày còn không công bố kết quả?"

Tức khắc, dưới đài tiếng tranh luận ồn ào hấn lên, ai cũng chưa từng nghĩ đến Vân Chi Tịch có thể chiến thắng Vân Chi Phi, lại còn thắng dễ như trở bàn tay như thế, điều này thật khó tưởng tượng!

"Này..... Này -- oa --" Mà Vân Chi Phi bị tát bay cũng khó có thể tin, đang muốn mở miệng lại phun ra một ngụm máu tươi, trong đó còn lẫn mấy chiếc răng trắng bóng. Trên mặt nóng rất đau, quai hàm sưng lên khiến lời nói của ả đứt quãng: "Ta không có khả năng thua! Chuyện này không có khả năng....."

Nữ hầu bên cạnh ả đang muốn đi ả đi xuống trị thương, ả lại tránh thoát, nhìn chăm chăm về phía Vân Chi Tịch trên đài chiến đấu: "Ta không tin! Lúc này là do ta sợ ý, chúng ta lại so một lần! Ta sẽ không thua! Vân Chi Phi ta tuyệt đối sẽ không thua loại phế vật như ngươi, này tuyệt đối không có khả năng!"

Vân Chi Tịch cười như không cười nhìn Vân Chi Phi, thanh âm thành thật nói: "Tứ tỷ, đa tạ ngươi. Nếu không phải ngươi đồng ý nhường ta ba chiêu thì ta cũng không có khả năng đánh thắng ngươi."

Vân Chi Phi tức giận đến "oa" một tiếng lại phun ra một ngụm tâm đầu huyết, không sai a! Là chính nàng ngu ngốc mới đồng ý nhường người ta ba chiêu, nếu không chính mình làm sao sẽ thua! Cái phế vật này căn bản dùng hai chiêu trước để lừa dối nàng, chờ phòng bị của nàng chậm xuống liền ra chiêu tàn nhẫn! Đây là âm mưu hiểm độc! Nàng tại sao lại ngu đến mức dễ dàng trúng bẫy đối phương!

"Ta muốn giết ngươi!" Vân Chi Phi nhiều lần nhục nhã, cảm xúc thay đổi rất nhanh khiến ả có phản diện loạn, cảm Hỏa Vân Tiên liều mạng xông về phía Vân Chi Tịch!

"Làm càn!" Trên khán đài, Tứ trưởng lão Vân Ngao Lôi sắc mặt âm trầm, hô to một tiếng, uy áp mạnh mẽ vô hình nháy mắt bao trùm lấy Vân Chi Phi đang nổi điên!

Sắc mặt Vân Chi Phi càng dữ tợn, thế nhưng không màng uy áp còn muốn xông lên đài chiến đấu! Nàng không cam lòng! Nàng không cam lòng! Rõ ràng đối phương là cái phế vật, nàng như thế nào sẽ thua! Nhất định phải giết phế vật này, nàng mới là thiếu nữ thiên tài của Vân gia! Chỉ có thể là Vân Chi Phi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 19: Có Ý Gì?

"Hỗn trưởng!" Đại trưởng lão Vân Ngao Danh hét lên, áp lực cường thế vô hình kết hợp với tứ trưởng lão cùng nhau đè ở trên người Vân Chi Phi!

"Oa ——" Vân Chi Phi không chịu nổi áp lực, trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi, thân hình nghiêng ngã về phía trước. Nàng lúc này mới tỉnh táo lại, mồ hôi lạnh tuôn ra trên gương mặt tái nhợt, Hỏa Vân Tiên trong tay cũng rơi trên mặt đất, giống như chó nhà có tang bị giẫm đạp trên mặt đất!

"Còn không dẫn người đi! Mất mặt xấu hổ!" Đại trưởng lão trách mắng nữ hầu.

Nữ hầu hoảng sợ, vội vàng nâng Vân Chi Phi mặt xám như tro tàn đi xuống.....

Vân Ngao Danh đứng lên, nói với Vân Ngao Thành đang ngồi ở giữa đoàn trưởng lão: "Lão phu quản giáo không nghiêm, sau khi trở về nhất định sẽ dạy

đổ cẩn thận đưa cháu gái không biết trời cao đất dày, mong rằng gia chủ rộng lòng bỏ qua.”

Vân Ngao Thành xua tay nói: “Đại trưởng lão quá lời, tiểu hài tử tranh đấu mà thôi, trở về dạy dỗ là tốt rồi, tiếp tục tỷ thí đi.”

“Đa tạ gia chủ khoan dung.” Đại trưởng lão đáp, trong lòng lại kìm nén lửa giận. Vân Chi Phi bị đánh bại hẳn đã rất khó chịu, không nghĩ tới đứa cháu gái không biết tiến thoái này sau khi thua cuộc còn mặt dày không chịu thừa nhận, đã vậy còn muốn giết người! Cái mặt già của hắn biết đề đầu chứ!

Cho dù hắn là Đại trưởng lão quyền uy chỉ dưới gia chủ, nhưng cũng chỉ là trưởng lão mà thôi, ở trước mặt mọi người làm chuyện xúc phạm gia chủ, vi phạm gia quy thì không đến vạn bất đắc dĩ hẳn tuyệt đối sẽ không làm!

Hơn nữa, nhiều năm hắn cùng lão đại tranh đoạt vị trí gia chủ, đấu đá ngầm cũng không phải một hai lần, thủ đoạn của cáo già Vân Ngao Thành, hắn vẫn cực kỳ kiêng kỵ. Chỉ sợ vừa rồi nếu hắn không ra tay thì đứa cháu gái này thật xong đời rồi! Còn chưa biết chừng sẽ liên lụy đến hắn!

Nghĩ đến đây, Vân Ngao Danh đành phải nén giận, nhìn Vân Chi Tịch nói lời cảm tạ rồi nhẹ nhàng đi xuống, sắc mặt càng khó coi hơn.

Trải qua chuyện này, tên tuổi Vân Chi Phi vừa mới nổi lên trong nháy mắt bị đè xuống. Bất quá đa số người vẫn cho rằng Vân Chi Phi bị thua là do quá mức sơ ý, nếu như thật sự đánh nhau, thắng bại chưa chắc như thế.

Cũng may ở tỷ thí kế tiếp cửu giai lên sân khấu, mọi người rất nhanh tập trung vào tỷ thí mà quên mất sự việc vừa rồi.

Đối thủ của Vân Chi Phàm là Vân Hồ - một Huyền Đồ cửu giai thuộc nội bảo chỉ đứng sau Phong Tông.

Vân Hồ vừa tiến vào cửu giai, tu vi yếu hơn Vân Chi Phàm. Bất quá người này từ ngoại bảo phấn đấu đến nội bảo, tuổi cũng lớn hơn Vân Chi Phàm một chút, kinh nghiệm chiến đấu tương đối phong phú.

Hai người vừa lên đài, sau khi hành lễ liền trực tiếp liền đấu võ!

Vân Hồ chiếm trước tiên cơ, tiên hạ thủ vi cường! Hắn cầm thanh đao Yển Nguyệt trong tay, từng chiêu uy vũ gió cuốn như Quan Công hiện thế tấn công mãnh liệt về phía Vân Chi Phàm!

Vân Chi Phàm không đoán được Vân Hồ mạnh như vậy, nhưng cũng cười khinh thường, đầu trường thương trong tay lấp lánh ánh bạc, thương pháp như mưa xông lên.

Trong lúc này, trên đài ánh đao bóng thương chớp nhoáng, âm thanh va chạm “Leng keng keng keng” vang lên không dứt bên tai!

Bỗng nhiên, Vân Chi Phàm nhận thấy lỗ hổng trong công kích của Vân Hồ, trường thương như mũi tên đột ngột bay ra đâm thẳng trái tim Vân Hồ!

Vân Hồ giật mình tránh không kịp, trên ngực liền bị đâm một lỗ thủng!

“Phốc ——” máu tươi phun đầy đất, Vân Hồ trọng thương ngã xuống đất!

Một trận chiến này có thể nói là dùng đao thật kiếm thật, từng chiêu thức chấn động tinh thần! Mọi người xem mà cực kỳ đã ghiền, chỉ là vết thương của Vân Hồ này cũng làm không ít đệ tử tuổi trẻ không có can đảm sắc mặt tái nhợt.

Không ngờ Vân Chi Phàm cầm trường thương đâm lên người Vân Hồ đã ngã xuống đất!

“Ta nhận thua!” Vân Hồ hét lớn.

Lúc này bụng của Vân Hồ đã bị trường thương đâm vào, Vân Chi Phàm nghe vậy mới âm trầm rút ra, nói: “Lăn!”

Sắc mặt Vân Hồ tái nhợt, ánh mắt nhìn Vân Chi Phàm có vài phần oán hận! Bụng chính là nơi có đan điền, người tu luyện một khi bị phế đan điền là hết! Mà dụng tâm vừa rồi của Vân Chi Phàm chính là muốn hủy đan điền của hắn!

Phong Tông nhìn một màn này, sắc mặt khó nhận ra thay đổi. Khi Vân Hồ cắn răng đi xuống tràng thì hắn tiến lên đỡ Vân Hồ.

“Đa tạ.” Vân Hồ cảm kích nói.

Phong Tông không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn Vân Chi Phàm. Đồng tử Vân Chi Phi co rút lại, hạ quyết tâm khi gặp Phong Tông liền nhận thua. Dù sao chờ hắn trở thành thiếu chủ Vân gia, trong tương lai nghĩ muốn cái gì không có, không cần thiết cùng một hạ nhân tranh đoạt đệ nhất. Mục tiêu của hắn là phế bỏ phế vật Vân Chi Tịch vọng tưởng quật khởi! Quyết không thể để nàng có cơ hội xoay người!

Mà kế tiếp, Vân Chi Phàm xác thật cũng sáng suốt nhận thua.

Sau khi người mạnh nhất là Phong Tông đi ngang qua sân khấu xong, bước đầu luận bàn cũng kết thúc, năm người đứng đầu cửa khảo nghiệm thứ hai được đi tiếp đến cuộc thi chọn ra ba người đứng đầu.

Năm người đứng đầu là Phong Tông, Vân Chi Phàm, Vân Hồ, Vân Chi Tịch, Vân Chi Phi sẽ tham gia đại bỉ thế gia cuối năm. Về việc Vân Chi Tịch trúng cử khiến rất nhiều người bất mãn!

Tuy rằng Vân Chi Tịch khôi phục thành Huyền Đồ thất giai, nhưng làm đại biểu Vân gia đi tham gia đại bi thể gia mà nói thì rõ ràng còn kém nhiều! Hơn nữa nàng là một phế vật, tới cuối năm cũng tuyệt đối không thể có tiến bộ gì, tu vi không rút xuống đã không tệ rồi! Nói ra thì Vân Lộ Lộ đều có tư cách đi hơn nàng.

Mà đúng lúc này, một người hộ vệ bỗng nhiên chạy đến trên khán đài, nhỏ giọng nói gì đó bên tai của Vân Ngao Thành.

Sau đó, Vân Ngao Thành kích động đứng lên nói: “Yên lặng!”

Tiếng thảo luận dưới đài im bất, mọi người hiếu kỳ nhìn Vân Ngao Thành, bao gồm các trưởng lão, không biết chuyện gì khiến gia chủ kích động như vậy?

“Mới vừa rồi Dung công tử của Từ Vân Tông sai người đưa tin tới, hắn nói người đứng nhất lần tỷ thí này có thể yêu cầu hắn một việc!” Giọng nói của Vân Ngao Thành có chút run, thật sự là tin tức này làm hắn không thể tin được!

“Không có hạn chế đưa ra sao?” Vân Chi Phàm nhin không được hỏi.

“Không hề! Bất kể yêu cầu đều sẽ đồng ý! Các hài tử, đây là cơ hội của các ngươi!” Vân Ngao Thành mãnh liệt nói, phải biết rằng yêu cầu này có thể là báỉ nhập Từ Vân tông! Một khi gia tộc có đệ tử báỉ nhập Từ Vân tông, như vậy Vân gia bọn họ có thể quật khởi cũng không nói chơi!

Từ Vân Tông a! Một trong ba tông lớn ở Đông vực! Bao nhiêu người tranh nhau đến vỡ đầu cũng chưa biện pháp đi vào.

Vân Ngao Thành tương tượng liền biết, khi tin tức này truyền ra, các thế gia huyện Thanh Thành Huyện chắc chắn sẽ hâm mộ ghen tị hận chết Vân gia! Ha ha ha ha ——

Vân Ngao Thành dứt lời, trừ bỏ Vân Chi Tịch có vẻ mặt cổ quái, Phong Tông kích động tương đối kín đáo thì ba người còn lại đều kích động khiến khuôn mặt đỏ bừng! Bọn họ tất nhiên nghe được ẩn ý trong lời này! Một khi vào Từ Vân tông, như vậy không chỉ ở Vân gia có thể đi ngang mà tại toàn bộ huyện Thanh Thành cũng có thể điều võ dương oai! Quan trọng nhất chính là, muốn đè bẹp ai thì cứ việc đè người đó! Ví như phế vật nào đó..... Một đôi huynh muội nào đó suy nghĩ thật đẹp .....

“Tốt, trong tỷ thí thứ nếu thắng liền tiếp hai tràng sẽ đạt đệ nhất, người thua lại so một vòng quyết định xếp hạng.” Vân Ngao Thành nhanh chóng nói, hắn cũng rất muốn mau định ra việc này một chút. Mau mau trở thành đệ nhất để đứa nhỏ này đưa ra yêu cầu nhập Từ Vân Tông!

Vân Chi Tịch không biết Dung Hoàng bỗng nhiên đưa ra tin tức này có ý định gì, nhưng mà nàng biết nếu có thể được khen thưởng này, nàng có thể yêu cầu đồ võ sĩ kia về sau không được sờ nàng!

Cái đáng đề từ đáng chết này ở tại Vân gia khẳng định không có hảo ý, nói không chừng buổi tối sẽ lại đến quấy rầy nàng. Đáng giận nhất chính là gia hỏa này tu vi cao, nàng hiện tại còn không có biện pháp đánh hắn một trận!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Vận Khí Tốt Đến Nổ?

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Đề thi đấu công bằng, trong đợt tỷ thí thứ ba, nếu có người bị thương ở lần tỷ thí trước thì sẽ được gia tộc cung cấp đan dược tiến hành khôi phục, chờ khôi phục lại tiến hành tỷ thí, người dự thi cũng có thể lựa chọn bỏ quyền.

Đợt tỷ thí thứ ba vẫn dựa vào rút thăm quyết định đối thủ, nhưng sẽ không có phiếu trắng nữa. Dù sao cũng là trận chung kết, vận khí có tốt cũng phải có thực lực mới có thể đăng quang đệ nhất.

Sau khi rút thăm, không ngờ trận đầu tiên chính là Vân Chi Phàm và Vân Chi Tịch!

Vân Hồ bởi vì có quen biết với Phong Tông nên giờ phút này đang ngồi cạnh Vân Chi Tịch, nghe thấy kết quả nhin không được nói với Vân Chi Tịch: "Cẩn thận một chút, thật sự không được liên tục tiếp nhận thua, Vân Chi Phàm là một kẻ lòng dạ hiểm độc!"

Vân Chi Tịch cười nhạt vuốt tay vỗ vỗ bả vai Vân Hồ: "Ngươi cũng vậy."

Vừa dứt lời, nàng đã thông thả ung dung nhảy lên đài chiến đấu.

Vân Hồ nhìn bà vai của chính mình, lại nhìn bóng dáng thiếu nữ thẳng tắp trên đài chiến đấu, ánh mắt lập lờ, nhắm mắt tiếp tục chữa thương.

Ở bên kia, sắc mặt Vân Chi Phi nhợt nhạt do vừa chữa thương ra tới ngồi cạnh Vân Chi Phàm, ả oán độc nhìn chăm chăm thiếu nữ trên đài, nói với Vân Chi Phàm đang chuẩn bị lên đài: "Ca, không cần buông tha nàng!"

"Vô nghĩa, cho dù nàng muốn nhận thua, ta cũng sẽ không cho nàng cơ hội đó!" Vân Chi Phàm cười lạnh một tiếng, ánh mắt mui lạnh lẽo.

Đội Vân Chi Phàm cùng Vân Chi Tịch đều lên đài, dưới đài thảo luận hết đợt này đến đợt khác. Bất quá tất cả mọi người không xem trọng Vân Chi Tịch, tất cả đều cho rằng trước đó là nàng vận khí tốt, hơn nữa Vân Chi Phi khinh địch. Tóm lại, bất kể thế nào, lúc này Vân Chi Tịch đều không thể giành thắng lợi!

Trên đài chiến đấu, Vân Chi Phàm cảm một cây ngân thương ánh bạc lấp lánh, rất là loá mắt! Sau khi hai người hành lễ, hấn liền không đợi Vân Chi Tịch có thời gian phản ứng, ngân thương như ánh bạc đâm thẳng mặt Vân Chi Tịch!

"Đê tiện!" Vân Hồ một mặt chữa thương, một mặt quan sát chiến cuộc, giờ phút này thấy vậy nhin không được thắm mắng. Thân là một Huyền Đồ cửu giai lại đánh bất ngờ Huyền Đồ thất giai, quả thực đê tiện đến cực điểm!

Dưới đài, mọi người nhìn thấy sự tình như vậy đều cho rằng Vân Chi Tịch phải thua không thể nghi ngờ! Có vài người tương đối nhất gan đã che kín mắt thở dài: "Đáng tiếc, dù khôi phục một ít huyền kính, phé đi chính là phé đi a."

Nhưng mà động tác kế tiếp của Vân Chi Tịch lại khiến người ta mở rộng tầm mắt! Nếu bọn họ có mắt kính mà nói.....

Ngay khi công kích của Vân Chi Phàm tới thì trong nháy mắt, thân hình Vân Chi Tịch nhanh chóng lui về phía sau! Nhưng tốc độ của nàng tuy mau vẫn như cũ không bằng tốc độ của ngân thương!

Ngay thời điểm này, Vân Chi Tịch đang lui về phía sau bỗng nhiên dưới chân nghiêng ngã! Sau đó một màn kỳ dị xuất hiện!

Nàng lại tránh thoát một kích của ngân thương! Chuyện này quả thực quá khó tưởng rồi!'

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, thật lâu sau nhìn Vân Chi Tịch xinh xắn, hoàn hảo bình yên đứng ở trên đài, trong bọn họ có người nhin không được mắng: "Này con mẹ nó, vận khí cũng thật tốt quá đi! Thiếu chút nữa té ngã một cái, lại tránh được Huyền Đồ cửu giai một kích toàn lực!"

Mọi người đồng loạt gật đầu, khó chịu nhìn thiếu nữ mỹ lệ trên đài, chỉ cảm thấy vận khí ngày hôm nay của nàng thật là tốt nỏ! Đầu tiên là bốc trúng 2 phiếu trắng, tiếp theo là Vân Chi Phi khinh địch nhường ba chiêu, hiện tại té ngã cũng có thể tránh thoát một kiếp!

"Đại ca, ngươi hùng hổ dọa tiểu muội không nhẹ a, làm hai chân ta đều mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã xuống rồi. Cơ thể này quả nhiên là không bằng trước a, đại ca không bằng nhường ta hai chiêu?" Vân Chi Tịch vừa cười vừa nói, trong nụ cười rực rỡ lộ ra vài phần mãnh mai.

Sắc mặt Vân Chi Phàm khó coi, không nghĩ tới sát chiêu của mình lại bị đối phương có vận khí tốt tránh thoát! Giờ phút này, hấn cũng cho rằng Vân Chi Tịch là vận khí tốt mới tránh thoát sát chiêu của hấn!

Các trưởng lão trên khán đài cũng đều cảm thấy lần này Vân Chi Tịch vận khí quá tốt! Không có người nào cho rằng nàng dựa vào thực lực tránh thoát một kích này!

Chỉ có Dung Hoàng khoe môi mỉm cười, trong đôi mắt đen như mực ảm giấu ánh sáng rực rỡ: "Tiểu nha đầu, thật là càng ngày càng thú vị."

Cùng lúc đó, ngân thương của Vân Chi Phàm chuẩn bị công kích lần thứ hai, sắc mặt lạnh nhạt nói: "Thất muội, võ đạo một đường coi trọng thực lực, ngươi không thể mỗi lần đều muốn người khác nhường ngươi!"

Trong khi nói chuyện, sát chiêu của Vân Chi Phàm lần thứ hai xuất ra! Chiêu thức so với lần trước càng sắc bén hơn, nếu Vân Chi Tịch thật sự là Huyền Đồ thất giai, một kích này tất nhiên sẽ diệt sát nàng!

Nhưng mà Vân Chi Tịch lại nhú mị, giọng nói như chim oanh thanh thoát: "Dạy dỗ ta? Ngươi còn chưa đủ tư cách!"

Lời vừa nói ra, Đại trưởng lão Vân Ngao Danh sắc mặt trầm xuống: "Không biết tốt xấu, hiện tại hậu bối thật là càng ngày càng không biết điều."

"Hừ —— nàng cho rằng mình khôi phục được một chút liền trở thành huyền sĩ." Tam trưởng lão trào phúng.

Hai người nói lời cũng không kiêng dè Vân Ngao Thành, dường như không để vị gia chủ này vào mắt, bởi vì bọn họ nói chính là cháu gái ruột của gia chủ!

Vân Ngao Thành sắc mặt bình tĩnh, phảng phất không nghe được hai người nói, chỉ là nghiêm túc nhìn trên đài tỷ thí. Trong lòng lại lo lắng cho Vân Chi Tịch không thôi, hấn cũng không cho rằng Vân Chi Tịch là đối thủ của Vân Chi Phàm, càng sợ nàng chịu thương tổn! Đặc biệt sợ hãi hải tử bị đối phương hạ tử thủ, như vậy sẽ khiến nhi tử của hấn thất vọng!

Trên đài chiến đấu, Vân Chi Phàm nghe vậy âm trầm quát lạnh: "Làm càn! Ngươi cho rằng thắng muội muội ngu ngốc kia của ta là có thể không coi ai ra

gi? Hiện tại ta sẽ cho ngươi biết ta có tư cách dạy dỗ ngươi hay không!"

Vừa dứt lời, Vân Chi Phàm nhảy lên không, ngân thương trong tay như tia sáng vạch trắng, lao thẳng đến mặt Vân Chi Tịch! Tốc độ cực nhanh, giống như sao băng rơi xuống.

"Cùng ta so tốc độ?" Ánh mắt Vân Chi Tịch kỳ dị, bước chân di chuyển huyền ảo. Thái Cực giả, lấy bất biến ứng vạn biến, lấy hoãn chế chậm, chính là bác đại tinh thâm của cổ võ!

Kỳ thật Vân Chi Phàm am hiểu nhất cũng không phải tốc độ, mà là công kích cường thế tàn nhẫn! Nhưng hắn muốn tạo một thế cực kinh người chèn ép kẻ yếu Vân Chi Tịch, cho nên cần lấy tốc độ tạo thành một kích trăm địch!

Nhưng mà hắn lại không nghĩ rằng, tốc độ của Vân Chi Tịch lại quý dị như thế! Nàng thoát nhìn rất chậm, nhưng mỗi lần lại có thể tránh thoát công kích rất nhanh của hắn! Điều này quả thật không thể hiểu được, cho dù Vân Chi Phàm nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra tinh túy của Thái Cực!

Không chỉ có như thế, Vân Chi Tịch vừa tránh thoát công kích của vân chi phàm vừa quý dị di chuyển đến gần Vân Chi Phàm, một chương pháp cổ xưa không lưu tình chút nào đánh lên ngực Vân Chi Phàm!

Trong nháy mắt, trên người Vân Chi Phàm đã bị đánh mấy chục chương!

"Đây..... Đây là chương pháp gì, thế nhưng có thể chạm đến đại ca Chi Phàm!"

"Chẳng lẽ là chương pháp hoàng giai cao cấp?! Chính là..... Chính là ở Huyền Vũ Các chưa từng thấy loại chương pháp này! "

"Chẳng lẽ là Thái Thượng trường lão thân truyền?! Khó trách Thất tiểu thư không có sợ hãi, thì ra nàng vẫn luôn nắm giữ huyền kỹ càng cao cấp!"

Dưới đài chiến đấu, chúng đệ tử trẻ tuổi bàn tán xôn xao, trên đài Vân Chi Phàm bị Vân Chi Tịch đánh lui hai trọng, khoe miệng dính máu còn sắc mặt âm trầm! Ánh mắt từ khiếp sợ chuyển sang âm độc, khuôn mặt còn tỉnh như tuấn lãng mặt nháy mắt dữ tợn lên: "Tiện nhân! Dám làm ta bị thương, ngươi làm càn!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 21: Phế Ngươi Là Chuyện Rất Đơn Giản!

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Vân Chi Tịch hơi nghiêng đầu, khoe miệng khê nhếch thành một độ cong trào phúng, cười như không cười nói: "Không phải ngươi muốn dạy dỗ ta sao? Cảm giác bị một Huyền Đồ thất giai đã thương như thế nào? Ai nha nha, xem ra Huyền Đồ cũng chỉ có như thế." Nàng vừa nói vừa xua xua tay, bộ dáng "ngươi cũng không hơn gì".

Kỳ thật, nguyên tắc của Vân Chi Tịch là nếu người khác không trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không chủ động đi tìm hắn gây phiền toái. Nhưng mà huynh muội Vân Chi Phàm cùng Vân Chi Phi cứ nhiều lần lặp đi lặp lại trêu chọc nàng, lại còn không biết tự lượng sức. Bởi vậy, nàng sao có thể buông tha đôi huynh muội này, đương nhiên là phải ra sức chà đạp rồi.

Tu vi của nàng vẫn luôn áp chế ở ngưỡng Huyền Đồ thất giai, chỉ là nàng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cùng với hiểu biết về Huyền Đồ cửu giai, Vân Chi Phàm sao có thể là đối thủ của nàng đối chứ? Trừ phi hắn giống Phong Tòng đã là trở thành huyền sĩ, có lẽ mới có tư cách uy hiếp nàng.

"Tốt..... Rất tốt! Vân Chi Tịch, ngươi thực sự chọc giận ta!" Hai tròng mắt Vân Chi Phàm đỏ bừng, một suy nghĩ điên cuồng lan tràn trong tâm trí của hắn, hắn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, ngân thương hóa thành ngân long, lao nhanh tấn công Vân Chi Tịch!

"Hãy mở mắt mà xem thuật ám sát của ta!" Vân Chi Tịch cười lạnh, bàn tay cầm một thanh chủy thủ sắc bén! Một luồng sát khí rét lạnh từ thanh chủy thủ lan tràn!

Giờ khắc này, ánh mắt của Dung Hoàng sáng ngời! Là loại sát khí này, ngày đó hắn bỗng nhiên áp chế không được nàng, trên người nàng đã bộc phát ra loại sát khí này, trong lúc nhất thời hắn bị tát một cái! Tuy rằng lúc ấy hắn rất nhanh phản ứng lại, hơn nữa còn kiềm chế tiểu nha đầu nhưng vẫn như cũ kinh ngạc không thôi! Loại sát khí này tinh thuần và sắc bén hơn bất kì loại sát khí nào hắn đã từng gặp qua!

Lúc này, đối mặt với Vân Chi Phàm bùng nổ, mà tu vi của Vân Chi Tịch bị áp chế ở thất giai khiến cảm nhận được uy hiếp nhỏ, cho nên nàng không chút do dự rút ra chủy thủ! Ở hiện đại, nàng vũ khí cũng là chủy thủ! Chủy thủ của nàng vừa sắc bén vừa khéo léo, là sát chiêu cuối cùng của nàng!

"Ngân long trăm!" Vân Chi Phàm hét lớn một tiếng, thương như ngân long rút xuống! Trong nháy mắt sắp đem Vân Chi Tịch bao phủ ở bên trong, mà một khi bị bao phủ thì phải chết không thể nghi ngờ!

Đệ tử tuổi trẻ vậy xem bất ngờ hô ra tiếng, đều cho rằng Vân Chi Tịch không thể trốn thoát sát chiêu này! Vân Nhất Minh khẩn trương đến đứng lên, dường như muốn xông lên đài chiến đấu!

Nhưng mà ——

"Nàng không có chuyện gì!" Không biết là ai hét lên một tiếng!

Chỉ thấy Vân Chi Tịch đứng ở phía sau Vân Chi Phàm! Chủy thủ trong tay nàng hóa thành một vết sáng chậm rãi đâm vào ngực Vân Chi Phàm!

Đây là một sát chiêu tuyệt diệu, người bình thường căn bản tránh không khỏi!

Nhưng Vân Chi Phàm hiển nhiên không phải người bình thường, dù đang trong trạng thái điên cuồng bỗng cảm thấy một nguy cơ trí mạng đang ở phía sau hần! Hần lập tức không chút nghĩ ngợi, ngân thương chuyển công thành thủ chặn ở sau lưng!

"Leng keng keng keng!" Tiếng binh khí va chạm vang dội trên đài chiến đấu, lại có tiếng gì đó vỡ vụn, thì ra là chủy thủ của Vân Chi Tịch bị gãy!

Ngân thương trong tay Vân Chi Phàm là một thanh binh khí thượng phẩm, mà chủy thủ trong tay Vân Chi Tịch chỉ là một vũ khí tốt nhất của Chu gia trại, nhiều nhất chính là binh khí hạ phẩm, hai cái chạm vào nhau tất nhiên là không bằng nhau!

Dù vậy, mọi người vẫn nhìn ra Vân Chi Phàm bị Vân Chi Tịch đè đánh! Điều này làm cho tất cả mọi người thật khó thể tin!

Vân Chi Tịch nhún mảy đẹp, nhìn chủy thủ chỉ còn lại gốc trong tay, vô ngữ nói: "Quả nhiên vẫn cần phải có Huyền Binh a, binh khí gì đó thật là quá yếu, y như bã đậu"

Trên đài chiến đấu, Vân Chi Phàm nhìn thấy giờ phút này Vân Chi Tịch còn có tâm trạng đánh giá chủy thủ, trong lòng hần cực kỳ hận a! Oán hận hàng năm tích lũy tức khắc như nước vỡ đê, ngân thương hóa thành vô số mũi tên đánh tới Vân Chi Tịch!

Vân Chi Tịch chỉ cảm thấy trước mặt phát lạnh, sắc mặt hơi biến đổi: "Không ngờ có thể chặn toàn bộ đường lui của ta!" Giờ phút này, Vân Chi Tịch lại không trêu đùa Vân Chi Phàm. Rốt cuộc người sau ra một kích tuyệt địa có chút nguy hiểm, huống chi nàng còn chưa muốn bại lộ tu vi, nàng vội vàng nhún mảy chân sử dụng kinh công tuyệt đỉnh khiến nàng như một con bướm tím xinh đẹp bay lượn trên không trung.

Một khắc kia, Vân Chi Tịch cứ như đứng yên ở không trung! Toàn trường khiếp sợ!

"Là " Phù Không Chi Thuật "! Đây không phải là thần thông của Đại Huyền Sư?!"

Tới lúc này, gia chủ và đoàn trưởng lão kích động đứng lên: "Phù Không Chi Thuật!"

Trên đài chiến đấu, đang trong trạng thái điên cuồng thì Vân Chi Phàm cũng mặc kệ " Phù Không Chi Thuật " là cái gì, đầu ngân thương điên cuồng hướng lên không trung xé gió mà đi!

"Dừng tay!" Vân Ngao Thành hét lớn, nhưng mà đã muộn!

Nhưng động tác kế tiếp của Vân Chi Tịch làm tất cả mọi người ngây ra như phỗng!

Chỉ thấy thân thể của Vân Chi Tịch uyển chuyển nhẹ nhàng trên không trung như bướm tím tung bay, lại đột ngột chuyển động đập về phía ngân thương! Ngân thương có chứa huyền kính rất mạnh cũng không khiến nàng bị đánh bay!

"Hừ —— chỉ là một cây ngân thương, còn không gây thương tổn cho ta!"

Sắc mặt Vân Chi Tịch bình tĩnh, hai tay như đang vẽ hoa, nương theo sức lực của ngân thương, dùng Thái Cực đạo lấy nhu thắng cương đánh ra!

Hai tay của nàng chấn động, một luồng huyền kính không linh trong cơ thể phát ra, tuy chỉ là thất giai nhưng độ tinh thuần lại cao hơn Vân Chi Phàm gấp trăm lần!

Thái Cực vừa ra, huyền kính cao một đầu! Động tác của Vân Chi Tịch ở không trung, cực kỳ thông thả nhưng cũng cực kỳ cường đại! Nàng như một con bướm tím rực rỡ, đôi cánh chậm rãi lay động bao quanh lấy cây ngân thương kia! Rồi lại dùng một chiêu Càn Khôn Đại Na Di, đem đầu ngân thương quay ngược lại về phía Vân Chi Phàm!

Lúc này Vân Chi Phàm đã tiêu hao rất nhiều huyền kính, căn bản không kịp trốn tránh, lập tức bị ngân thương đánh bay ra đài!

Thân thể hần như đứt dây, "phanh" một tiếng rơi xuống ngoài đài chiến đấu.

Toàn trường yên tĩnh! Tất cả mọi người kinh hãi nhìn một màn này, bao gồm Tam trưởng lão, Đại trưởng lão, cả Vân Ngao Thành! Mọi người trong mắt chỉ có sự khiếp sợ!

Giờ khắc này, Vân Chi Tịch chính là điểm sáng lóa mắt nhất toàn trường! Bướm tím bay trên bầu trời nhẹ nhàng như tiên!

Ai nói Vân Chi Tịch là phế vật? Ai nói Vân Chi Tịch là đèn cạn dầu? Ai nói Vân Chi Tịch không đủ tư cách tham gia đại bỉ thế gia?

Chó má! Tất cả đều là nói xạo!

Vân Chi Tịch, năng tuyệt đối không phải phế vật! Nàng là thiên tài! Thiên tài tuyệt thế không khuất phục trước vận mệnh!

"Sao —— sao có thể!" Đại trưởng lão Vân Ngạo Danh chấn kinh thất thanh, tâm thần kinh hải cuộn trào.

Nếu nói hẳn không tin cháu trai bị kẻ hèn Huyền Đồ thất bại đánh bại, như vậy Vân Chi Tịch bày ra " Phù Không Chi Thuật " mới là khiến hẳn không thể tin tưởng!

Nhưng sau khiếp sợ, Đại trưởng lão tâm thần âm u: Vân Chi Tịch, quyết không thể giữ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 22: Đây Mới Là Thiên Tài!

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Từ trường lão Vân Ngạo Danh là một võ sĩ, ánh mắt hắn nhìn Vân Chi Tịch đứng trên không trung ẩn chứa sắc thái cuồng nhiệt: "Thân pháp hoàn nhược cấp, chủng pháp lấy nhu khắc cương, phù không chi thuật..... Tịch Nhi này rốt cuộc là từ đâu học được?! Uy lực thật là kinh người! Thậm chí hòa quyền của nàng còn có xu thế thu phát tự nhiên, quyền chủng tùy ý!"

Đến lúc này, các trưởng lão trên khán đài nhiên đều nhìn ra chỗ bất phạm của Vân Chi Tịch! Nếu một lần hai lần là trùng hợp, là vận khí tốt nổ, như vậy ba lần bốn lần thì tuyệt đối không thể lại là vận khí! Huống chi năng lực nàng thể hiện lúc này tuyệt đối không thể dùng vận khí để giải thích!

Đặc biệt là khi bọn hắn cẩn thận nhớ lại, cẩn thận suy nghĩ ký ức trong đầu bỗng phát hiện Vân Chi Tịch thi triển rất nhiều Huyền Kỹ đều là bọn họ chưa bao giờ thấy qua, vì thế trong lòng khiếp sợ càng lớn!

Chẳng lẽ Thái Thượng trưởng lão đã đem cả đời tuyệt học đều truyền thụ cho đứa nhỏ này?!

Có lẽ, đây mới là lời giải thích hợp lý. Cũng chỉ có như thế mới có thể giải thích biểu hiện xuất sắc của đứa nhỏ này hôm nay! Nàng hàng năm bế quan, chỉ sợ lúc chuẩn bị đột phá huyền sĩ đồng thời cũng khổ tu Huyền Kỹ Thái Thượng trưởng lão dạy dỗ.

Đại trưởng lão dần dần từ khiếp sợ hoàn hồn, trong đôi mắt âm trầm như có như không sát khí. Chỉ là một tia sát cơ này bị hắn rất nhanh giấu đi. Mà lúc này lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người Vân Chi Tịch, mặc dù là Vân Ngạo Thành cũng không có phát hiện Đại trưởng lão khác thường.

Mọi người bấy giờ mới biết được ý nghĩa trước đây của bản thân quá sai lầm, bọn họ đều cho rằng Vân Chi Tịch vận khí cực tốt, lại không biết rằng nàng thật sự có thực lực!

Trong đôi mắt Vân Ngạo Thành lấp lánh ánh sáng, hắn cảm giác đứa cháu gái này sẽ vượt khỏi lần thứ hai! Đúng rồi, lúc trước Thái Thượng trưởng lão đều nói nàng không có khả năng trùng tu huyền kính, nhưng hiện tại nàng chẳng những trùng tu mà còn khôi phục thất giai, như vậy nàng rất có khả năng sẽ khôi phục đến cửu giai, thậm chí đột phá trở thành huyền sĩ!

Đặc biệt là cuối cùng một kích, trên người nàng tràn ra không linh chi khí, rõ ràng chính là biểu hiện của thể chất không linh! Thể chất của nàng không có bởi vì tẩu hỏa nhập ma mà biến mất!

Chuyện Vân Chi Tịch có được thể chất không linh, trên dưới Vân gia trừ Vân Nhất Mặc cũng chỉ có làm gia chủ Vân Ngạo Thành, cùng Thái Thượng trưởng lão cùng với Mặc lão biết được! Còn lại người chỉ biết là nàng là một thiên tài, lại không biết thể chất của nàng hết sức đặc thù!

Giờ phút này, khi trên người Vân Chi Tịch tràn ra hơi thở không linh, Vân Ngạo Thành mừng rỡ như điên! Hắn cảm thấy trời xanh đối đãi Vân gia không tệ a! Nếu là Thái Thượng trưởng lão biết được tin tức này, thương thế nhất định sẽ tốt hơn phân nửa, đáng tiếc tâm thần lão nhân gia trọng thương đã bế tử quan, trừ phi gia tộc gặp kiếp nạn thì mới xuất hiện.....

"Mặc kệ như thế nào, lúc này đều không thể khiến Tịch Nhi xảy ra chuyện!" Bàn tay Vân Ngạo Thành nắm chặt thành quyền, trong lòng âm thầm kiên



quyết hạ quyết định!

Lúc này trên đài chiến đấu, Vân Chi Tịch đã từ không trung hạ xuống, nàng hơi hơi nhú mào nhìn về phía Vân Nhất Tiêu vẫn còn phát ngốc: "Tam thúc, kết quả tỷ thí....."

Vân Nhất Tiêu ngẩn ra, lúc này mới phục hồi tinh thần, ánh mắt cũng phức tạp rất nhiều, hắn đang muốn mở miệng——

"Chậm đã! Ta còn có thể đánh!" Dưới đài chiến đấu, Vân Chi Phạm chậm rãi bò lên, thanh âm tuy rằng mỏng manh, nhưng cho thấy sự không cam lòng! Ngực của hắn đã bị ngàn thương của chính mình đâm thủng, máu tươi ào ạt chảy ra. Tuy miễn cưỡng đứng lên, nhưng cũng là nỗ lực hết sức.

Sự thật cũng là như thế, thân mình hắn chưa đứng vững, từng giọt máu tươi liên tiếp phun ra, tiếp theo cả người "Đông" một tiếng mềm nhũn ngã xuống đất, trực tiếp chết ngắt!

Lúc này, ánh mắt của tất cả đệ tử trẻ tuổi nhìn Vân Chi Tịch đều thay đổi! Thế giới võ giả, chính là lấy người mạnh làm vua. Bọn họ chỉ nhìn nhận thực lực, cũng cực kỳ tôn kính cường giả! Lúc này, Vân Chi Tịch chiến thắng Vân Chi Phạm, nàng chính là cường giả, cho nên tất cả mọi người đều tôn kính nàng!

Ngay sau đó, tiếng vỗ tay vang lên như sấm! Trận quyết đấu này quá mức xuất sắc! Một Huyền Đồ thất giai đối kháng một Huyền Đồ cửu giai, dưới nhiều lần cường công của đôi phương có thể đánh bất ngờ đem đôi phương chiến bại! Đây là cường giả được bọn họ công nhận—— Vân Chi Tịch!

Ai nói tu vi cao hơn một giai lại không thể chiến thắng? Hôm nay, Vân Chi Tịch liền nói cho mọi người, cho dù lại cao hơn hai giai lại như thế nào, nàng vẫn có thể chiến thắng!

Đây là một kỳ tích vượt cấp chiến mà thắng! Mà bọn họ là Vân gia đệ tử, người chứng kiến kỳ tích phát sinh!

Không chỉ có như thế, bọn họ còn chứng kiến người đã từng là thiên tài, người được xưng là thiên tài mạnh nhất huyện Thanh Thành lần thứ hai quật khởi! Tuy rằng lúc này tu vi của nàng chỉ mới là Huyền Đồ thất giai, nhưng mà mọi người ngày hôm nay xem nàng chiến đấu đều tin tưởng chỉ cần cho nàng thời gian, nàng nhất định sẽ một lần nữa đứng ở đỉnh!

Những trào phúng cùng khinh thường trước đó tại một khắc này toàn bộ biến mất, dường như họ trở lại mấy tháng trước, khi đối mặt với Vân Chi Tịch, tất cả bọn họ đều sùng kính nàng - thiên chi kiêu nữ Vân gia. Đây là thần tượng của bọn họ a! cho dù tẩu hỏa nhập ma kinh mạch toàn thân bị hủy lại thế nào? Nàng vẫn có thể đứng lên! Đây mới là cường giả, đây mới là thiên tài!

Tiếng hoan hô như sóng triều mãnh liệt nổi lên.

Chỉ có Vân Chi Phi ngẩn ngơ lần không cam lòng, cặp mắt oán độc nhìn chằm chằm Vân Chi Tịch phong hoa quật khởi, hận không thể rút gân rút cốt Vân Chi Tịch ngay bây giờ!

Vân Nhất Minh nước mắt rơi dài, hắn kích động quên mất hình tượng, mạnh mẽ ôm lấy thể tử cũng đang ngẩn ngơ ngồi bên người. Bọn họ tận mắt nhìn thấy hải tử một lần nữa quật khởi, bọn họ biết hải tử không dễ dàng! Hải tử sau khi trở về mấy ngày nay đều bế quan khổ tu, thậm chí cơm cũng chưa ra ăn, căn bản là cửa lớn không ra cửa sau không tới.....

Kế tiếp là Vân Hồ đối chiến với Vân Chi Phi, hai người trước đó đều bị thương, tuy rằng ăn đan dược khôi phục lại nhưng vẫn còn suy yếu. Bất quá Vân Hồ dựa vào kinh nghiệm phong phú chiến thắng Vân Chi Phi!

Chờ tới Vân Chi Tịch đánh với Phong Tông, người sau lại trực tiếp bỏ quyền?!

Vân Nhất Tiêu cau mày, nghiêm túc nhìn Phong Tông hỏi: "Người xác định thật sự muốn bỏ quyền? Điều này đồng nghĩa với việc người không thể đạt được hạng nhất!"

"Không sai, nàng hiện tại chỉ là Huyền Đồ thất giai, ta thắng cũng không vinh quang gì. Chờ đến một ngày nàng trở thành huyền sĩ, ta tất nhiên sẽ khiêu chiến!" Phong Tông có kiêu ngạo của bản thân, tuy rằng hắn cũng muốn được đệ nhất. Nhưng để cho hắn chiến với Vân Chi Tịch có tu vi thấp hơn nhiều như vậy, hắn làm không được.

Vân Chi Tịch không sao cả, tuy rằng chân thật tu vi của nàng đã đột phá huyền sĩ. Bất quá nàng cũng sẽ không khí phách hăng hái nói với Phong Tông, sau đó quang minh chính đại đánh một hồi. Không cần đánh cũng có thể giành đệ nhất là tốt nhất, dù sao nàng một chút đều không cảm thấy có gì phải ngưng ngưng.

Nếu Phong Tông biết suy nghĩ lúc này của nàng, nhất định sẽ tức hộc máu, rồi chắc chắn phải đấu với nàng ít nhất ba trăm hiệp! Nhưng đây là chuyện sau này...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



# Chương 23: Quá Bất Nạt Người!

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Bởi vì Phong Tông bỏ quyền nên Vân Chi Tịch trực tiếp thắng hai tràng, trở thành một con ngựa ô lóa mắt đạt được đệ nhất tộc hội. Sau đó Vân Hồ đối chiến Phong Tông, Vân Hồ cũng lựa chọn bỏ quyền. Tiếp theo, vốn dĩ Vân Chi Phàm còn muốn đấu một trận quyết định thứ hạng, nhưng mà thương thế của hắn quá nặng nề, cho dù ăn đan được chữa thương cũng chỉ có thể lựa chọn bỏ quyền.

Cứ như vậy, Vân Chi Tịch lấy một phương thức kỳ dị với tu vi Huyền Đồ thất giai đạt được hạng nhất trong thể hệ tuổi trẻ của Vân gia, Phong Tông xếp hạng nhì, Vân Hồ hạng ba, Vân Chi Phi hạng bốn, còn Vân Chi Phàm không thể lên thi đấu lần nữa bị xếp xuống hạng năm.

Sau khi kết thúc xếp hạng, gia tộc khảo nghiệm của Vân gia lần này kết thúc viên mãn.

Thân là gia chủ Vân Ngao Thành tuyên bố bế mạc cùng nói vài câu khích lệ liền phân tán các đệ tử tuổi trẻ, chỉ để lại năm người xếp hạng từ năm trở lên.

Nhìn năm người trẻ tuổi, Vân Ngao Thành trầm thía nói: "Các ngươi không chỉ là một thể hệ tinh anh mới của Vân gia mà còn chuẩn bị cùng Chi Tiêu huynh đệ của các ngươi đang bề quan đại biểu Vân gia chúng ta tham gia thế gia đại bỉ vào cuối năm. Có thể nói, hy vọng của gia tộc đều gánh trên vai của các ngươi. Từ hôm nay trở đi, các ngươi được hưởng thụ đãi ngộ dành cho chấp sự của gia tộc. Ta hy vọng các ngươi có thể tập trung tu luyện, không được kiêu ngạo, nghiêm túc tu luyện, tranh thủ trước cuối năm tăng thêm một bước tu vi. Nếu khi tu luyện gặp khó khăn, không cần để tâm vào chuyện vụn vặt, bất cứ lúc nào đều có thể hỏi các trưởng lão đang ngồi tại đây, bao gồm cả ta đều sẽ tận lực chỉ dẫn cho các ngươi. Nghe rõ chưa?"

"Nghe rõ." Năm người đáp.

Vân Ngao Thành vui mừng gật gật đầu, lúc này mới nói: "Tiếp theo Tứ trưởng lão sẽ trao thưởng cho các ngươi."

Tứ trưởng lão Vân Ngao Lô tuy hơi lớn tuổi nhưng vẫn cao to tráng kiện, lúc này từ trong đoàn trưởng lão đứng lên, thần sắc uy nghiêm nói: "Vân Chi Phàm, tiến lên nhận thưởng."

Vân Chi Phàm cực kỳ suy yếu, nhưng vẫn là chậm rãi đi lên trước, cung kính đứng ở trước mặt Vân Ngao Lô nói: "Có đệ tử."

"Vân Chi Phàm, trong một năm tu vi từ cửu giai cấp thấp đột phá đến trung cấp, có tiến bộ không nhỏ. Gia tộc ban cho ngươi một bình dưỡng thần đan, một bình hồi huyền đan, một bình tấn tiếp đan."

Nghe Vân Ngao Lô tuyên bố, Vân Chi Phàm sắc mặt không có gì biến hóa.

Dù sao hắn cũng có thân phận tôn quý, ngày thường Đại trưởng lão Vân Ngao Danh cho hắn không ít thứ tốt cho nên ba bình đan được tuy rằng trân quý, nhưng cũng không làm hắn cảm thấy vui sướng bao nhiêu. Ngược lại bởi vì thua Vân Chi Tịch, hắn chỉ cảm thấy uể oải và căm hận!

Kế tiếp là Vân Chi Phi lên nhận thưởng, phần thưởng của ả so với Vân Chi Phàm tất nhiên là tốt hơn, ngoài hai bình đan được còn được một viên hóa hoàng đan. Bất quá viên hóa hoàng đan này ả không có khả năng sử dụng.

"Vân Hồ, bởi vì trong vòng một tháng đột phá tới huyền đồ cửu giai, lúc tỷ thí cũng hết sức xuất sắc nên gia tộc khen thưởng ngươi hai bình dưỡng thần đan, hai bình hồi huyền đan, hai bình tấn tiếp đan, cùng một thanh kiếm khí thượng phẩm cao cấp."

Vân Hồ nghe vậy vui mừng khôn xiết! Thân phận của hắn cùng Vân Chi Phàm huynh muội khác xa nhau, vì thế hầu như không có ai cho hắn thứ tốt gì. Đây là lần đầu tiên hắn được nhiều khen thưởng như vậy, khỏi nói cũng biết hắn mừng rỡ ra sao!

Đặc biệt là tấn tiếp đan, tuy rằng phẩm cấp cùng hồi huyền đan, dưỡng thần đan giống nhau là trung giai nhất cấp, nhưng tấn tiếp đan khó luyện chế hơn, cho nên có không nhiều. Loại đan được này sau khi dùng có thể khiến người dùng nó có tốc độ phản ứng tăng mạnh trong mười lăm phút! Tuy rằng chỉ có mười lăm phút, nhưng vào thời điểm quyết đấu sống chết chính là mấu chốt bảo mệnh thắng lợi!

Còn kiếm khí thượng phẩm cao cấp thì càng khỏi phải nói, cho dù là Vân Chi Phàm cùng Vân Chi Phi cũng chỉ có kiếm khí cấp bậc này mà thôi! Đối với lần khen thưởng này, Vân Hồ rất vừa lòng. Ngay cả oán khí do thiếu chút nữa bị Vân Chi Phàm phế bỏ đan điền đều phai mờ không ít.

Tiếp theo là Phong Tông nhận khen thưởng, khen thưởng càng không cần phải nói rồi, trừ bỏ cùng Vân Hồ giống nhau còn đạt được một viên hóa hoàng đan!

"Khen thưởng đã xong." Vân Ngao Lô dứt lời, Vân Chi Tịch ngẩn người!

Mất thấy Vân Ngao Lô sắp đi về chỗ ngồi, Vân Chi Tịch vội vàng nói: "Tứ thúc công, không phải chứ? Ngoại trừ đi nội khổ chọn đồ vật, cùng với quyền yêu cầu Dung công từ một việc, nói như thế nào ta cũng có thưởng quy khen thưởng nha? Người sao không tuyên bố đâu? Có phải đã quên hay không?" Nàng tuy rằng xuất thân là son tặc, bản thân cũng có Linh Lung Tiên cảnh, coi như tương đối giàu có, nhưng cũng không thể cắt xén khen thưởng của nàng a!

Các trưởng lão còn lại nghe vậy cũng nghi hoặc nhìn Vân Ngạo Lôi, người sau lại đổi thần thái uy nghiêm, cười tủm tỉm nhìn Vân Chi Tịch: "Không sai, người không có thưởng quy khen thưởng."

"Cái gì?!" Vân Chi Tịch khó chịu, nhìn bộ dáng Tứ trưởng lão cười tủm tỉm, thầm nghĩ người dù bán rẻ tiếng cười cũng vô dụng! Dựa vào cái gì nàng xuất lực đánh hai tràng như con khỉ cho người ta xem còn cất xén chỗ tốt của nàng?!

"Tứ thúc công, người không thể như vậy a! Tới tới tới, ta cùng người đàm luận." Vân Chi Tịch cất bước tiến lên, ở trước mặt Vân Ngạo Lôi chỉ vào Vân Chi Phàm cùng Vân Chi Phi nói: "Ta dù thế nào cũng tốt hơn nhiều so với đôi huynh muội phế vật này nha? Dựa vào cái gì bọn họ đều có thể nhận một ít đan dược trở về, ta lại không có? Ta có vô dụng cũng muốn thưởng ba bình. Còn có hóa hoàng đan, ta cũng muốn một viên. Bằng không ta không phục!"

Vân Chi Phàm sắc mặt trắng bệch suy yếu nghe vậy, một ngụm máu đỏ tươi không nhìn được do tức giận phun ra tại chỗ! Còn có Vân Chi Phi, nàng lần lượt chịu nhục, tâm thần rối cuộc chịu không nổi, đương trường bị tức giận đến trợn trắng mắt — — ngất đi rồi.....

"Xem đi xem đi, hai cái phế sài này, mới nói có một câu thì một kẻ học máu còn một cái hôn mê, có thể trọng dụng chỗ nào chứ. Nếu không như vậy, đem khen thưởng bọn họ chuyển sang cho ta hết là được." Vân Chi Tịch vốn dĩ không phải người lương thiện, mà là không hơn không kém ma quỷ. Gặp mặt thì nhục nhã hai người không nói, còn muốn đem khen thưởng của họ lấy hết, có thể nói là đại biểu điển hình của nữ nhân có thù tất báo ngay lập tức.

Vân Ngạo Thành nghe vậy giả vờ tức giận mắng: "Tịch Nhi không thể hồ ngôn loạn ngữ!"

Vân Chi Tịch bĩu môi, lẩm nhẩm lẩm nhẩm nói: "Dù sao ta không phục."

"Đứa nhỏ này! Người là muốn khen thưởng thưởng quy mà thôi đúng không? Nếu là như thế thì người muốn ta cho người, còn phần thưởng ở chỗ ta người cũng đừng lấy." Vân Ngạo Thành dở khóc dở cười, trước kia hắn sao không phát hiện đứa cháu gái này nghịch ngợm như vậy.

Đại trưởng lão Vân Ngạo Danh nghe vậy, sắc mặt vừa động nói: "Gia chủ, không biết ngài cho Tịch Nhi khen thưởng là cái gì?"

Vân Ngạo Thành nhàn nhạt liếc Vân Ngạo Danh, nói: "Như thế nào? Bỏn gia chủ ra quyết định còn cần xin chỉ thị của Đại trưởng lão?"

Nghe vậy, Đại trưởng lão biến sắc: "Lão phu không phải ý tứ này, ngài tuy là gia chủ, nhưng việc phân phối tài nguyên gia tộc như thế nào phân phối, ta cũng có quyền được biết."

"Vậy lúc người cho Phi Nhi hóa hoàng đan, tại sao không thông báo bỏn gia chủ." Vân Ngạo Thành không thêm cho mặt mũi nói.

Đại trưởng lão sắc mặt trắng bệch, tuy hắn cùng Vân Ngạo Thành thường đấu ngầm, nhưng lão già này vẫn luôn đều ôn hòa, lúc này sao lại thay đổi? Chẳng lẽ.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 24: Hoa Kia Sao Lại Hồng Như Thế?

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Không có khả năng! Tuyệt đối không thể! Đại trưởng lão Vân Ngạo Danh lập tức phủ định suy nghĩ trong lòng, nói: "Nếu gia chủ không dùng tài nguyên của gia tộc để ban thưởng, lão phu tự nhiên không lời gì để nói."

"Hừ ——" Vân Ngạo Thành hừ lạnh một tiếng, sao lại không biết tính toán trong lòng của Đại trưởng lão.

"Mặc..... Mặc lão ——" Không biết là vị trưởng lão nào thất thanh hô một câu.

Cả đám người chấn động, lập tức theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy một ông lão đầu bạc mặc áo đen chậm rãi dạo bước mà đến. Bước đi của lão thoát nhìn thật nặng nề nhưng không có người nghe được tiếng bước chân.

Nếu không có Ngũ trưởng lão lơ đãng ngẩng đầu nhìn đến kêu lên thất thanh thì mọi người còn không biết lão đã đến gần bọn họ như vậy.

"Mặc lão." Tất cả mọi người cung kính kính, chắp tay thi lễ hành lễ với ông lão.

"Không cần đa lễ." Mạc lão vẫy vẫy tay, thanh âm rất là tang thương.

Nhìn đến Mạc lão, trừ bỏ Vân Chi Tịch thì bao gồm Vân Chi Phi ngất xỉu đã được cứu tỉnh, bốn vị đệ tử tuổi trẻ của Vân gia giống như là được tiêm máu gà! Một đám cực kỳ kích động, ngay cả lãnh khốc Phong Tông, cũng lộ ra bộ dáng kích động!

Mạc lão hàng năm tọa trấn nội khổ của Vân gia, là lão quái chỉ đứng sau Thái Thượng trưởng lão. Tu vi tuy rằng không bằng Thái Thượng trưởng lão, nhưng lại là luyện được sư nhất phẩm, ở Vân gia có địa vị phi phàm.

Tất cả mọi người đều biết, Mạc lão luyện đan được cũng không bị gia tộc quản chế. Chẳng qua lão nhân gia vì Vân gia làm việc, luyện chế đan dược cơ bản đều giao cho gia tộc làm tài nguyên tu luyện, khen thưởng cho người của gia tộc.

Dù vậy, trong tay Mạc lão tuyệt đối có đan dược trân quý hẳn luyện tiếu đưa ra! Nếu như có thể được hẳn xem trọng, được khen thưởng một viên đan dược trân quý thì thật là làm ít công to! Hơn nữa nghe nói Mạc lão nắm giữ không ít đan dược nhị phẩm cùng cấp với hỏa hoàng đan! Nếu có thể được một viên, quả thực chính là chuyện cực kỳ tốt đẹp!

Tất cả mọi người biết sự trân quý của đan dược. Đặc biệt là đan dược nhị phẩm, toàn bộ Huyện Thanh Thành chỉ sợ đều không có! Quan trọng nhất chính là Mạc lão ngày thường đều ở bên trong khổ, căn bản không để ý đến chuyện bên ngoài.

Nhưng mà hôm nay hẳn vào giờ phút này xuất hiện, chẳng lẽ là cho năm đệ tử tinh anh năm nay lễ gặp mặt?

Mạc lão chậm rãi ngồi xuống, Đại trưởng lão Vân Ngạo Danh ánh mắt vừa động, lập tức giành trước tiến lên một bước cung kính nói: "Mạc lão, Ngạo Danh có chuyện muốn nói."

Gương mặt Mạc lão hiển lạnh, nghe vậy gật gật đầu: "Nói đi."

Đại trưởng lão duỗi tay chỉ vào Vân Chi Phàm cùng Vân Chi Phi nói: "Mạc lão, đệ tử đời thứ ba Vân Chi Phàm, cháu trai của ta tu vi đã tới cửu giai trung cấp, tin tưởng năm sau có thể đạt tới cửu giai cao cấp, đột phá huyền sĩ. Mong rằng Mạc lão có thể hỗ trợ nhiều hơn, để hài tử khi đột phá bớt chút nguy hiểm."

Đại trưởng lão nói xong, tự cho là đắc ý nhìn Vân Ngạo Thành, nhưng lại thấy người sau không dao động, như là căn bản không thèm để ý?! Bất quá những trưởng lão ủng hộ Vân Ngạo Thành đều lập tức biến sắc, không ngờ Đại trưởng lão nhanh miệng như thế.

Vân Chi Phàm nghe vậy vui vẻ, không màng thân thể suy yếu, vội vàng tiến lên bái nói: "Chi Phàm bái kiến Mạc lão, mong rằng Mạc lão không chê, Chi Phàm thật tâm nghe ngài dạy bảo."

Lời này của hẳn không chỉ là nương theo lời nói của Đại trưởng lão mà còn nhanh trí đưa ra ý nguyện đi theo bên người Mạc lão, nếu được vật thì đan dược trân quý còn có thể thiếu sao? Kể từ đó, hẳn sớm hay muộn cũng trở thành đệ nhất nhân trong lớp đệ tử trẻ tuổi của Vân gia!

Ngẫm lại a, đan dược cuộn cuộn không ngừng, cho dù không tu luyện cũng có thể tăng lên tu vi a! Không thể không nói, Vân Chi Phàm nghĩ đến rất xa cũng rất tốt đẹp.

Vân Chi Phi cũng là người thông minh, chỉ chờ ca ca nói xong, nàng cũng ngoan ngoãn nịnh hót Mạc lão một phen.

Đúng lúc này, Ngũ trưởng lão thân là sư phụ của Phong Tông, vị này từ trước đến nay điệu thấp cũng đứng ra nói: "Mạc lão, đệ tử nội bảo Phong Tông thiên phú không tệ, nay đã là huyền sĩ, mong rằng Mạc lão quan tâm nhiều hơn, để tu vi của hẳn nâng cao một bước."

Phong Tông nghe vậy, tự nhiên sẽ không khiến Ngũ trưởng lão mất mặt, lập tức tiến lên cung kính bái Mạc lão. Bất quá hẳn tính tình xưa nay lạnh nhạt, muốn hẳn nói mấy lời nịnh hót là không có khả năng.

Nhưng là Vân Hổ không như vậy, sư phụ của hẳn không phải trưởng lão, chỉ là chấp sự của nội bảo mà thôi. Cho nên hẳn chỉ có thể chính mình đứng ra, vì tương lai của chính mình tranh thủ!

Vẫn luôn không mở miệng Vân Ngạo Thành, mắt thấy Vân Chi Tịch cúi đầu đứng ở một bên, không khỏi nhíu mày nói: "Tịch Nhi, còn không tới bái kiến Mạc lão."

Vân Chi Tịch nghe vậy, chỉ có thể tiến lên bái kiến, nhưng sắc mặt lại nhạt nhẽo.

Thấy bộ dáng Vân Chi Tịch như vậy, Vân Ngạo Thành thật sự không biết nói gì. Cho dù đứa nhỏ này thiên tư tốt đến mấy nhưng cũng không thể không biết tiến thoái như vậy a!

Mạc lão cũng không thèm để ý, cười tủm tỉm nhìn Vân Chi Phàm nói: "Không tồi, cố gắng nỗ lực. Đây là lão phu mới luyện ra Bồ Khí Đan nhất phẩm cao giai, tu luyện thật tốt sẽ lên một cấp."

Vân Chi Phàm nghe vậy mừng rỡ như điên, Bồ Khí Đan nhất phẩm cao giai chỉ đứng sau hỏa hoàng đan mà thôi! Nó cũng có thể làm người gia tăng tu vi, là trân phẩm hiếm có của Vân gia! Ngày thường rất ít nhìn thấy!

"Các ngươi đều không tệ, đều cầm lấy đi. Cố gắng tu luyện, đem vinh quang về cho Vân gia." Mạc lão thăm thía nói, đưa đan dược cho cả đám.

Lúc này Vân Chi Tịch lại không có, lúc này nàng càng không vui, liền nói với Vân Ngạo Thành nói: "Gia gia, người nói khen thưởng cho ta đâu? Nhanh lên đưa ta nha, nương ở nhà đã nấu tốt cơm chờ ta, ta đều chết đói."

Lời này của nàng tuy có không kiên nhẫn, nhưng cũng là thật. Rốt cuộc nàng đang ở tuổi phát triển thân thể, hơn nữa thi đấu tiêu hao rất lớn, xác thật rất đói, chỉ là còn không đến mức nhịn không nổi.

Vân Ngạo Thành nghe vậy sắc mặt đều biến tái rồi, quát lớn: "Tịch Nhi, không được vô lễ!"

"Người muốn đi liền chạy nhanh đi, không ai ngăn cản người!" Đại trưởng lão vốn dĩ khó chịu với Vân Chi Tịch, nàng chẳng những đã thương cháu trai cháu gái của hắn, còn năm lần bảy lượt nhục nhã bọn họ.

"Chính là khen thưởng còn không có cho ta a!" Vân Chi Tịch càng khó chịu! Nàng lại không phải muốn đứng mãi tại nơi này, rõ ràng nàng giành được hạng nhất, hẳn là có rất nhiều khen thưởng! Kết quả nội khổ còn không có nhìn đến, cái đồ vô sỉ Dung công tử bên kia nàng cũng không có gì hi vọng, vậy chẳng phải nàng làm công không một hỏi sao? Nàng sao có thể vui nổi chứ! Ngày thường dùng lượng vận động như thế nàng đều có thể đánh cướp thật nhiều đồ vật trở lại!

"Hừ —— đi? Mạo phạm Mạc lão, gia pháp hầu hạ, sao có thể nói đi là đi!" Tam trưởng lão lại là âm âm nói.

"Dựa! Tam trưởng lão không phải ta nói ngài! Vân Chi Tịch ta không đắc tội người đi, đánh phế vật cũng không phải đánh cháu trai cháu gái của ngài, ngài luôn nhắm vào ta làm cái gì?" Vân Chi Tịch thật là không thể nhịn được nữa, một Đại trưởng lão cũng thôi, dù sao cháu trai cháu gái của hắn bị nàng dè đánh, nhưng mà Tam trưởng lão đã quá phận đi! Luôn nhắm vào nàng, không cho hắn nhìn xem mấy màu, hắn còn tưởng rằng nàng không thể mở phòng nhuộm?!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 25: Công Tử Mới Tắm Xong

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

"Người..... Người....." Tam trưởng lão căn bản không nghĩ tới Vân Chi Tịch lại dám mắng hắn!

"Người cái gì người, nói chính là người! Già mà không đứng đắn, còn tưởng rằng chính mình rất giỏi đâu. Mạc lão người ta còn chưa nói cái gì, người đã ồn ào nói này nói nọ." Vân Chi Tịch không hề khiêm tốn nói.

Tam trưởng lão tức khắc tức giận đến râu bay loạn, đầu ngón tay run run chỉ vào Vân Chi Tịch, sắc mặt xanh mét nói: "Làm càn! Bốn trưởng lão là người người có thể vô lễ sao? Già chủ, người cũng thấy rồi, đứa nhỏ này rất cứng đầu, nếu hôm nay không dùng gia quy dạy bảo về sau ai biết còn dám làm cái gì nữa!"

Lời nói của Tam trưởng lão tưởng như vì tức giận mà bộc phát, thực tế không chỉ buộc Vân Ngạo Thành trị tội Vân Chi Tịch mà còn châm ngòi ly gián quan hệ ông cháu của hai người. Bởi vì một khi Vân Ngạo Thành thật sự trị tội, đứa cháu gái không biết bằng cách nào mới vừa khôi phục tu vi chắc chắn sẽ bất mãn. Loại tâm tư "một hòn đá ném chết hai con chim" này không thể nói không ác độc.

Vân Ngạo Thành tất nhiên hiểu được dụng tâm của Tam trưởng lão, nhưng mà Vân Chi Tịch thật sự có chút vô lễ, hắn lúc này cảm thấy thật khó xử.

Chính lúc này, Mạc lão lại hiền lành cười nói: "Đứa nhỏ này vẫn bướng bỉnh như trước, mau tới đây đi. Mạc thái gia gia sao có thể khiến người thiệt thòi, đây là khen thưởng cho người."

Trong lúc nói chuyện, Mạc lão không biết từ nơi nào biến ra một thanh kiếm rách nát, trên mặt vết rỉ sét loang lổ khiến nó không có sức hấp dẫn gì.

"Sao lại xấu như vậy." Vân Chi Tịch càng thêm hết chỗ nói rồi, tuy rằng vẫn đuổi tay tiếp nhận tú kiếm, nhưng vẻ mặt ghét bỏ hoàn toàn không che giấu.

"Người truyền Huyền Kinh vào thử xem." Mạc lão cười tủm tỉm vuốt ve chòm râu trắng tinh, một bộ dáng thần tiên rất dễ lừa người.

Vân Chi Tịch do dự một chút, mới truyền Huyền Kinh của bản thân vào trong tú kiếm. Không nghĩ tới vừa truyền năng lượng vào, thanh kiếm rách nát này lại như cái động không đáy, lập tức hút sạch Huyền Kinh trên người nàng! Hại nàng thiếu chút nữa đứng không vững bật ngã rồi.

Bất quá đôi mắt ẩn tàng mũi nhọn của Vân Chi Tịch lại đột nhiên sáng ngời! Chỉ là nàng cúi đầu, cặp lông mi như cánh bướm đã che dấu ánh sáng này. Người khác không biết nhưng nàng tự biết tu vi của bản thân đã tới huyền sĩ giai! Hơn nữa Huyền Kinh trong cơ thể nàng bởi vì tu luyện ở Linh Lung Tiên

cảnh nên càng nhiều hơn người khác!

Nhưng thanh tú kiếm như là sắt vụn đồng nát này lại có thể hút sạch Huyền Kinh trong cơ thể nàng! Hơn nữa mờ mịt có tin tức chưa bao hòa truyền đến, thanh kiếm này chỉ sợ không tầm thường! Rất có khả năng là Huyền Binh!

Giống như để chứng minh ý tưởng của nàng, từ trên thân kiếm bỗng nhiên truyền ra một tin tức: Hạ phẩm Huyền Binh kinh hoàng!

Quả nhiên là Huyền Binh! Mặc dù Vân Chi Tịch tâm cảnh mạnh mẽ cũng khó kìm nén rung động! Không nghĩ tới nàng mới tùy tiện nói với Phong Tòng một nguyện vọng nhanh như vậy đã thực hiện được!

Khen thưởng này làm nàng rất vừa lòng!

Vân Chi Tịch lập tức đem bề ngoài khó nhìn Kinh Hoàng Kiếm đeo ở sau lưng, lập tức bái một cái, nói: "Đa tạ Mạc thái gia gia ban khen thưởng, nếu đã không có chuyện gì ta liền đi về ăn cơm. Mọi người cứ từ từ nói chuyện, ta không quấy rầy."

Dứt lời, Vân Chi Tịch liền xoay người muốn đi.

Mọi người đều vẫn không hiểu ra sao, trừ bỏ một vài trưởng lão lộ ra ánh mắt kinh ngạc khó dò nhìn tú kiếm của Vân Chi Tịch, còn lại đều là rất là khinh bỉ. Đặc biệt Vân Chi Phạm cùng Vân Chi Phi xem ra đó chẳng qua là sắt vụn đồng nát mà thôi.

Đại trưởng lão Vân Ngạo Danh không cho rằng như vậy, hắn biết rõ Mạc lão trừ bỏ là luyện được sư còn là chương quản nội khổ, đồ vật do hắn lấy ra không có khả năng là sắt vụn đồng nát. Nhưng mà lai lịch của tú kiếm kia hắn thật sự không biết. Nhưng lúc này thấy bộ dáng của Vân Chi Tịch cũng không vui vẻ gì, chẳng biết rốt cuộc là thế nào đây.

"Tịch Nhi, sao ngươi có thể vô lễ như vậy, nhanh chóng bái tạ Mạc lão đi!" Vân Ngạo Thành trong lòng quả thật không biết nói gì, chỉ cảm thấy đứa cháu gái này khi tỷ thí thì rất nhanh trí, hiện tại lại y như một cái bao cò, một chút đều không ngoan ngoãn thông tuệ. Nếu không phải Mạc lão còn ở đây, hắn rất muốn vỗ đầu đứa nhỏ này để nó tỉnh ra, hỏi nó rốt cuộc tỉnh ngủ hay chưa.

"Con đã cảm ơn rồi nha, con còn vội vã về nhà ăn cơm đây, cha mẹ khẳng định chờ con sốt ruột. Các ngài từ từ trò chuyện, không cần tiễn dẫu, ta trở về trước đây." Vân Chi Tịch xua xua tay, đi nhanh về phía trước.

"Nha đầu chết tiệt kia!" Vân Ngạo Thành lúc này thật muốn chụp chết đứa nhỏ này, bất quá bàn tay đã đưa ra lại không nỡ động thủ. Chi là đuổi tay muốn kéo người trở lại!

"Ha ha a ——" Không ngờ Mạc lão cười ha hả phát tay chặn lại, sau đó đứng dậy đi theo Vân Chi Tịch, bàn tay khô gầy cầm lấy bàn tay mềm mại của Vân Chi Tịch, cười tủm tỉm nói: "Mạc thái gia gia cũng đói bụng, vừa lúc đến nhà ngươi ăn bữa cơm."

Một đám người đứng tại chỗ trở mắt nhìn một già một trẻ đi thật xa.....

.....

Khi Vân Chi Tịch được đưa đến trong viện của Dung Hoàng thì đã vào ban đêm. Chấp sự dẫn đường khi đưa nàng tới cửa viện đã rời đi.

Bên tai vẫn còn tiếng Vân Ngạo Thành ngàn dặn dò vạn dặn dò, đơn giản chính là bảo nàng phải nói chuyện thật tốt với Dung công tử, không thể tùy hứng như với Mạc lão. Khi đặt yêu cầu cũng không thể quá trực tiếp nhưng vẫn bảo đảm nàng có thể vào Từ Văn Tông gì đó.

Có thể nói sau khi cơm nước xong, Mạc lão cũng đi rồi, Vân Ngạo Thành liền đi đến tiểu viện của một nhà Vân Chi Tịch nói lái nhai hồi lâu.

"Vào đi." Tựa hồ nhìn ra Vân Chi Tịch không quá muốn đi vào, Dung Hoàng bèn lên tiếng.

Vân Chi Tịch bĩu môi, cuối cùng vẫn bước lên thêm đá đi tới cửa phòng. Bởi vì Dung Hoàng kêu nàng đi vào nên nàng cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào nhà. Chi là nàng đi vào cũng không thấy đăng đồ tử kia, nàng nhìn xung quanh một chút cũng không thấy người.

"Này —— ta vào rồi đây." Vân Chi Tịch cất giọng thăm dò.

Thanh âm mờ ảo của Dung Hoàng giống như từ buồng trong truyền ra: "Đợi lát nữa."

Vân Chi Tịch vẻ mặt vô ngữ, kêu nàng đi vào còn muốn nàng đợi lát nữa..... Bất quá ai kêu người ta là đại gia đâu, chờ một chút đi.

Nhưng mà Vân Chi Tịch ngồi đợi từ lúc trăng mới lên cho đến khi ánh trăng sáng rực rỡ thì nam nhân bên trong còn không có đi ra!

Lúc này, Vân Chi Tịch đã hao hết kiên nhẫn. Gia hỏa này lại không phải hộ khách của nàng, dựa vào cái gì làm nàng chờ lâu như vậy?!

Phô trương a!

Vì thế nàng nhịn không được liền đứng lên đi vào phòng trong.

Nàng cũng không cảm thấy có gì không tốt, dù sao khuê phòng của nàng, gia hỏa này còn không phải ngênh ngang đi vào sao.

"Này —— ta nói....." Vân Chi Tịch mới đi vào phòng trong, còn chưa bước qua ngưỡng cửa đã ngửi được một làn thanh nhã phạn hương. Nàng vội vàng dừng lại, gần trong gang tấc đều là một mảng tuyết trắng.

"Làm gì?" Dung Hoàng rất cao, ít nhất Vân Chi Tịch hiện tại chỉ cao tới ngực hắn. Kỳ thật nàng bởi vì tu luyện, dáng người thuộc dạng tương đối trường thành sớm, chiều cao cũng cao hơn nữ tử thông thường rất nhiều. Nhưng mà lúc này đứng cùng với Dung Hoàng lại có vẻ nhỏ xinh.

Vân Chi Tịch vội vàng lui ra phía sau vài bước, tâm nói trước đây không phát hiện chiều cao của đấng đồ tử này đến một mét chín, nhưng ngày thường thoạt nhìn cũng không quá cao.

"Người ở bên trong làm cái gì, ta đã chờ cả buổi." Vân Chi Tịch nói một câu, bởi vì lui xa một ít nên có thể nhìn thẳng nam nhân này.

Bất quá Dung Hoàng lại bước tới gần nàng, lần thứ hai khoảng cách giữa hai người lại kéo gần! Vân Chi Tịch thấy rõ ràng trên mái tóc đen như mực của hắn vẫn còn ẩm ướt, trên mặt tựa hồ còn có sương mù nhàn nhạt khiến cho cả người hắn càng thêm mờ ảo như trích tiên.

"Tắm rửa." Quả nhiên, Dung Hoàng ung dung nói.

Trong nháy mắt, Vân Chi Tịch liền nhận không được tưởng tượng trong lúc nam nhân cởi sạch quần áo.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 26: Tưởng Bỏ!

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Xương quai xanh cường tráng, cơ bắp săn chắc, vòm ngực rắn rỏi, cơ bụng hoàn mỹ, ôi.....

Suy nghĩ của Vân Chi Tịch bắt đầu bay lơ lửng, lại không biết rằng ánh mắt của nàng cứ rả rỏi và lui trên thân hình người ta, đặc biệt là ở chỗ ngã ba đường nhìn lâu nhất.

"Nhìn cái gì?" Dung Hoàng dễ mặc nàng ngắm nghía một thời gian rồi mới chậm rãi mở miệng nói.

Vân Chi Tịch ngẩn ra: "Khụ khụ —— không thấy cái gì, không thấy cái gì." Bởi vì da mặt dày nên lúc nói chuyện mặt nàng cũng không đỏ, sau đó xoay người đi ở đằng trước.

"Người muốn sờ một chút không?" Giọng nói của Dung Hoàng từ sau lưng truyền vào thẳng vào trong tai làm nàng giật mình! Nàng lập tức quay đầu, vừa mở miệng muốn nói gì đó thì đập vào mắt là vòm ngực cường tráng mang phạn hương thanh nhã áp sát trước mặt nàng.

Hai người khoảng cách so với vừa rồi còn gần hơn nữa! Nàng thậm chí có thể nghe được nhịp tim phập phồng của hắn dưới lớp quần áo kia.

Dung Hoàng lẳng lặng nhìn nàng, trước khi nàng tỷ thí hắn đã có thể xác định linh căn của nàng đã khôi phục, thể chất không linh cũng không bị ảnh hưởng gì, tu vi thật sự của nàng cũng vững chắc ở huyền sĩ giai. Không thể không nói, điều này khiến hắn rất kinh ngạc. Bởi vì với tình huống của nàng, hắn cho dù có biện pháp cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy làm nàng khôi phục.

Còn có luồng sát khí trên người nàng khiến hắn càng tò mò hơn cả với thể chất của nàng. Hắn không hiểu tại sao một thiếu nữ mười lăm tuổi cho dù đã trải qua một lần vận mệnh nhấp nhô thì cũng không thể nào ngưng tụ sát khí đáng sợ như vậy! Hơn nữa loại sát khí rất tự nhiên, là từ linh hồn của nàng biểu hiện ra, nó không phải do nhân tố bên ngoài tác động.

Lúc này, Vân Chi Tịch lại đột ngột hỏi: "Loại hương trên người của người dùng hương liệu gì mà làm thế, cho ta xem đi."

"Hả?" Dung Hoàng giật mình, trì hoãn một chút mới trả lời: "Ta không có dùng."

"Không có khả năng!" Vân Chi Tịch không tin, rõ ràng thơm như vậy sao có thể không dùng hương liệu! Hắn cho rằng hắn là thiếu nữ, trên cơ thể tự có mùi thơm a.

"Không lừa người." Dung Hoàng nhíu mày kiểm tra, không rõ nàng vì sao không tin.

Vân Chi Tịch không khỏi hừ hừ một tiếng: "Quý hạp hỏi, ta chỉ muốn hỏi để làm một ít đồ trong phòng thôi. Mùi hương này khá tốt, vừa ngửi đã làm

người ta thoải mái."

"Người thích." Dung Hoàng nhẹ hỏi.

"Ừ." Vân Chi Tịch thẳng thắn thừa nhận, hai người vừa nói chuyện vừa chậm rãi bước tới tiểu thính.

Dung Hoàng nghe vậy nghĩ nghĩ, mới mở miệng nói: "Người cùng ta trở về, ở cùng một chỗ có thể ngủi."

"Phi!" Vân Chi Tịch lập tức phi nhỏ, đề phòng nhìn chăm chăm Dung Hoàng: "Muốn dùng một khối hương liệu đã muốn ta đi theo người, tưởng bỏ!"

Dung Hoàng nở nụ cười nhợt nhạt, trong đôi mắt đen có gọn sóng nhẹ nhẹ: "Đi theo ta, sẽ không bị ăn hiếp."

"Ta thoát nhìn giống như thường xuyên bị ăn hiếp sao?" Vân Chi Tịch cầm nín, nghe hắn nói cứ như nàng trước giờ rất hay bị người hiếp đáp ấy.

"Người sẽ đi theo ta." Dung Hoàng nhìn nàng một cái, lại chắc chắn nói.

"Đầu óc của ta chưa bị nước vào." Vân Chi Tịch nhìn không được tròn trắng mắt, sau đó nghĩ đến Vân Ngạo Thành nói, mảy liễu nhú lại: "Ông nội của ta muốn cho Vân gia có một đệ tử tiền Tử Vân Tông."

"Người không muốn đi?" Dung Hoàng hỏi lại.

"Tử Vân Tông có gì tốt?" Vân Chi Tịch cũng không hiểu biết gì nhiều về Tử Vân Tông, tuy rằng nghe có vẻ rất lợi hại, nhưng mà nàng tương đối chú trọng lợi ích thực tế.

Dung Hoàng trầm ngâm một chút nói: "Tựa hồ cũng không có gì."

"Hả?" Vân Chi Tịch nghe vậy có chút kỳ quái, rõ ràng hắn là người của Tử Vân Tông lại nói không có gì. Chẳng lẽ hắn không thổi phồng tông phái của chính mình sao? Hơn nữa hắn không phải muốn lừa nàng đi theo hắn sao, cơ hội tốt như vậy còn không nắm chắc?

"Có Huyền Binh thượng phẩm hay không?" Vân Chi Tịch quyết định dò hỏi một chút. "Chắc có." Dung Hoàng không quá chắc chắn.

Vân Chi Tịch hơi thất vọng, đường đường một đại tông phái lại chưa hẳn Huyền Binh thượng phẩm.

"Còn Huyền Binh trung phẩm thì sao?" Không có biện pháp, Vân Chi Tịch đành lui một bước.

"Chắc có." Dung Hoàng vẫn là không chắc chắn.

Vân Chi Tịch càng thêm thất vọng rồi, cắn cắn răng nói: "Vậy Huyền Binh hạ phẩm chắc phải có đi! Không đạo lý nào một địa phương nhỏ như huyện Thanh Thành đều có mà Tử Vân Tông không có."

"Huyền Binh tốt như vậy?" Dung Hoàng hỏi ngược lại.

Vân Chi Tịch vẻ mặt vô ngữ, nhìn hắn như thể đang nói: "người thực ngu ngốc": "Vô nghĩa! Huyền Binh sắc bén, chém đá như cắt cái trứng! Hiểu hay không?" Nàng vốn dĩ cho rằng tên này từ địa phương lớn tới, hẳn là rất có kiến thức, kết quả ngay cả Huyền Binh cũng không hiểu. Nàng hiện tại nhìn không được hoài nghi, hẳn thật là từ Tử Vân Tông tới sao? Tử thúc không phải gặp được kẻ lừa đảo đi?

Dung Hoàng dùng vẻ mặt cổ quái nhìn Vân Chi Tịch, cảm thán nói: "Người ngày thường luyện công, chính là vì chém đá sao?"

"Đương nhiên không phải, đây là ví dụ!" Vân Chi Tịch lần thứ hai cảm thấy, nàng cùng người này có sự khác nhau! Không đúng, là có vấn đề về nghe hiểu.

"Nếu người không chỉ khí, chỉ nghĩ muốn Huyền Binh thì không thích hợp đi Tử Vân tông." Dung Hoàng cười như không cười nói.

"Có ý gì?" Vân Chi Tịch bỗng nhiên cảm thấy, nàng giống như bị lừa dối một vòng lớn.

"Nếu người theo ta, ta đưa người Vương Binh." Dung Hoàng tăng thêm mồi.

Vân Chi Tịch lông mày kéo cao, nhìn chăm chăm Dung Hoàng: "Vương Binh!"

"Ừ." Dung Hoàng nhẹ nhàng gạt đầu, mắt đen thâm thúy như sao trời, như có một lực thần bí dụ hoặc.

Vân Chi Tịch hít một hơi thật sâu, đè nén kích động, ngược lại nói sang chuyện khác nói: "Đề Phong Tông đến Tử Vân tông."

Vốn dĩ nàng muốn cầu Dung Hoàng không chạm vào nàng, nhưng nghĩ đến ánh mắt khát vọng của Vân Ngạo Thành, còn có tình huống của Vân gia, nàng cuối cùng ra quyết định này.

Rất cuộc gã Dung công tử này tuy rằng giống đấng đồ tể, nhưng trước mắt đối với nàng cũng không ác ý, nàng tin tưởng tương lai nàng có thể chống đỡ được.

"Có thể." Đối với yêu cầu của Vân Chi Tịch, Dung Hoàng một chút không kinh ngạc, rất sáng khoái đồng ý.

"Người đã sớm biết ta phải làm như vậy?" Vân Chi Tịch nhìn không được hỏi, cho tới nay nàng đều nhìn không thấu hắn, chính là hắn lại có thể nhìn thấu nàng?

"Không biết, nhưng ta biết chính người cũng không quá muốn đi Tử Vân Tông, bởi vì Tử Vân Tông có ta." Dung Hoàng bình tĩnh trả lời.

Vân Chi Tịch cười cười: "Nhìn không ra a, người vẫn tự mình hiểu lấy mình. Nếu người đồng ý rồi, ta đây liền trở về tắm rửa đi ngủ."

"Chờ một chút."

"Chuyện gì?"

"Ta đối với người cũng không có ác ý, về sau cũng sẽ không có ác ý." Dung Hoàng nhìn Vân Chi Tịch, giọng điệu bình tĩnh lại lộ ra nghiêm túc. Hắn kỳ thật cũng nhìn không thấu thiếu nữ này, chỉ là hắn biết người có được tình thuần sát khí như nàng không phải loại người thẳng thắn bên ngoài.

Vân Chi Tịch đối diện với cặp mắt đen nhánh của hắn, đồng tử xẹt qua một tia mũi nhọn, chỉ là trong nháy mắt liền bị che dấu, nàng khẽ cười nói: "Nhưng người là đẳng đồ tử."

Dung Hoàng: "....."

"Ha ha ha ha ——" Vân Chi Tịch đuổi tay chọc chọc ngực hắn, cười lớn xoay người đi ra ngoài: "Đừng cho là ta không biết người đen tối."

Dung Hoàng nhìn bóng dáng thiếu nữ hòa lẫn vào bóng đêm, khóe môi gọi lên một nụ cười đầy ẩn ý.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 27: Khai Mở Thiên Phú!

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Với một người làm việc trong bóng tối, Vân Chi Tịch đúng như Dung Hoàng suy đoán không có khả năng là một người đơn giản. Có thể là do nàng trùng sinh, hơn nữa lại có nội tình là Linh Lung Tiên cảnh nên hành động của nàng có thêm một phần tự tin cùng tự nhiên.

Đối với Dung Hoàng, Vân Chi Tịch vẫn không hiểu biết nhiều. Nhưng cũng không gây trở ngại nàng thông qua một ít chi tiết tiến hành phân tích cơ bản.

Vân Chi Tịch nhớ rằng, ngày đó đoàn xe Vân gia gặp phải cướp, vị Dung công tử này cũng ở bên trong đoàn xe. Hắn rõ ràng đã sớm nhìn ra bầy rập của nàng, biết độc có thể khiến người chết nhưng hắn căn bản không để bụng. Hơn nữa thái độ của hắn đối với nàng có thể thấy được người này trừ bỏ thân ở vị trí cao, còn tâm tính lương bạc không để bụng mạng người. Người có tính cách này chẳng thể nào lương thiện được.

Bất quá ở thời điểm hắn ra tay cũng không tổn hại tính mạng. Có thể thấy được hắn tuy không để ý mạng người nhưng cũng không coi mạng người như cỏ rác tùy ý tàn sát. Đơn giản mà nói, hắn là một người lòng dạ hiểm độc có lương tâm.

Nếu người này là đối thủ..... Vân Chi Tịch trầm ngâm một chút, trong mắt đẹp lười biếng đậm nhạt, từng sợi mũi nhọn kích động hiện lên, khóe môi chậm rãi cong lên. Nếu thật là đối thủ, nhất định sẽ rất thú vị!

Nếu người này là mục tiêu nhiệm vụ..... Vân Chi Tịch nghĩ đến đây, ánh mắt liền càng sáng, ni non: "Như vậy nhất định rất có tính khiêu chiến."

.....

Sau khi trở về, Vân Chi Tịch liền đi vào trong Linh Lung Tiên cảnh.

Nàng đem bình sứ nhỏ còn bị niêm phong để ở lòng bàn tay, trầm ngâm một lát sau nhẹ giọng nói: "Thiên phú tiên đan, ta hiện tại là huyền sĩ có thể ăn, bất quá sau khi ăn, thật sự có thể khai mở một loại thiên phú sao?"

Vì tò mò, nàng mở bình sứ ra. Mùi thuốc thơm ngát từ bình sứ tuôn ra! Vân Chi Tịch không có do dự, trực tiếp nuốt lấy thiên phú tiên đan. Không biết nếu khai mở một loại thiên phú thì sẽ được dạng thiên phú nào đây?



Đan dược vào miệng là tan, căn bản không cần nàng nuốt xuống cũng đã tiêu hóa vào trong cơ thể! Dược lực khổng lồ tràn ra, một loại kỳ dị phảng phất như quanh thân không có trọng lực đột nhiên sinh ra!

Dưới loại cảm giác này, Vân Chi Tịch chỉ cảm thấy chính mình như quay về trong bụng mẹ, một lần nữa dung nhập tử cung mẫu thân.

Áp lực không trọng lực ban đầu dần dần bị một cảm giác ấm áp, trôi nổi bao phủ lấy.

Trong lúc mơ hồ, trong đầu dường như có rất nhiều thứ gì đó! Dần dần, tâm trí nàng chợt hiểu điều gì, lại như là bị thể hồ quán đỉnh dung nhập cái gì, trong nháy mắt tri thức thâm thúy hiện ra ở trong đầu nàng.

Trong đầu xuất hiện một dòng chữ màu vàng lập loè: Mở ra y thuật thiên phú.

Ngay sau đó, một lượng tin tức to lớn dùng phương thức nhồi cho vịt ăn lấp đầy vào trong đầu nàng. Nhưng loại phương thức này cũng không làm nàng cảm thấy khó chịu, thậm chí còn khiến nàng có cảm giác hiểu ra.

Ở chỗ này, Vân Chi Tịch hiểu biết đến cái gọi là y thuật, kỳ thật chia làm trị liệu thuật cùng luyện dược thuật.

Trong đó luyện dược thuật khiến Vân Chi Tịch đặc biệt chú trọng, dựa theo ký ức của nàng đối với thế giới này, luyện dược thuật chính là một nghề nghiệp thần kỳ. Nó coi trọng thiên phú, hơn nữa lúc đầu bồi dưỡng chính là đang đốt tiền. Bởi vì một luyện dược sư, trước khi hấn thành công luyện ra viên đan dược đầu tiên thì nhất định phá hủy không một trăm thì cũng một ngàn cái dược đỉnh, tàn hại thảo dược vô số kể, lúc này mới thành công luyện chế ra viên đan dược đầu tiên.

Ví dụ như Mạc lão đi, nghe nói trước khi hấn thành công luyện chế ra viên đan dược thứ nhất thì kể từ khi hấn bắt đầu luyện dược đã qua mười năm. Trong mười năm đó, hấn làm nổ dược đỉnh không có hơn một ngàn cũng có mấy trăm, đến nỗi số lượng dược liệu đã phá hủy càng không cần đếm.

Mà cái này còn xem như có chút thiên phú, đến nỗi không có thiên phú, nghe nói bỏ công sức cả đời đều luyện không thành một viên đan dược. Bởi vậy có thể thấy được, luyện dược sư là một nghề đốt tiền đốt tâm huyết.

Nhưng hiện tại, Vân Chi Tịch được ban cho thiên phú này. Có thể nói, nàng đã là nửa cái luyện dược sư. Bởi vì thiên phú quyết định luyện dược sư căn bản, không có thiên phú thì nỗ lực thế nào đều sẽ không nở hoa kết quả.

Chỉ là luyện dược thuật, trừ thiên phú thì yêu cầu về môi lửa cùng dược đỉnh cũng rất cao, có thể nói chỉ có thiên phú còn không được, nếu hai thứ không đáp ứng yêu cầu, như vậy cũng không tốt hơn đâu.

Kế tiếp nhìn đến một tin tức khiến cho Vân Chi Tịch vô ngữ: “Từ thiên phú tiên đan mở ra thiên phú y thuật, luyện dược thuật yêu cầu môi lửa vì thiên hỏa. Mở ra Thiên hỏa tiêu chuẩn, chủ nhân tu vi tới 《 Thông Thiên Quyết 》 đệ nhất thiên đại viên mãn.”

Nàng hiện tại chỉ tu luyện đến Thông Thiên Quyết đệ nhất thiên có chút thành tựu, khoảng cách đại thành còn có một khoảng cách, càng đừng nói đại viên mãn! Dựa theo nàng suy đoán, khi tu luyện trọng tổ kinh mạch đến đại viên mãn thì nàng tu vi ít nhất cũng là Đại Huyền Sư giai!

“Làm mừng hựt một trận à!” Cảm giác của Vân Chi Tịch lúc này giống như có tài sản hàng tỉ nhưng toàn bộ thế đều bị khóa lại.

Bất quá cũng may, còn có trị liệu thuật.

Về trị liệu thuật khiến Vân Chi Tịch xem đến ánh mắt sáng ngời! Dựa theo chỉ dẫn, nàng có được y thuật thiên phú đồng thời cũng mở ra hai kỹ năng ‘đôi mắt tâm linh’ cùng ‘bàn tay thần thánh’.

"Đôi mắt tâm linh" cho nàng năng lực liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu trên người bệnh tật cùng thương hoạn, liền tính là bệnh kín cũng trốn không thoát "đôi mắt tâm linh" rà soát. "Bàn tay thần thánh" có thể làm tay nàng trở nên càng thêm linh hoạt, nhanh chóng, chuẩn xác! Đồng thời chuẩn bị năng lực châm cứu, thư kinh lưu thông máu, nối xương dưỡng đan, cô bổn bồi nguyên!

Nhìn đến nơi này, Vân Chi Tịch cảm thấy chính mình đã bị khiếp sợ đến chết lặng. Vốn dĩ nhìn luyện dược thuật có chút mất mát, nháy mắt đã bị trị liệu thuật đánh tan. Dựa theo cách nói như vậy, nàng hiện tại chính là thần y!

Nghiêm túc lại xác định một chút, phát hiện "đôi mắt tâm linh" hoàn toàn không cần học, nhưng mà "bàn tay thần thánh" tuy nói là thiên phú thần thông nhưng cũng yêu cầu quá trình nhất định để quen thuộc.

“Nói như vậy, ta có thể chữa khỏi vấn đề kinh mạch của cha hay không?!” Vân Chi Tịch bỗng nhiên nghĩ đến trước kia nàng cũng thử thông qua ký ức cùng dạy dỗ, để phụ thân tu luyện 《 Thông Thiên Quyết 》 trọng tổ kinh mạch thiên, nhưng kết quả lại không như ý. Tựa hồ mặc kệ nàng nói như thế nào, phụ thân đều không thể nắm được cốt lõi của trọng tổ kinh mạch.

Nàng nghĩ nguyên nhân hẳn là do Linh Lung Tiên cảnh. Bởi vì chính nàng ra Linh Lung Tiên cảnh tu luyện Thông Thiên Quyết, hiệu quả không tốt bằng khi tu luyện bên trong Tiên cảnh.

Bất quá hiện tại không quan hệ, nếu "đôi mắt tâm linh" cùng "bàn tay thần thánh" thật sự thần kỳ, như vậy nàng có thể chữa khỏi phụ thân kinh mạch!

Nghĩ đến đây, Vân Chi Tịch có chút gấp không chờ nổi muốn ra đi thử nghiệm! Bất quá hiện tại nàng còn không quen thuộc sử dụng "bàn tay thần

thánh", còn không thể trực tiếp trị liệu cho phụ thân.

Trước tiên cần phải luyện tập, chờ không có vấn đề gì lại chữa cho phụ thân!

Hạ quyết tâm, Vân Chi Tịch tính toán rồi đi Vân gia một chuyến. Rốt cuộc những công phu thần kỳ này nàng tạm thời không định để người Vân gia biết. Nàng nên đi ra ngoài tìm vài người làm chuột bạch thử nghiệm, nhìn xem "bàn tay thần thánh" rốt cuộc lợi hại như thế nào.

Quyết định rồi, Vân Chi Tịch nói với cha mẹ một tiếng liền trực tiếp ra nội bảo, đi đến chợ Huyện Thanh Thành. Không biết có nên giả danh giang hồ lang trung, một tay khiêng tấm cờ trắng viết mấy chữ: Thần y tái thể, bao trị bách bệnh. ....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 28: Thần Y Tái Thể, Bao Trị Bách Bệnh

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Bất quá Vân Chi Tịch mới từ nội bảo đi ra, liền phát hiện bên người đi theo hai đại hán.

"Thuộc hạ Vân Thất, Vân Bát tham kiến thất tiểu thư!" Hai người dáng người khôi ngô, thân thể cường tráng. Không nhìn kỹ thì rất khó phân biệt ai là Vân Thất, ai là Vân Bát.

"Các người....."

"Gia chủ phân phó thuộc hạ hai người, từ nay về sau phải bảo vệ Thất tiểu thư an toàn." Vân Thất giải thích.

Vân Chi Tịch cũng đoán được ý tứ này, bởi vì Vân Thất cùng Vân Bát đều thuộc "Thập nhị tinh vệ Vân gia". Mười hai tinh vệ của Vân gia, tu vi toàn bộ là huyền sĩ giai, là Vân gia trung kiên lực lượng! Ở Huyện Thanh Thành, Thập nhị tinh vệ Vân gia cũng là có tiếng. Rốt cuộc có tu vi huyền sĩ ở Huyện Thanh Thành đã là cường giả.

Tên của mười hai tinh vệ đều là sau khi tuyển nhập mới đổi. Tên của bọn họ đại biểu cho xếp hạng của họ ở trong Thập nhị tinh vệ, chiến lực của Vân Thất cùng Vân Bát ở Vân gia có một ít trường lão đều không bằng.

Phái ra hai người này bảo hộ Vân Chi Tịch, có thể thấy được Vân Ngạo Thành rất coi trọng nàng. Bởi vì chuyện phái Thập nhị tinh vệ bảo hộ Vân Chi Tịch, Đại trưởng lão Vân Ngạo Danh nhiều lần phản đối, nói Vân Ngạo Thành đây là bên vực người mình! Nhưng đều bị Vân Ngạo Thành mạnh bạo đè ép, Đại trưởng lão tuy rằng khó chịu, nhưng một chốc một lát cũng không thể làm được gì.

Hiểu rõ tấm lòng của Vân Ngạo Thành, Vân Chi Tịch cũng không phản đối hai người đi theo. Nhưng Vân Thất cùng Vân Bát sau khi rời khỏi đây, lại có chút hối hận.

Nguyên nhân không phải ở hấn mà thật sự là Vân Chi Tịch quá gầy xéo người! Để cho bọn họ hóa trang thành người giang hồ còn chưa tính, đã vậy còn học nhân gia giang hồ lang trung viết hai tấm bô: Thần y tái thể, bao trị bách bệnh.....

Vì thế không bao lâu, Vân Thất khiêng một bộ "Thần y tái thể", Vân Bát khiêng một bộ "Bao trị bách bệnh", bước chân mạnh mẽ đi theo sau Vân Chi Tịch.

Bởi vì Vân Thất cùng Vân Bát khổ người cao lớn uy mãnh thật khiến cho chiêu bài của Vân Chi Tịch càng có vẻ "chân thật uy vũ"!

Bất quá cũng bởi vì uy thế của Vân Thất cùng Vân Bát làm cho bá tánh tầm thường cũng không dám tùy tiện lại gần. Cứ như vậy, mọi người tuy đều nghị luận sôi nổi, nhưng lại không ai đi lên làm chuột bạch cho Vân Chi Tịch.

Vân Chi Tịch thấy Vân Thất cùng Vân Bát thật sự là da mặt mỏng, mới đi quanh chợ một vòng mà mặt đã đỏ ửng lên, nàng cũng ngượng ngùng lại đập hư nhân gia. Lại nói một đường đi tới, cũng không có ai đi lên xem bệnh, nàng cũng có chút buồn bực.

"Thôi, vẫn là đi ăn cơm rồi lại suy nghĩ tiếp. Thật sự không được, liền đi y quán đoạt sinh ý." Vân Chi Tịch ngẫm nghĩ, dẫn theo Vân Thất cùng Vân Bát, uy phong lẫm lẫm đi vào quán ăn tốt nhất ở huyện Thanh Thành - Phiêu Hương Lâu.

"Xin chào tiểu thư, không biết tiểu thư muốn thuê phòng hay là ở đại sảnh?" Tiểu nhị ân cần tiến lên phục vụ.

Vân Chi Tịch ánh mắt vừa động, nói: "Đại sảnh, muốn ngồi ở chính giữa."

"Được rồi, mời ngài vào bên trong!" Tiểu nhị cầm một cái khăn lông trắng tinh sạch sẽ, vừa đón ba người đi vào vừa lập tức lau bàn hầu hạ: "Không biết quý khách muốn ăn gì?"

"Các người muốn ăn cái gì?" Vân Chi Tịch vẫy vẫy tay, ý bảo Vân Thất cùng Vân Bát ngồi xuống.

"Thuộc hạ đứng là được." Vân Thất trả lời, hẳn cùng Vân Bát trên người có công vụ, không có Vân Chi Tịch mệnh lệnh, không dám dễ dàng buông xuống.

Lúc này, rất nhiều người trong quán ăn đã chú ý đến bọn họ, đồng thời khe khẽ nói nhỏ.

"Đây là ai a, còn thần y tái thể, bao trị bách bệnh?!"

"Cô nương xinh đẹp này thoát nhìn thật lạ mặt, nhưng hai người nam kia mặc hình như là trang phục hộ vệ của Vân gia."

"Người mất mù sao, nếu bọn họ thật là người Vân gia còn cần khiêng nan hoa khắp nơi mời chào sinh ý?"

"Không phải a, ta xem bọn họ mặt đầy sát khí, rất giống hộ vệ Vân gia, lại còn là Thập nhị tinh vệ Vân gia!"

"Ha ha ha ha —— người nên đi lên để người ta xem bệnh mất cho người, Thập nhị tinh vệ Vân gia khiêng nan hoa giả danh lừa bịp?!"

.....

Tiểu nhị mặt bình tĩnh, căn cứ tôn chỉ người tới là khách phải phục vụ, đang chờ Vân Chi Tịch gọi món ăn.

"Cho các người ngồi xuống thì ngồi đi, hai lá cờ này để dựa vào cái bàn là được, cần phải mở rộng ra để người nhìn đến chúng ta là ra tới bao trị bách bệnh." Vân Chi Tịch duỗi tay chỉ điểm nói.

Vân Thất cùng Vân Bát đem nan hoa dựa theo yêu cầu làm xong, nguyên bản chết sống không chịu ngồi xuống. Nhưng Vân Chi Tịch đã ra tử lệnh, không thể không ngồi xuống. Vân Chi Tịch thấy hai người ngồi rồi, lúc này mới điểm món ăn với tiểu nhị, còn dặn nhanh chóng mang lên.

"Được rồi, ngài chờ, lập tức liền mang thức ăn lên cho người!" Tiểu nhị ghi xong rồi đi.

Bởi vì Vân Chi Tịch chọn vị trí rất bất mắt, nên rất nhanh toàn bộ khách điểm, thậm chí bao gồm khách nhân thuê phòng trên lầu đều thấy được một bàn kỳ ba này.

"Thần y tái thể, bao trị bách bệnh, thú vị thú vị ——" một lão giả râu hoa râm, ăn một miếng thịt rắn, một miếng nhấm nuốt, một miếng rất là hứng thú nhìn chiêu bài dưới lầu của Vân Chi Tịch.

Tiểu nhị nhanh nhẹn mang lên thức ăn cho Vân Chi Tịch, nhưng mới đem thức ăn lên, nàng còn chưa kịp động đũa thì một thanh trọng kiếm liền rơi xuống cái bàn nàng đang ngồi!

Vân Thất phản ứng nhanh chóng, không cần Vân Chi Tịch nói, hắn cũng đã rút kiếm chặn cú đánh bất ngờ này!

Vân Chi Tịch ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên mặt đầy chính nghĩa cầm một thanh trọng kiếm, trùng nàng đầy căm phẫn! Thiếu niên mặt mày như họa, môi hồng mặt trắng, mười phần tuấn tú.

"Kẻ lừa đảo! Ta muốn giết ngươi!" Thiếu niên không biết chạm dây thần kinh nào, cứ như là có thù oán gì đó với Vân Chi Tịch, gấp mặt là hết sức đỏ mặt giết qua!

Bất quá Vân Thất cùng Vân Bát hiển nhiên không phải ăn mà không làm, sao có thể để thiếu niên làm càn! Ba bốn chiêu đã bắt được thiếu niên, bất quá quán ăn cũng bị hủy không ít bàn ghế, không ít khách nhân nhát gan bị dọa đến hốt hoảng mà chạy.

"Buông ta ra, ta muốn giết ngươi!" Thiếu niên dù bị bắt vẫn như không cam lòng, cả người liều mạng giãy giụa, lăn lộn đến đầy mặt đỏ bừng cũng không thoát được.

Vân Chi Tịch lúc này mới đứng dậy, nàng khoanh tay trước ngực, dùng ánh mắt đánh giá thiếu niên từ trên xuống dưới.

Ánh mắt kia, làm người cảm thấy như là một tỷ tỷ đáng khinh đang áp ú ý đồ đen tối nào đó với thiếu niên tuấn mỹ.

"Tiểu đệ đệ, ta khi nào lừa gạt ngươi? Ta như thế nào không biết?" Vân Chi Tịch nghiêm túc đánh giá xong mới hỏi.

Thiếu niên phẫn nộ nói: "Giang hồ lang trung đều là kẻ lừa đảo, ngươi cũng là kẻ lừa đảo! Hại cha ta còn chưa đủ sao, các người còn muốn hại bao nhiêu người mới vừa lòng? Ta hôm nay phải giết ngươi, các người đều là đồ tồi!"

Vân Chi Tịch nghe vậy ánh mắt vừa động, cười tủm tỉm hỏi: "Cha ngươi nhiễm bệnh? Đã chết chưa?"

Thiếu niên ngẩn ra, lập tức càng giận không thể át, xem ra thiếu nữ trước mắt này dù lớn hơn hẳn không bao nhiêu nhưng nghiêm nhiên chính là mỹ nhân rần rết, không chỉ là phường bịp bợm giang hồ mà còn nguyên rửa sạch hân hạnh!

"Đây không phải là Lạc gia tiểu thiếu gia sao? Nghe nói Lạc gia gia chủ bệnh nặng, còn bị lang băm chậm trễ, hình như là sắp chết, xem ra là sự thật." Lúc này trong quán ăn có mấy thực khách lớn gan ở lại xem náo nhiệt đã nhận ra thân phận của thiếu niên.

Vân Chi Tịch thính lực không yếu, lập tức mặt mày vừa động hỏi: "Vân Thất, người biết Lạc gia ở nơi nào sao?"

"Thuộc hạ biết."

"Tốt, đi. Người mang ta đi Lạc gia, mang theo cả thiếu niên này." Vân Chi Tịch phân phó.

Chàng quây Phiêu Hương Lâu thấy đám người Vân Chi Tịch sắp đi, đang muốn tiến lên bắt đền thường thì một tiếng gào không âm không dương từ bên ngoài Phiêu Hương Lâu truyền vào: "Đi? Ai cho các người đi?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 29: Muốn Sống Không Được, Muốn Chết Không Xong

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Giọng nói bất âm bất dương nọ trong nháy mắt truyền khắp Phiêu Hương Lâu.

Ngay sau đó, một nam tử trung niên có ngoại hình bất nam bất nữ cũng như thanh âm của hắn cất bước vào Phiêu Hương Lâu! Ở phía sau hắn có năm người vạm vỡ mặt mang sát khí đi theo, trên bả vai đều xăm hoa văn một cái rìu dữ tợn!

"Quý Phủ Bang!" Có thực khách trong Phiêu Hương Lâu thất thanh hoảng sợ la lên.

Gã nam tử trung niên bất âm bất dương này có nhân xưng "Bạch diện quân sư", là Phó bang chủ Quý Phủ Bang. Tu vi cùng Vân Chi Tịch đều là Huyền Sĩ sơ giai, bất quá hắn hàng năm đều vào sinh ra tử không ít, âm sát khí nồng đậm, hơn nữa thăng cấp Huyền Sĩ sơ giai đã nhiều năm, bây giờ là Huyền Sĩ sơ giai đỉnh.

Sáu người tiến vào Phiêu Hương Lâu, âm thanh bàn tán xôn xao trong quán ăn nháy mắt yên tĩnh! Từng ánh mắt sợ hãi nhìn nam tử trung niên nọ, hầu hết đều bị sát khí nồng đậm trên thân sáu người làm chấn động.

Đúng lúc này, Lạc Phong lại dùng ánh mắt căm hờn nhìn người này, than thở khóc lóc: "Biểu tỷ, chính là người này muốn mưu hại cha! Hắn muốn đoạt lấy món đồ vừa rồi để đưa cho tỷ!"

Vân Chi Tịch ánh mắt hơi hơi động, cười như không cười nhìn Lạc Phong. Đến lúc này, nàng tất nhiên nhìn ra thiếu niên này hô to đánh kẻ lừa đảo là giả, kéo nàng xuống nước mới là thật.

Vân Thất cùng Vân Bát cũng phát hiện sự tình không đúng, đang định mở miệng phản bác thì được Vân Chi Tịch truyền âm để bọn họ không được hành động thiếu suy nghĩ, hết thảy nghe lệnh nàng mà làm!

Vân Thất và Vân Bát cả người chấn động, đều kinh hãi nhìn về phía Vân Chi Tịch! Bởi vì có khả năng truyền âm chỉ khi tu vi đạt tới huyền sĩ giai mới làm được! Nhưng mà Thất tiểu thư không phải mới là huyền đồ thất giai hay sao? Sao lại có thể truyền âm! Chẳng lẽ.....

Ngay khi vừa vào cửa, vị Bạch diện quân sư nọ sớm đã chú ý đến ba người bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Lạc Phong. Trừ bỏ Vân Thất cùng Vân Bát hẳn nhìn không thấu, còn như Lạc Phong huyền đồ bát giai cùng Vân Chi Tịch huyền đồ thất giai thì hẳn không hề để vào mắt!

"Ha —— Lạc Phong tiểu thiếu gia tìm được mấy người hỗ trợ à, bất quá ——" Bạch diện quân sư cười âm u, ánh mắt âm cay trừng Vân Chi Tịch: "Thức thời thì mau đem đồ vật giao ra đây! Nếu không đưa tiểu cô nương da dẻ trắng nõn như người đến trong bang chúng ta thì... hắc hắc ——"

"Ngao ngao ——" Phối hợp Bạch diện quân sư nói, phía sau năm tên hô hoán quý gào một hồi, mười phần hung thần ác sát.

Nếu là người bình thường, sợ là đã bị dọa vỡ gan. Nhưng Vân Chi Tịch là ai? Đó là sát thủ chi ma đi ra từ vùng đất tử vong, nàng làm sao có thể sợ?

"Chắc chắc —— thứ đồ vật bất âm bất dương từ xó xỉnh nào chui ra đây? Nghe thanh âm, chẳng lẽ là phía dưới không có? Liên phía dưới đều giữ

không nổi, còn muốn đoạt đồ vật của cô nữa, ngươi được không?" Vân Chi Tịch nhàn nhạt nói, một đôi mắt đẹp không chút nào che lấp nhìn về phía hạ thân của Bạch diện quân sư.

Nghe vậy, trên gương mặt trắng nõn của gã Bạch diện quân sư tức khắc dữ tợn: "Tiểu tiện nhân muốn chết!" Trên thực tế, hắn xác thật là phía dưới không có! Nhưng điều này khiến hắn vô cùng nhục nhã, còn bị một thiếu nữ nói ra trước mặt nhiều người như vậy thì hắn sao có thể nhịn được!

"Ai nha nha, tức giận à? Xem ra bị ta đoán trúng, quả nhiên là phía dưới không có!" Vân Chi Tịch căn bản không sợ, còn về mặt kinh ngạc lại bùng tỉnh đại ngộ nói.

Tức khắc, trong các khách nhân không biết là ai không nín được cười một tiếng, vì thế hết đợt này đến đợt khác vang lên những tiếng cười không kìm chế nổi!

"Ai dám cười! Giết cho ta!" Bạch diện quân sư sắc mặt xanh mét, âm cay ánh mắt trừng mọi người, ai bị hắn nhìn đến đều vội vã gục đầu xuống, nghẹn lại trong lòng ý cười không dám biểu hiện ra ngoài, rốt cuộc mạng nhỏ vẫn là quan trọng hơn.

Bạch diện quân sư trừng mấy người còn lại, ánh mắt âm trầm đánh giá Vân Chi Tịch: "Tiểu tiện nhân, ngươi dám trêu đùa bốn quân sư?! Tốt lắm! Hôm nay dù ngươi dâng lên đồ vật kia, bốn quân sư cũng muốn làm cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!"

"Các ngươi mau bắt lấy tiểu tiện nhân này cho ta, rồi đem ra bên đường cường bạo! Chỉ cần không giết chết, muốn chơi như thế nào thì chơi!" Bạch diện quân sư ác độc ra lệnh!

Năm gã đại hán nghe vậy, ánh mắt lộ ra âm tà, một đám tê gào quái kêu: "Quân sư yên tâm, bọn ta cam đoan chơi đến nàng muốn sống không được muốn chết không xong! Ha ha ha ——"

"Ha ha ha ——" Vân Chi Tịch không hoảng hốt mà còn cười, thấy năm người nhào lên, nàng lui về phía sau một bước.

Vân Thất, Vân Bát lập tức tiến lên cho mỗi gã một chưởng, khiến xương sống sáu người Quý Phủ Bang gãy vụn! Trong nháy mắt tiếng dâm gào biến thành tiếng kêu thảm thiết, trường hợp nhanh chóng xoay chuyển!

Bạch diện quân sư vừa thấy tình huống không đúng liền chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng Vân Chi Tịch sao có thể để hắn trốn, nhanh chóng bay lên đá vào đầu người nọ!

"Đi? Ai cho ngươi đi? Ngươi không phải muốn sống không được muốn chết không xong sao? Tỷ tỷ ta hiện tại liền giúp ngươi!" Dứt lời, Vân Chi Tịch cầm trong tay một thanh chủy thủ hung hăng đâm vào xương bả vai bạch diện quân sư! Tốc độ cực nhanh, căn bản không cho bạch diện quân sư kịp thời gian phản ứng thời gian!

"A ——" một tiếng thảm gào sắc bén kinh động phạm vi mười dặm gà bay chó sủa!

Vân Thất e sợ Vân Chi Tịch xảy ra chuyện, chạy tới đề lại Bạch diện quân sư đang định phản kháng!

Những việc trên diễn ra chỉ trong vòng thời gian mấy cái hô hấp. Nguyên bản đám người Bạch diện quân sư vừa mới thanh thế hiển hách, ý vào người nhiều tới khinh người nay một đám sắc mặt trắng bệch, phi thường thê thảm nằm xoài trên trên mặt đất, sự tương phản hết sức to lớn. Mọi người chứng kiến nhìn không được xoa xoa đôi mắt, cho rằng chính mình là hoa mắt.

Bất quá chờ bọn hán xoa xong rồi mở mắt, liền thấy thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp cầm một thanh chủy thủ rạch mấy đường trên người Bạch diện quân sư: "Đau không? Có nghĩ đến chết?"

"A ——" Từng tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng bạch diện quân sư tràn ra, hắn hiện tại dù muốn chết cũng không có sức lực để nói. Bởi vì mấy chỗ bị Vân Chi Tịch đâm đều là khiến hắn đau muốn chết lại không nguy hiểm đến tính mạng!

"Muốn chết à? Không thể nha, ngươi nói yêu cầu sống không được muốn chết không xong." Vân Chi Tịch mỉm cười, nhưng bộ dạng tươi cười ở trong mắt mọi người chỉ cảm thấy lạnh buốt. Một đám nhìn không được tưởng, đây là ma nữ nhà ai, quả thực là đáng sợ! Bạch diện quân sư đắc tội ma nữ này quả thực là ... quá thảm!

Có thể nói một tay đạo diễn hết thảy - Lạc Phong, cũng không nghĩ tới chuyện sẽ trở nên như vậy. Hắn lúc này nhìn Vân Chi Tịch cười kìm đồng tiền như hoa chỉ cảm thấy cả người đổ mồ hôi lạnh, hắn cư nhiên tính kế một cái ma nữ, này..... Vẫn nên chạy nhanh mới là thượng sách!

Nghĩ đến đây, Lạc Phong liền lạng lẽ muốn trốn.

"Lạc Phong tiểu biểu đệ, ngươi có muốn tới đâm hai đao không?" Vân Chi Tịch lại mở miệng nói.

Lạc Phong cả người chấn động, quay đầu lại thấy Vân Chi Tịch không biết khi nào đã ném xuống chủy thủ, mặt mày mỉm cười nhìn hắn, dưới chân nàng là Bạch diện quân sư thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít, cả người nhiễm huyết, thậm chí không thể lại thảm.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 30: Tàng Bảo Đồ?!

Vân Chi Tịch đứng lên, ánh mắt lạnh băng. Nàng xưa nay làm người đều là người không phạm ta, ta không phạm người, thiếu niên này tuy nhỏ nhưng dụng tâm lại ác độc. Nếu không phải nàng có thực lực thì lúc này gặp Quý Phủ Bang chỉ sợ là thật sự muốn sống không được muốn chết không xong. Cùng cường đạo giải thích nàng không có lấy đồ vật của Lạc gia, có thể giải thích thông suốt hay sao?

Lúc này Lạc Phong chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, hần như rơi vào hầm băng, cả người lạnh lẽo!

"Thực xin lỗi." Lạc Phong run rẩy nói, hần kỳ thật cũng không có tâm hại người. Hần cảm thấy người bên cạnh thiếu nữ trước mắt rất mạnh, hần lại cùng đường, cho nên mới bày ra hạ sách này.

"Tiểu biểu đệ nói cái gì nha, đệ không phải nói dưỡng sắp không xong sao, chúng ta vẫn là nhanh chóng trở về đi." Vân Chi Tịch vỗ vỗ bả vai Lạc Phong, đem vết máu dính trên tay lau lên quần áo của hần.

Đôi môi hồng nhuận của Lạc Phong đã bị dọa thành màu phấn trắng, giờ phút này hần không có khả năng từ chối.

"Tiểu thư, những người này xử lý như thế nào?" Vân Thất xin chỉ thị.

"Giết." Vân Chi Tịch nhìn mấy người Quý Phủ Bang nằm liệt trên mặt đất, quyết đoán ra lệnh làm Vân Thất cả người chấn động. Hần nhin không được ngẩng đầu nhìn Thất tiểu thư, mà cái nhìn này khiến hần từ nay về sau cả đời khó quên!

Vân Chi Tịch lạnh nhạt nhìn Vân Thất, một đôi mắt ngày thường lười biếng thanh thần giờ phút này lộ ra vẻ coi rẻ thương sinh như con kiến! Loại lạnh nhạt này đâm thẳng vào đáy lòng Vân Thất, làm hần toàn lạnh lẽo!

"Dạ!" Vân Thất cúi đầu, chậm rãi mà kiên định trả lời. Hần bỗng nhiên có cảm giác Vân gia sẽ vì Thất tiểu thư mà bay lên, thậm chí trở thành thế gia mạnh nhất Huyện Thanh Thành! Loại cảm giác này đột ngột nảy sinh nhưng Vân Thất lại rất tin tưởng!

"Người không thể giết ta! Người nếu giết ta, Quý Phủ Bang bang chủ sẽ không tha cho người!" Bạch diện quân sư kinh hoàng, dữ tợn gào thét. Hần lúc này thật sự sợ, hần không thể tưởng được, bất quá là tới bắt con kiến tiểu thiếu gia Lạc gia, ngờ đâu lại đem sinh mạng của chính mình dâng lên! Hần không cam lòng a!

Nếu lúc này thoát vây, hần sẽ nhất định phải dẫn người bắt lấy tiểu tiện nhân này đem về bang để trên dưới mấy ngàn huynh đệ từng người từng người cường bạo tiểu tiện nhân! Nhất định phải sống sờ sờ làm chết nàng mới hóa giải được mối hận trong lòng hần hôm nay!

Nhưng mà Vân Chi Tịch sẽ không cho hần cơ hội này, ra lệnh một tiếng, Vân Thất sẽ kết thúc sinh mệnh của hần!

Bạch diện quân sư thân là một Huyện Sĩ, lại là cường giả Huyện Sĩ không hiểu ra sao đã chết của Huyện Thanh Thành! Hần nằm mơ đều không thể tưởng được, hần thậm chí còn không tới kịp thi triển thân thủ, cũng đã bị giết chết! Mà đến chết thời điểm, hần cũng không biết chính mình đắc tội một sát tinh như thế nào.

Đoàn người Vân Chi Tịch nghênh ngang mà đi, vốn chương quỳ Phiêu Hương Lâu còn định tìm nàng đòi bồi thường, giờ phút này quả thực là tiền còn không kịp, nơi nào còn dám tiền lên đi đòi tiền. Ma nữ này so với Quý Phủ Bang còn muốn hung tàn hơn, hần dù có chín cái mạng cũng không dám trên chộc!

.....

Huyện Thanh Thành Lạc gia nằm ở một tòa nhà rộng lớn tại thành tây. Lạc gia cũng là thế gia Huyện Thanh Thành, đã từng có một thời vinh quang, sau lại dần dần xuống dốc, tới thế hệ của phụ thân Lạc Phong đã lưu lạc đến mức đau khổ chống đỡ.

"Khụ khụ - -" Lạc gia chủ không ngừng ho khan, như là muốn ho cả phổi ra ngoài. Tuy rằng phổi không có phun ra, lại nôn ra một ngụm máu thật lớn. Máu đen nhánh lại tanh hôi, hiển nhiên là trúng độc đã sâu."Cha - -" Lạc Phong mới vừa đi đến cửa viện, nghe thấy tiếng ho khan liên sột ruột chạy đi, Vân Thất cũng không ngăn cản.

Lạc Phong nhìn về phía Vân Chi Tịch, đôi mắt đỏ bừng, hần "Đồng!" một tiếng quỳ xuống đất: "Vị tỷ tỷ này, lúc trước là ta không nên hại người. Cha ta không biết việc này, hy vọng người không cần thương tổn cha ta, cầu xin người - -"

Vân Chi Tịch không nói chuyện, mắt thấy Lạc Phong "Thịch thịch thịch" dập đầu, đáy mắt của nàng cũng không có nửa phần động lòng.

Lạc Phong không nghe Vân Chi Tịch nói gì, lập tức khế cắn môi từ trong lòng ngực lấy ra một cái túi vải, đôi tay dâng lên nói: "Cái này chính là Quý Phủ Bang muốn đồ vật, ta đem nó tặng cho người, cầu người đừng thương tổn cha ta! Cầu người - -"

Vân Chi Tịch nhìn Lạc Phong, thấy trán hần đã chảy máu, ánh mắt cũng không có nửa phần thay đổi, chỉ là duỗi tay lấy túi vải, mở ra rồi lấy từ bên trong một tấm vải cũ. Cần thận vuốt ve một hồi mới biết cái này cũng không phải vải mà là da dê.

"Đây là cái gì?" Vân Chi Tịch nhàn nhạt hỏi.

"Ta cũng không biết, đây là ta ngẫu nhiên từ chợ lấy được. Sau nghe từ người của Quý Phủ Bang nói, đây là tàng bảo đồ." Lạc Phong trả lời.

Vân Chi Tịch nghe xong, liền biết thiếu niên này dấu giếm không ít, bất quá nàng cũng không để bụng. Nghiêm túc nhìn cuốn da dê, phát hiện là một bộ bản đồ. Nàng xưa nay có năng lực xem qua là nhớ, lập tức đem bản đồ ghi tạc trong lòng rồi bỏ vào túi vải trả cho Lạc Phong nói: "Một tấm bản đồ hư hại mà thôi, bốn tiểu thư chúong mắt."

Lạc Phong ngăn ra, hắn không nghĩ tới món đồ mà Quý Phủ Bang hao tổn tâm cơ muốn đoạt lấy, Vân Chi Tịch lại chúong mắt?! Hắn xác thật có dấu rất nhiều tin tức, cái bản đồ này không phải hắn lấy được từ chợ mà là đồ gia truyền của Lạc gia. Quý Phủ Bang coi trọng thứ này, cho nên mới hại phụ thân hắn.

Hắn vốn định mang theo thứ này đi Quý Phủ Bang cầu giải được, tuy còn niên thiếu nhưng hắn cũng biết Quý Phủ Bang chi sợ dù đạt được đồ vật cũng không cho giải được. Không ngờ ở Phiêu Hương Lâu thấy Vân Chi Tịch, hắn nhìn trúng hai hộ vệ bắt phạm bên người nàng mới lập tức tương kế tựu kế muốn dựa thế. Chính là kết quả lại không như hắn dự kiến, hắn hoàn toàn không nghĩ tới.

Vân Chi Tịch không để ý tới Lạc Phong, mà đi vào sân, trực tiếp đi tới nơi phát ra âm thanh ho khan!

Lạc Phong hoảng sợ, đứng lên gọi với theo: "Cầu xin nguời - - đừng thương tổn cha ta - -"

"Còn nói nữa thì ta sẽ giết cha nguời!" Vân Chi Tịch nhàn nhạt nói, Lạc Phong tức khắc im lặng.

Chính lúc này, cửa phòng phía trước mở ra, một phụ nhân trung niên sắc mặt tiêu tụy nhìn thấy đám nguời Lạc Phong bèn hỏi: "Phong nhi, đây là....."

"Vị này chính là Lạc phu nhân? Ta là đại phu tiểu thiếu gia mời đến xem bệnh cho Lạc lão gia. Hai vị này là trợ thủ, nguời có thể đưa ta vào xem bệnh nhân?" Vân Chi Tịch tự giới thiệu.

Phu nhân lộ ra biểu tình nghi hoặc, hiển nhiên là thấy Vân Chi Tịch quá trẻ tuổi, hơn nữa hai trợ thủ thoát nhìn cũng hơi hơi hung dữ.

"Lạc Phong tiểu thiếu gia, nguời nói đi." Vân Chi Tịch quay đầu lại nhìn Lạc Phong, trong ánh mắt chợt lóe hàn băng!

Lạc Phong tay chân rét run, khuôn mặt hồng nhuận trắng nõn đã tái nhợt, nhưng khi đối mặt Vân Chi Tịch, hắn không thể không gật đầu: "Đúng vậy, nương."

Vân Chi Tịch vừa lòng gật gật đầu, đi về phía trước. Hình bóng của nàng lúc này giống như là ma quỷ khắc ở trong mắt Lạc Phong, hắn chỉ cảm thấy hơi hận không kịp.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 31: Hiệu Quả Của Bàn Tay Thần Thánh!

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Mới vừa đi tới gần cửa phòng, Vân Chi Tịch đã ngửi được mùi máu tanh, nàng dạo bước đi vào buồng trong, thấy Lạc gia chủ nằm trên giường không dậy nổi.

Lạc Phong cầm tay mẫu thân của hắn đi theo vào, tuy biết rằng Vân Chi Tịch muốn giết nguời thì hắn không có biện pháp ngăn cản, nhưng mà hắn vẫn không thể từ bỏ.

"Khụ khụ ——" Lạc gia chủ lại ho khan kịch liệt, Lạc phu nhân vội vàng tiến lên giúp đỡ thuận khí, lại nhịn không được roi lệ. Thấy Vân Chi Tịch đến gần, nàng hoang mang lo sợ nói: "Tiểu đại phu, nguời thật sự có biện pháp sao?"

"Ta nhìn xem" Vân Chi Tịch không có trực tiếp trả lời, mà là mở ra đôi mắt tâm linh. Khi sử dụng đôi mắt tâm linh, nàng lập tức thấy rõ vấn đề của Lạc gia chủ.

Lạc gia chủ không chỉ có thân trúng kịch độc, mà kinh mạch đã bị hủy đi tám chín phần. Hiện tại đã là bán thân bất toại, sống như một phế nhân mà thôi. Mà kinh mạch bị hủy hoại là do bị trúng độc! Nếu không phải đan điền còn có chút Huyền Kinh chống cự, chi sợ hắn đã quy thiên. Tuy là như thế, hắn

có thể sống thêm nhiều nhất là ba ngày!

Bỗng nhiên, Vân Chi Tịch nhìn thấy những kinh mạch chưa bị phế bỏ tràn đầy từng sợi hồng tì, ánh mắt vừa động, hỏi: "Lạc gia chủ, người ăn Hóa Linh Quả?"

Lời vừa nói ra, Lạc gia ba người đều là ngẩn ra! Bởi vì việc Lạc gia chủ ăn Hóa Linh Quả, trừ bỏ ba người bọn họ biết thì không có bất luận kẻ nào biết cả! Bởi vì Hóa Linh Quả là tài sản quý giá của Lạc gia, mà họ không hề muốn người ngoài biết đến. Nếu không phải hần sắp không cầm cự được, Lạc gia chủ cũng sẽ không ăn linh quả tổ tiên truyền xuống.

"Người làm sao mà biết?" Người đặt câu hỏi chính là Lạc Phong, hần bỗng nhiên nghĩ đến khi gặp được vị tỷ tỷ, nàng cho thuộc hạ khiêng hai tám vại "Thần y tái thể, bao trị bách bệnh". Chẳng lẽ không phải cái kẻ lừa đảo mà thật sự là thần y?!

Trong lúc nhất thời, Lạc Phong tâm tình thay đổi khó lường.

"Hóa Linh Quả tuy là linh dược, nhưng cũng không công hiệu giải độc, người ăn vào sẽ khiến tình huống càng tệ." Vân Chi Tịch nhíu nhíu mày, cảm thấy Hóa Linh Quả bị phá hư, thật sự quá đáng tiếc. Phải biết rằng ở huyện Thanh Thành, dược liệu phần lớn đều là hàng bình thường, có thể đạt tới cấp bậc linh dược rất ít. Mà Hóa Linh Quả xem như linh dược có chất lượng khá tốt, nay bị lãng phí như vậy, bán luyện dược sư như nàng thật đau lòng.

"Vậy phải làm sao đây, xin tiểu đại phu hãy giúp đỡ!" Lạc phu nhân nghiêm nhiên đem sự hoài nghi đối với Vân Chi Tịch hoàn toàn ném sau đầu, chỉ cảm thấy vị tiểu nữ nhân đại phu này giống như thần! Ngay cả bắt mạch đều không làm cũng đã nhìn ra vấn đề của phu quân!

"Ta thử xem đi." Vân Chi Tịch dù sao cũng là lần đầu tiên thí nghiệm, trong lòng cũng không nắm chắc lắm.

Lạc Phong bỗng nhiên ôm lấy chân nàng quỳ trên mặt đất, thanh âm nghẹn ngào nói: "Thần y tỷ tỷ, lúc trước đều là ta không tốt, ta rất xin lỗi người. Chi cần người cứu cha ta, sau này ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp, sẽ không có nửa câu oán hận!"

Vân Chi Tịch nhíu nhíu mày, cúi đầu nhìn một đôi mắt sáng ngời của Lạc Phong có một phần kiên nghị quyết tuyệt, nàng chậm rãi rút chân về: "Ta không thiếu trâu ngựa."

Dứt lời, Vân Chi Tịch đã muốn đi tới mép giường. Lạc gia chủ hơi thở thoi thóp, nhìn Vân Chi Tịch suy yếu nói: "Tiểu đại phu, ta biết tình huống của chính mình, sợ là sống không quá hai ngày nữa. Người cũng đừng cố sức, đi thôi."

"Cha —— không cần như vậy, để đại phu nhìn xem đi." Lạc Phong quỳ sát mép giường, cầm tay phụ thân đau đớn nói. Hận thù của hần đối với Quý Phủ Bang đã biến thành không đội trời chung.

"Lão gia, ngài không thể bỏ mặc cô nhi quả phụ chúng ta mà đi, Lạc gia không thể bại ——" Lạc phu nhân khóc ròng nói.

Lạc gia chủ sắc mặt bi thương, nếu có thể hần đương nhiên cũng không muốn chết, nhưng mà hần cũng là người tu luyện, tương đối rõ ràng tình huống cơ thể của mình. Mà cho dù độc đã giải nhưng những kinh mạch đã bị phế bỏ cũng sẽ không khôi phục, như vậy hần có khác gì một phế nhân, còn không bằng đã chết.....

"Nên để ta thử xem đi, nếu đã biết sống không quá hai ngày này, còn có cái gì không thể thử." Vân Chi Tịch đối với những người có thâm kịch thế này cũng không có quá nhiều tâm tư, chỉ là nhân nhạ nói.

"Cha —— cầu xin người ——" Lạc Phong đau khổ cầu xin, Lạc phu nhân cũng là như thế.

Lạc gia chủ cười khổ một tiếng nói: "Thôi thôi, tiểu đại phu, vậy phiền toái người."

"Ừ."

Vân Chi Tịch gật gật đầu, để Lạc Phong cùng Lạc phu nhân nhường chỗ, nàng mới ngồi xuống.

Vân Thất phối hợp, lập tức dâng lên ngân châm Vân Chi Tịch mới mua, trong lòng lại nói thầm, Thất tiểu thư giả dạng như thật nha, chỉ là nàng làm thế nào nhìn ra đối phương ăn Hóa Linh Quả?

Nhưng lúc Vân Chi Tịch thể hiện ra bản lĩnh thuật châm cứu, khiến Vân Thất thiếu chút nữa rớt tròng mắt! Không chỉ có hần, mà Vân Bát và người của Lạc gia, đều là khiếp sợ choáng váng!

Chỉ thấy tay Vân Chi Tịch cầm lấy ngân châm, chậm rãi biến ảo! Ngay sau đó, đôi tay trắng như ngọc tựa như hồ điệp xuyên hoa, bắt đầu nhẹ nhàng lặp đi lặp lại di chuyển trên Lạc gia chủ! Từ đùi đi lên đan điền, lại đi tới tâm mạch, quá trình cứ như nước chảy mây trôi khiến người hoa cả mắt, chỉ cảm thấy có vô số bàn tay trong suốt lên lên xuống xuống trên người Lạc gia chủ!

"Thần y!" Lạc phu nhân ngơ ngẩn nói, nàng chưa từng thấy qua đại phu nào có thuật châm cứu thuật như thế! Thủ pháp thật thần kỳ!

Nếu chỉ là như thế thì chỉ làm người ta khiếp sợ mà thôi. Nhưng sau khi Vân Chi Tịch châm cứu, lần thứ hai lộ ra một đôi bàn tay trắng nõn trong suốt, bên trên còn lấp loè nhàn nhạt ánh huỳnh quang, giống như là một đôi tay của tiên nhân!

Chỉ thấy đôi tay chậm rãi di chuyển trên người Lạc gia chủ! Mỗi tác chấn ra một cây ngân châm, Lạc gia chủ đồng thời phun ra một ngụm máu đen! Lặp



đi lặp lại như thế, Lạc gia chủ trên người ngân châm đã rút ra hết, giường hán nằm đã bị máu đen thấm ướt, tỏa ra mùi tanh hôi nồng đậm làm người buồn nôn!

Nhưng Vân Chi Tịch lại ngồi yên không động, lúc này trên gương mặt xinh đẹp của nàng đã lấm tấm những giọt mồ hôi, hiển nhiên làm việc này rất tiêu hao sức lực! Nhưng nàng biểu tình nghiêm túc, bàn tay thần kỳ tay lúc này dừng ở trên đan điền Lạc gia chủ, hai tay đan chéo mạnh mẽ nhấn một cái!

"Oa ——" Lạc gia chủ lần thứ hai phun ra một búng máu, mà một ngụm đều nhiều hơn bất kỳ lần nào trước! Mà hán cả người cũng bị chấn đến ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt chưa từng thấy!

"Cha ——" Lạc Phong sắc mặt đại biến, tiến lên.

"Lăn!" Vân Chi Tịch quát lạnh một tiếng, Vân Thất kéo Lạc Phong ra!

Cùng lúc đó, Vân Chi Tịch dùng đôi tay tỏa ra ánh sáng nhạt mạnh mẽ vỗ xuống ngực Lạc gia chủ!

"Oa oa ——" Lạc gia chủ phun ra rất nhiều máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy!

Lạc Phong kêu thảm thiết một tiếng, Lạc phu nhân mặt như màu đất, nhưng mà cặp mắt vốn dĩ bị chất độc làm vẫn đục của Lạc gia chủ lại sáng lên!

Lúc này Lạc gia chủ phun ra máu màu đỏ tươi, không có vị tanh hôi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 32: Thần Y Tỷ Tỷ!

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Hán có thể cảm nhận được, chất độc trong thân thể tra tấn hán mấy tháng đã biến mất! Điều làm hán mừng như điên chính là những kinh mạch bị chất độc vật ăn mòn có dấu hiệu sống lại!

"Đây....." Lạc gia chủ không dám tin tưởng, hán nhìn chăm chăm chân của chính mình.

"Thử duỗi chân một xem, nhẹ một tí." Vân Chi Tịch thanh âm có phần mệt mỏi, nhưng lời nói khiến Lạc gia chủ rốt cuộc hạ quyết tâm, chậm rãi cử động chân!

Ngay sau đó, sự mừng rỡ tràn ngập đầu óc hán! Hán không thể tin tưởng nhìn chân của chính mình, thật sự động đậy rồi?!

"Thoạt nhìn cũng không tệ lắm, bởi vì bị thương nghiêm trọng, trong chốc lát không có khả năng hoàn toàn khôi phục. Trong khoảng thời gian này cần phải tĩnh dưỡng, có thể ở trong sân đi chừng ba mươi phút, nhớ không thể quá nhiều." Vân Chi Tịch dùng đôi mắt tâm linh xem xét, phán đoán tình hình của Lạc gia chủ.

"Thần y!" Lạc gia chủ khó có thể tin, hán vốn dĩ không ôm hy vọng gì, hán không nghĩ tới thiếu nữ trước mắt không chỉ giúp hán giải độc, còn khôi phục kinh mạch bị phế bỏ của hán! Tuy rằng còn không có khôi phục như lúc ban đầu, nhưng cũng có ân tái tạo!

Lạc Phong cùng Lạc phu nhân ra, lại thấy vẻ mặt Lạc gia chủ mừng như điên, tuy còn tái nhợt nhưng có dấu hiệu khôi phục, bọn họ nháy mắt hiểu cái gì!

"Cha, ngài..... Ngài khỏe không?" Lạc Phong bất chấp trên giường Lạc gia chủ còn nhiễm máu tanh hôi, lao thẳng tới giữ chặt cánh tay phụ thân, có chút không thể tin tưởng hỏi.

"Dù chưa rất tốt, nhưng cũng sắp!" Lạc gia chủ chắc chắn đáp, hán vốn là gia chủ của một nhà, khi chưa bị thương là một Huyền Sĩ trung giai, hán đương nhiên là có thể đảm bảo.

Bất chấp thương thế chưa khỏi hán, Lạc gia chủ vội vàng đứng dậy, cúi đầu quỳ cảm tạ Vân Chi Tịch đã thu tay lại đứng ở bên người Vân Thất và Vân Bát: "Thần y xin nhận một lạy của Lạc mỗ! Tính mệnh của Lạc mỗ từ nay chính là của ngài, nếu thần y có yêu cầu hỗ trợ xin hãy nói ra, Lạc mỗ tuyệt không chối từ!"

Tới lúc này, Lạc Phong cùng Lạc phu nhân đã hoàn toàn hiểu rõ, lập tức quỳ gối phía sau Lạc gia chủ, cúi lạy Vân Chi Tịch!

"Nói hỗ trợ, người còn Hóa Linh Quả?" Vân Chi Tịch dò hỏi.

"Còn có một quả!" Lạc gia chủ lập tức trả lời, bảo Lạc Phong mang tới. Tuy rằng đồ vật tổ tiên để lại thực trân quý, nhưng so với ân cứu mạng thì không bằng.

Vân Chi Tịch ba người được mời đến phòng khách, Lạc gia chủ thay đổi quần áo sạch, lập tức mang theo Hóa Linh Quả, nhờ Lạc Phong cùng Lạc phu nhân đỡ đến phòng khách.

"Thần y, đây là Hóa Linh Quả tổ tiên của ta truyền xuống." Lạc gia chủ dâng lên hộp đá đặc biệt cất chứa Hóa Linh Quả, ở bên cạnh hộp còn có tấm vải lúc trước Lạc Phong giao cho Vân Chi Tịch.

Vân Chi Tịch ngược mắt nhìn Lạc gia chủ, hần thành khẩn nói: "Về tấm vải này, kỳ thực khuyến tử trước đây có điều dấu diếm, nó kỳ thật cũng là vật tổ truyền của Lạc gia. Nhưng thật không dám dấu diếm, Quý Phủ Bang cũng là coi trọng thứ này, lúc này mới tai họa gia môn, dùng âm độc mưu hại Lạc mẫu. Rốt cuộc trên mặt nó về cái gì, Lạc mẫu cũng không biết, càng không rõ Quý Phủ Bang làm sao biết Lạc gia có thứ này."

"Nha?" Vân Chi Tịch nhàn nhạt lên tiếng, trong lòng tự suy nghĩ. Thứ này nàng đã xem qua, xác thật là một bức bản đồ. Quý Phủ Bang phí nhiều sức muốn thứ này, khẳng định là có bí mật không thể cho ai biết.

"Này cũng không phải là thứ tốt, nếu không có lúc trước khuyến tử đã nói với ngài thì Lạc mẫu tuyệt không đề cập việc này. Những việc mà trước đây khuyến tử đã gây ra, là Lạc mẫu dạy con không chu toàn, mong thần y thứ lỗi." Lạc Phong hiển nhiên không có dấu diếm Lạc gia chủ, đã nói với hần quá trình gặp Vân Chi Tịch.

Lạc gia chủ dù sao cũng là người từng trải, hần cũng không hỏi lai lịch của Vân Chi Tịch, cũng nói rõ phúc họa của thứ này. Hần làm như vậy là để Vân Chi Tịch thấy, người Lạc gia không có khả năng chọc họa cho nàng vì rốt cuộc bọn họ cũng không biết nàng là ai.

Vân Chi Tịch tâm trí thông tuệ, tự nhiên hiểu được dụng ý của Lạc gia chủ. Nàng duỗi tay lấy hộp đá, thấy hộp chạm trở tinh tế, mặt trên còn tỏa ra nhàn nhạt linh khí, dùng mắt thường cũng có thể biết bên trong hộp đá có chứa vật bất phàm. Nàng mở hộp ra, bên trong quả nhiên có một quả Hóa Linh Quả màu đỏ, dựa vào được lực thì linh quả đã được 500 năm! Thật là thứ tốt!

Đóng hộp đá lại, Vân Chi Tịch xác định Lạc gia tổ tiên đã từng rất huy hoàng. Nếu không loại linh dược 500 năm này và hộp bảo vệ linh dược là không thể có.

Chỉ bằng Hóa Linh Quả đặt ở Vân gia đã là trân phẩm nội khó!

"Đây là phương thuốc, một ngày dùng ba lần dùng, chậm rãi điều dưỡng một tháng sẽ khôi phục." Vân Chi Tịch thu hồi hộp đá, quả nhiên không lấy tấm vải. Bởi vì nàng đã ghi nhớ trong đầu, cho nên có lấy hay không đều không sao cả. Huống chi nàng cảm giác, việc này cũng không phải đơn giản như vậy.

Rốt cuộc Quý Phủ Bang tuy là thế lực ngầm lớn nhất Huyện Thanh Thành, mà Lạc gia cũng xác thật xuống dốc. Nhưng một thế lực ẩn trong tối dám can đảm xuống tay với một thế gia truyền thừa thì chuyện này tất nhiên có điều bí ẩn. Bất quá không liên quan đến chuyện của nàng, nàng còn không có hảo tâm đến muốn giúp Lạc gia hoàn toàn giải quyết phiền toái.

"Đa tạ thần y!" Lạc gia chủ nghe thế, trong lòng rõ ràng, vị thần y này thoạt nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng là sát phạt quyết đoán, thông minh hơn người.

Vân Chi Tịch gật đầu, đứng lên nói: "Tạm biệt."

"Phong nhi, đưa tiễn thần y." Lạc gia chủ vội nói.

Lạc Phong trong lòng hồ thẹn, cũng muốn mượn cơ hội này xin lỗi, lập tức vội vàng nghênh Vân Chi Tịch ba người ra cửa.

"Thần y tỷ tỷ, lúc trước là Lạc Phong không tốt. Ngài đã cứu cha ta, mạng của Lạc Phong về sau chính là của ngài." Tiễn Vân Chi Tịch đến ngoài cửa, Lạc Phong trịnh trọng đưa ra lời hứa với vị thần y tỷ tỷ thần bí xinh đẹp.

Vân Chi Tịch quay đầu lại nhìn hần một cái, trầm ngâm một chút, vẫn là mở miệng nói: "Các người, lập tức trốn đi."

Nghe vậy, Lạc Phong ngẩn ra! Nhưng chờ hần phục hồi tinh thần thì chỉ nhìn thấy Vân Chi Tịch mang theo Vân Thất và Vân Bát đã đi xa. Hình dáng của nàng giờ phút này ghi tạc trong lòng Lạc Phong như một thần tiên cứu mạng chúng sanh! Đến lúc này, ấn tượng của hần về vị tỷ tỷ thần bí không biết tên đã hoàn toàn thay đổi.

"Nàng bảo chúng ta trốn....." Lạc Phong tuổi còn tiểu, còn suy nghĩ của Lạc gia chủ cũng không tinh tế bằng Vân Chi Tịch nên khi nghe xong lời này, chỉ cảm thấy nghi ngờ không rõ.

"Thất tiểu thư, có phải người lại đây hay không?" Vân Thất ần ần phát hiện dụng tâm của Vân Chi Tịch, cho nên mới hỏi.

"Không cần." Vân Chi Tịch lắc đầu, chậm rãi nói: "Người có mệnh của họ, giúp được nhất thời không giúp được một đời. Giúp, cũng có thể có thể là hại....."

Vân Thất nghe vậy ngẩn ra, cảm thấy Thất tiểu thư nói những lời này rất là huyền ảo. Giúp, cũng là hại?

Còn Vân Bát, hần đầu óc xưa nay không bằng Vân Thất, cũng không đi để ý tới những sự việc nhức nạo đó, việc chính chỉ lo bảo hộ tiểu thư là được.

Mà lúc này, Quý Phủ Bang bang chủ mang theo mấy trăm bang chúng vây quanh Phiêu Hương Lâu.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 33: Hãy Đưa Tay Đây, Được Không?

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Bên ngoài Phiêu Hương Lâu, gần một trăm hần tử cười ngựa to lớn xuất hiện, bốn phía bá tánh lập tức bị dọa đến vội diu già dất trẻ trốn vào trong phòng. Chương quỳ Phiêu Hương Lâu càng sợ tới mức chi kém tè ra quần. Lúc này, hần đang bị vài tên hần tử từ Phiêu Hương Lâu kéo ra tới.

"Nói! Nhị đệ ta chết như thế nào!" Một đại hần đầu trọc, trên đầu có xăm hình một bộ xương khô dữ tợn và cái rìu to, thanh âm như tiếng sấm quát! Hần có một đôi mắt to như mắt trâu, trông mắt che kín to máu nhìn chăm chăm chương quỳ Phiêu Hương Lâu! Người này, chính là Quý Phủ Bang bang chủ -- Quý Phủ!

Chương quỳ sợ tới mức hai chân nhũn ra, vội vàng bẩm báo sự việc tỉ mỉ, không dám để sót nửa chữ!

"Lạc gia!" Quý Phủ nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, đối với Vân Chi Tịch, hần ẩn ẩn suy đoán, vô cùng có khả năng là người của Vân gia. Mà Vân gia thì Quý Phủ Bang không thể động, nhưng mà thù của huynh đệ thì không thể không báo! Ngoài sáng làm không được vậy thì làm trong tối! Còn về Lạc gia --

Nhìn bạch diện quân sư chết không nhắm mắt, cả người thê thảm máu tươi đầm đìa, Quý Phủ cắn chặt răng, nắm tay nắm đến "Rắc rắc" rung động: "Lạc gia! Ta muốn tiêu diệt cả nhà ngươi!"

Hần gầm lên giận dữ như cuồng lôi vang dội, khiến tiểu hài tử gấu ở trong phòng gần đó phải "Oa oa" khóc lớn!

.....

Vân gia nội bảo

Đại trưởng lão Vân Ngạo Danh sắc mặt âm trầm, Vân Chi Tịch quật khởi ở Vân gia bảo đã thành thế không thể đỡ. Không chỉ được Mạc lão càng yêu thích, Vân Ngạo Thành cũng từ Thập Nhị Tinh Vệ phái ra Vân Thất và Vân Bát bảo hộ!

"Đại ca, cứ như vậy thì không phải chuyện tốt!" Tam trưởng lão Vân Ngạo Nghĩa sắc mặt cũng rất khó xem, bọn họ trù tính lâu như vậy không thể bỏ dở ở chỗ này!

"Vậy ngươi có biện pháp nào?" Đại trưởng lão thanh âm âm lãnh, hần đương nhiên biết như vậy là không ổn, nhưng mà ở tộc hội ngày đó, nha đầu Vân Chi Tịch biểu hiện quá mức xuất sắc, khiến cho những trưởng lão trong tộc trước kia thiên hướng về hần đều im lặng!

Tam trưởng lão sắc mặt trầm xuống: "Thật sự không được thì giết chết đi!"

"Giết cái rắm, có Vân Thất và Vân Bát thì có thể là nói giết là giết được sao?" Vân Ngạo Danh cả giận nói.

"Chúng ta không được, người của Quý Tông có thể nha!" Tam trưởng lão không cam lòng.

"Câm miệng! Người Quý Tông bụng dạ khó lường, ngươi bớt qua lại với bọn họ! Chờ xem, thời điểm cuối năm thế gia đại bị, ta nhất định sẽ khiến lão già Vân Ngạo Thành khiếp sợ!" Vân Ngạo Danh âm trầm trầm nói!

"Dạ, đại ca! Bất quá ta nghe nói, người của Quý Tông gần đây hình như cùng Quý Phủ Bang đang lén lút làm cái gì đó, ở Huyện Thanh Thành rất ồn ào, bằng không chúng ta....."

"Bớt xen vào việc người khác, ngươi có sức thì giúp ta dạy mấy cái tôn tử không biết cố gắng kia đi!"

.....

Những việc đó Vân Chi Tịch hết thấy không biết. Nàng chỉ biết là có Hóa Linh Quả, chờ nàng giúp phụ thân chữa khỏi thương thế thì có thể dùng được lực thuộc tính hòa của Hóa Linh Quả giúp phụ thân bồi bổ kinh mạch! Cứ như vậy, phụ thân nhiều năm kinh mạch khô héo có lẽ có thể hoàn toàn khôi phục!

Đáng tiếc chính là, Lạc gia chủ không phải hỏa hệ võ giả, cho nên lúc trước hấn ăn Hóa Linh Quả không chỉ là phí phạm của trời mà còn có hại.

Linh khí của linh quả đạt 500 năm rất lớn, cho nên lần thực nghiệm này có thể nói là thu hoạch lớn với Vân Chi Tịch. Không chỉ kiểm nghiệm y thuật của mình, lại kiếm được một cái bảo bối.

"Chỉ là tình huống của cha tình huống còn phức tạp hơn Lạc gia chủ, hôm nay ta dùng hết Huyền Kinh, cũng chỉ miễn cưỡng cứu trị Lạc gia chủ. Nếu muốn trị thương tật của cha vẫn là không được. Bất quá có thể giả thiết một vài phương án trị liệu, sau đó từng bước một tới hoàn thành. Loại này phương pháp có được hay không, còn cần phải thực nghiệm." Vân Chi Tịch trầm nghĩ, cuối cùng quyết định tạm thời không chạm đến thương thế của phụ thân.

Rốt cuộc Vân Nhất Minh bị thương đã mười mấy năm, khác xa Lạc gia chủ.

"Đôi mắt tâm linh khá ổn, nhưng khi thi triển Bàn tay thần thánh thì cần tiêu hao lượng lớn Huyền Kinh. Cho nên y thuật của ta vẫn như cũ có cực hạn, chỉ có đề cao tu vi mới là căn bản." Vân Chi Tịch trải qua lần thí nghiệm này đã nhìn ra lợi và hại của đôi mắt tâm linh và bàn tay thần thánh tay.

Nghĩ đến đây, nàng đang muốn tiến vào Linh Lung Tiên cảnh tu luyện thì bỗng nhiên ngược mắt nhìn về phía cửa phòng.

"Kẹt --" Cửa phát ra tiếng vang rất nhỏ, một bóng dáng trắng như tuyết thông thả ung dung tiến vào. Lúc này hấn đi vào từ đại môn chứ không như lúc trước chẳng biết từ chỗ đi vào.

"Không biết gõ cửa sao?" Vân Chi Tịch tức giận nói.

"Người không phải đã biết sao?" Dung Hoàng nói, đã đóng tới cửa đi về phía nàng.

Vân Chi Tịch vô ngữ trừng hấn một cái, cũng biết hấn lúc này xem như chào hỏi. Nếu không bằng thói quen đi tới vô ảnh đi vô tung thì nàng căn bản không thể phát hiện hấn đã tới.

"Đưa tay ra đây." Dung Hoàng đi đến trước mặt Vân Chi Tịch, há miệng nói.

Vân Chi Tịch hơi giật mình, không chỉ không đưa tay ra mà còn đem đôi tay giấu ở sau người, mắt lạnh nhìn chằm chằm hấn nói: "Người giám thị ta?!"

Dung Hoàng không nói, thấy nàng đang bình thường bỗng nhiên toát ra khí lạnh, mày kiếm thon dài hơi hơi nhíu một chút, tựa giải thích nói: "Không phải giám thị."

"Còn không thừa nhận?" Vân Chi Tịch trừng mắt hấn, trong lòng tự nhiên thấy tức giận.

Dung Hoàng thấy trong đôi mắt xinh đẹp của nàng, hình như có một tia bị tổn thương thì ngăn ra. Vốn dĩ hấn không có giám thị, chỉ là trên người nàng có ấn ký hấn để lại. Trên người nàng có dao động kỳ dị, hấn thường xuyên có thể cảm nhận được. Bất quá có đôi khi lại bị ngăn cách, cũng không biết nàng dùng biện pháp gì. Hấn đương nhiên không biết, hấn cảm giác bị ngăn cách là khi Vân Chi Tịch ở Linh Lung Tiên Cảnh.

"Không cần tức giận, ta chỉ là cảm giác được thay đổi trên người của người, cho nên dùng thần thức xem xét." Dung Hoàng nhin không được nói rõ ràng hơn, hấn cảm thấy nếu cùng nàng nói rõ ràng thì hậu quả nhất định sẽ thực phiền toái.

Vân Chi Tịch cúi mặt, trên mặt không có dao động, trong lòng lại khiếp sợ không thôi! Hấn chỉ dùng thần thức xem xét liền biết tay nàng có dị thường! Gia hỏa này rốt cuộc tu vi tới đâu rồi?!

"Đưa tay ra đây, được không?" Dung Hoàng hỏi lại, trong giọng nói nhiều một phần mềm mại mà không hề biết.

Vân Chi Tịch tay ở sau lưng nắm chặt, nhưng mà không chịu đưa ra.

Dung Hoàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, bỗng nhiên duỗi tay ôm lấy nàng!

"Người làm gì?!" Vân Chi Tịch tức tối ngẩng đầu, nhìn đến chính là cái cảm thanh nhuận như ngọc của hấn. Lúc này nàng đã bị hấn ôm trọn vào lòng, bàn tay cảm lấy đôi tay nàng nắm chặt nhau ở sau lưng.

"Ta nhìn một chút." Dung Hoàng mở bàn tay nàng ra, chậm rãi nghiêm túc đánh giá lòng bàn tay.

Vân Chi Tịch vô pháp giãy giụa, chỉ có thể bị hấn ôm chặt! Khuôn mặt xinh đẹp đối diện ngực của hấn, không khí hô hấp đều là phạn hương thanh nhã trên người hấn. Mùi hương ấy cực kỳ thoải mái, dường như muốn dập tắt ngọn lửa trong lòng nàng.

Hấn vì để dễ dàng xem tay nàng, lại xoay người nàng lại, để lưng nàng chạm vào khuôn ngực rộng lớn của hấn, như vậy hấn có thể cảm tay nàng để trước mặt xem xét.

Vân Chi Tịch đã chết lặng, cũng không thém rút tay mình ra, hấn nếu muốn xem liền xem cho đã đi.

"Đem linh khí đều tập trung ở lòng bàn tay, lại lấy Huyền Kính chuyển tới đầu ngón tay." Đôi mắt đen của Dung Hoàng ngưng đọng, ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng chạm qua mỗi một ngón tay của nàng. Sự đụng chạm này khiến ngón tay Vân Chi Tịch hơi ngứa, phản xạ run run.

Tay nàng vừa đẹp lại vừa mềm, ngón tay như búp sen, mềm mại như bông. Hắn nắm tay nàng trong tay mình làm đáy lòng hắn có một cảm giác thật kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 34: Công Tử Mê Man, Trái Tim Gợn Sóng

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----  
Hắn cúi đầu nhìn về phía thiếu nữ dựa vào ngực hắn, thấy nàng vẻ mặt bình tĩnh, cặp mắt ẩn chứa nỗi nhọc nhằn bị hàng lông mi dài che đầy hết thấy cảm xúc. Cái này khiến hắn không khỏi cảm thấy nàng tâm tư thâm trầm, mặc dù là hắn cũng không thể hoàn toàn nắm giữ.

Mây kiếm thon dài hơi hơi động, lâm vào ngắn ngủi tự hỏi. Mà lúc này hắn đang ôm lấy nàng, đôi tay nắm tay nàng, lại bởi vì muốn xem xét tay nàng mà cúi đầu, thế nên sườn mặt của hắn dường như dán sát vào bên mặt Vân Chi Tịch, hàm dưới khẽ tựa trên vai nàng, tư thế này vô cùng thân mật, nhưng hắn lại không hề biết.

Da mặt nam nhân như ngọc thạch nhẵn mịn nhẹ nhàng chạm qua gương mặt nàng, từng luồng nồng đậm thanh nhã phạn hương chui vào hô hấp của nàng, trong đó cũng có hơi thở ấm áp thuộc về nam nhân. Tuy lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, nàng ra tay mị hoặc hắn cũng không có ngần ngại như giờ phút này!

Một màn này tới cực nhanh, chờ Vân Chi Tịch phản ứng lại đây cũng vừa lúc nghe hắn nói một câu kia. Lời này khiến trong đầu nàng chấn động, chỉ cảm thấy trí tuệ của người nam nhân này giống như yêu! Bởi vì cách thức vận chuyển của bàn tay thần thánh cũng như nguyên lý cơ bản y hệt như lời hắn, gần như không có khác gì!

Lần đầu tiên, Vân Chi Tịch chân chính cảm giác được Dung Hoàng đáng sợ. Trước đây mặc dù là ở trên tay hắn không có lực phản kích, nàng cũng chưa bao giờ cảm thấy hắn đáng sợ. Nhưng giờ khắc này, hắn cho nàng thấy khả năng suy xét tinh vi của hắn khiến nàng cảm thấy tim đập gia tốc! Nàng không biết đây là bởi vì hắn tu vi rất cao, hay là vì cái khác. Nhưng lời nói của hắn lúc này lần đầu tiên khiến nàng cảm thấy uy hiếp cực lớn!

Loại cảm giác uy hiếp này làm Vân Chi Tịch không chút do dự, bản năng sinh ra sát tâm! Thanh tú kiếm giấu ở Linh Lung Tiên cảnh, theo ý niệm của nàng đột ngột xuất hiện! Một kiếm, đâm thẳng trái tim Dung Hoàng!

Một kiếm này, trông không mà đến!

Một kiếm này, sát khí nồng đậm!

Một kiếm này, quý biện khó lường!

Bất cứ người nào khi một kiếm này đâm ra thì hắn phải chết! Vân Chi Tịch cũng có lòng tin vào lúc này giết chết Dung Hoàng! Bởi vì nàng cảm giác được giờ phút này lòng hắn có sự dao động, loại dao động này đối với sát thủ mà nói thì đó chính là sơ hở trí mạng!

"Thật nhẫn tâm." Chậm rãi, một tiếng than nhẹ từ trong miệng Dung Hoàng thốt ra.

Vân Chi Tịch đồng tử co rút lại, nàng không nghĩ tới như vậy còn giết không chết Dung Hoàng! Người này, quả thực không phải người!

Nhàn nhạt mùi máu tươi tràn ngập trong bầu không khí mập mờ giữa hai người, Vân Chi Tịch nghiêng người nhìn thấy ngón tay thon dài như ngọc của hắn niết trên thân tú kiếm. Vài giọt máu từ đầu ngón tay của hắn chảy ra, dừng ở trên thân tú kiếm trong nháy mắt bị hút khô! Trên thân kiếm rí rít có ánh sáng chợt lóe, một luồng uy áp cường đại từ trên thân tú kiếm phát ra!

"Hà?" Dung Hoàng có chút kinh ngạc nhìn tú kiếm, thanh kiếm này ở trên tay nàng có thể làm hắn bị thương đã khiến hắn thực kinh ngạc, nhưng mặt trên rí rít còn sẽ hút máu của hắn lại làm hắn càng kinh ngạc.

Ngay sau đó, thanh kiếm vốn dĩ ở trên tay Vân Chi Tịch rơi vào trong tay Dung Hoàng, đôi mắt đen như mực của hắn hiện lên dị sắc nhìn tú kiếm.

"Đáng tiếc là thanh tàn kiếm, nếu không ngược lại vô cùng tốt." Dung Hoàng nói nhỏ một tiếng, đem tú kiếm trả lại cho Vân Chi Tịch vì vũ khí bị đoạt mà sắp nổi điên.

"Người có ý gì?" Vân Chi Tịch tiếp nhận tú kiếm, lại bị lời vừa rồi của hắn gọi lên nghi hoặc.

"Người muốn giết ta, ta không nói cho người." Dung Hoàng nhìn Vân Chi Tịch lắc đầu nói, từ trong lòng ngực lấy ra một cái khăn lụa, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên ngón tay.

Vân Chi Tịch do dự một chút, bỗng nhiên tiến lên giật lấy khăn lụa, cầm lấy tay hắn, nhanh nhẹn giúp hắn xử lý miệng vết thương, sau đó buộc lại gọn gàng.

"Được rồi, ta muốn giết người, cũng giúp người trị hết thương. Hiện tại nói cho ta, tàn kiếm là có ý gì?" Vân Chi Tịch ngẩng đầu hỏi.

Đôi mắt thiếu nữ gần trong gang tấc, nàng có một đôi mắt tựa như lưới biếng và không hề có chút sợ hãi. Dung Hoàng khẽ môi ản ản giờ lên, đây là một nữ tử cực kỳ thông minh. Lẽ ra hắn biểu hiện ra ngoài cường đại, những nữ tử ngoại trừ nàng giờ phút này nhìn hắn đều là sợ hãi, nhưng nàng thì không. Bởi vì nàng biết, hắn cường đại cũng sẽ không làm gì nàng, cho dù có chuyện gì cũng sẽ không giết nàng.

Giờ này khắc này, Dung Hoàng đã hiểu mục đích một kiếm vừa rồi của Vân Chi Tịch, nàng thử không phải mạng của hắn mà là dụng tâm của hắn! Nàng muốn thăm dò ra, điểm mấu chốt hắn dành cho nàng ở đâu? Kết quả là, mặc dù nàng muốn giết hắn, hắn cũng sẽ không làm gì nàng, như vậy nàng càng yên tâm.

Quả là một nữ tử thông minh, thông minh đến cho dù là Dung Hoàng cũng nhìn không được tán thưởng. Đây là người thông minh nhất hắn từng gặp được, không ai sánh bằng! Không chỉ có thông minh, còn rất quyết đoán!

"Nói hay không?" Vân Chi Tịch thấy người nam nhân này bỗng nhiên chỉ nhìn chăm chăm nàng lại một câu cũng chẳng nói, không khỏi nhẩn nhẩn mày có chút không kiên nhẫn.

"Muốn khôi phục như lúc ban đầu." Dung Hoàng nhìn ngón tay của mình được băng bó tỉ mỉ, trong giọng nói lại có một phần phát cáu.

Vân Chi Tịch có chút vô ngữ, nhìn ngón tay Dung Hoàng, lại nhìn sắc mặt kiên trì của hắn, nhìn nhìn lại chuỗi tú kiếm rỉ sét loang lổ, giờ phút này lại ản ản lộ ra tú quang phá kiếm, rõ ràng cân nhắc cái gì.

Dung Hoàng cũng không vội, hắn liền nâng tay nhìn nàng, chờ nàng khôi phục ngón tay hắn như lúc ban đầu, dù sao hiện tại là nàng có việc cầu hắn.

Trầm ngâm một lát, Vân Chi Tịch cảm thấy, nàng vẫn muốn biết bí mật của tú kiếm. Cho nên nàng duỗi tay mở ra khăn lụa bao bọc ngón tay của Dung Hoàng, nhìn vết kiếm khá sâu, tay nàng chậm rãi bao phủ lên.

Trong nháy mắt, bàn tay của Vân Chi Tịch trở nên hơi trong suốt, phía trên tản ra điểm điểm ánh sáng! Một màn này làm mắt Dung Hoàng sáng ngời, hắn nhìn chăm chăm đôi tay kỳ lạ của nàng, lần đầu tiên tâm tư chột động!

Sau một lát, vết thương trên tay Dung Hoàng đã khép lại! Trong chốc lát, ngón tay khôi phục như lúc ban đầu, bên trên không còn nữa điểm dấu vết bị thương!

Đôi mắt đen thẫm của Dung Hoàng càng sáng, hắn nhìn chăm chăm Vân Chi Tịch, cái loại cảm giác bị nhìn thấu từ trong ra ngoài lại xuất hiện!

Vân Chi Tịch không vui nhướn mày nói: "Hiện tại, nói rõ ràng!" Nàng khẩu khí có chút lạnh, chỉ sợ nếu là Dung Hoàng không nói rõ ràng, nàng sẽ không để hắn yên!

"Thanh kiếm này ở thời điểm nó hoàn hảo không chỉ là một thanh Huyền Binh. Mặt trên rỉ sét là bị thương. Giống như người bị thương nặng, đồng dạng nó cũng bị trọng thương."

"Làm sao để nó khôi phục?"

"Uống máu."

Vân Chi Tịch ngẩn ra, ánh mắt nhìn chăm chăm tú kiếm có chút biến đổi. Nàng chưa từng nghĩ đến, một binh khí sẽ bị thương, bị thương còn có thể trị liệu, trị liệu lại là muốn uống máu?

"Máu người? Máu gà? Máu vịt?" Vân Chi Tịch bỗng nhiên hỏi lại.

Lúc này đến phiên Dung Hoàng ngạc nhiên một chút, nhìn không được cười khẽ một tiếng nói: "Máu có Huyền Kính thì thấp, máu có linh khí thì tốt."

"Máu của người có linh khí?" Vân Chi Tịch hỏi lại một câu.

Dung Hoàng lúc này không có trả lời, mà là cười như không cười nhìn nàng, bộ dáng miễn bàn có bao nhiêu mỉa mai.

Vân Chi Tịch bĩu môi, nói thầm một tiếng: "Keo kiệt." Nàng hỏi chuyện tự nhiên là thử Dung Hoàng, không nghĩ tới hắn cảnh giác như vậy, không thể lừa hắn nói ra một chút nào về bản thân hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 35: Làm Mai? Khiếp Sợ! Nguyên Đán Có Hỉ

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Tộc hội một tháng sau, Vân Chi Tịch tu luyện Thông Thiên Quyết đã đạt tới đỉnh tầng thứ nhất, nhưng dù nàng cố gắng tu luyện hơn nữa thì tu vi cứ chậm chạp không chịu tăng lên. Nàng có cảm giác bản thân thiếu một cơ hội, muốn trọng tổ kinh mạch đạt tới đại thành, tranh thủ Huyền Kinh tăng lên một bậc thì trong khoảng thời gian ngắn dựa theo cách tu luyện bình thường thì không có khả năng đạt tới.

Tuy rằng dựa vào thể chất của nàng, vấn đề này cũng không khiến nàng vương vẩn quá lâu, nhưng nàng muốn mau chóng giải quyết bệnh tình của phụ thân. Trong khoảng thời gian này ra ngoài khám bệnh khiến nàng càng thêm xác định, nếu muốn sử dụng bàn tay thần thánh để trị liệu cho phụ thân thì lấy Huyền Kinh hiện tại nàng có thì còn chưa được.

Hơn nữa đã biết bí mật tú kiếm, Vân Chi Tịch trong lòng ần ần có một kế hoạch. Nàng muốn đến bên ngoài rừng Huyền Thiên, nếu may mắn gặp được linh thú thì máu của linh thú chính là chất dinh dưỡng khôi phục tú kiếm nhanh nhất, mà nàng cũng cần sát phạt để nhanh chóng đột phá tiểu thành Thông Thiên Quyết tầng thứ nhất, sau đó bước vào đại thành!

Bất quá linh thú tuy là đồ tốt nhưng cũng hung hiểm. Vân Chi Tịch không phải là người thích đâm đầu vào chỗ chết, nàng tự biết dựa vào tu vi hiện giờ đối chọi với linh thú thì hơn phân nửa là dùng bánh bao thịt đánh chó có đi mà không có về.

<< Ân Thân Quyết >> cùng với << Thông Thiên Quyết >> là bí tịch xuất hiện ở Linh Lung Tiên cảnh, lúc trước bởi vì << Thông Thiên Quyết >> là nhu cầu cấp bách, cho nên << Ân Thân Quyết >> bị nàng tạm thời đặt ở một bên. Lúc này nếu muốn đi rừng Huyền Thiên rèn luyện, Vân Chi Tịch cũng cần nghiên cứu rõ ràng << Ân Thân Quyết >>. Đối với << Ân Thân Quyết >> nàng đã xem sơ qua, đây là yếu quyết của một môn thân pháp quý dị. Chia làm ba phần: ân thân, ân tâm, ân hồn, bất quá phần ân tâm cùng ân hồn giống với tám phần sau của << Thông Thiên Quyết >>, tuy rằng chữ viết, nhưng Vân Chi Tịch lúc này nhìn lại, chỉ cảm thấy những yếu quyết tu luyện đó thật mơ hồ, nhìn thế nào đều không thấy rõ lắm!

Loại tình huống này Vân Chi Tịch đại khái có thể phán đoán, hẳn là bởi vì tu vi của nàng không đủ để xem. Đồi trước, nàng cũng đã tiếp xúc với một ít bí tịch võ học tương đối thần bí. Những bí tịch này khi chưa được phá giải, cũng là chữ viết mờ mịt lung, dù nhìn thế nào cũng không rõ. Chỉ có phá giải trên mặt nó một tầng thần bí tinh thần văn lạc mới có thể nhìn thấy nội dung bên trong.

Ở kiếp trước phương pháp thường dùng để phá dịch là dùng tác động của ánh sáng, lấy vận tốc ánh sáng mạnh mẽ phá vỡ hết thảy. Nhưng hiện tại nàng không có loại kỹ thuật này, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn, chậm rãi lấy thực lực của chính mình đi phá vỡ cái chướng ngại này. Dựa theo kinh nghiệm, nàng cũng biết bày ra cái chướng ngại này cũng là vì tốt cho người tu luyện. Rốt cuộc trình độ chưa đến, xem quá nhiều ngược lại ảnh hưởng tu luyện.

<< Ân Thân Quyết >> phần thứ nhất luyện cách ân thân, dựa theo giải thích thì khi tu luyện đạt tiểu thành có thể che giấu thân thể của mình trong không khí. Nếu tu luyện đến đại thành thì có thể che giấu bản thân ở bất kỳ vật thể nào! Bản thân pháp tuyệt diệu này chính là cung cấp cho sát thủ ty luyện! Rất thích hợp với nàng!

Cho nên thời gian sau đó, Vân Chi Tịch trừ bỏ mỗi ngày cứ theo lẽ thường đi ra ngoài tìm "tiểu chuột bạch" luyện tập, chính là nỗ lực tu << Ân Thân Quyết >>.

Bất quá bởi vì Linh Lung Tiên cảnh là một bí mật lớn, Vân Chi Tịch bình thường vào buổi tối mới có thể tiến vào bên trong tu luyện, ban ngày nàng có thói quen sáng sớm luyện một lần Thái Cực, sau đó đánh một bộ Vân gia hỏa quyền.

Mà vào hôm nay, khi nàng đang tập thể dục buổi sáng, một tin tức có quan hệ với nàng truyền tới chỗ Vân Ngạo Thành.

Lúc nhận được tin tức thì Vân Ngạo Thành đang nói chuyện với Tứ trưởng lão Vân Ngạo Lô. Nghe được tin tức, Tứ trưởng lão phần nộ đứng lên: "Triệu gia sao có thể làm như vậy?! Triệu Sơ tiểu tử cùng Tịch Nhi tuy rằng không cần thận định thân nhưng quan hệ giữa hai đứa nhỏ, làm trưởng bối đều là biết rõ a!"

Vân Ngạo Thành sắc mặt cũng không tốt, nhưng không có kích động như Tứ trưởng lão.

"Nhi ca, việc này rõ ràng trước kia Triệu gia coi Tịch Nhi là phế vật, lúc này mới sửa thành cùng Triệu gia định thân! Không thể để Tịch Nhi chịu thương tổn được, ta đi tìm Triệu Thiện hỏi cho ra lẽ!" Tứ trưởng lão nói liền phải ra cửa.

"Đứng lại!" Vân Ngạo Thành quát.

Tứ trưởng lão nắm chặt tay, trên trán bởi vì phần nộ mà gân xanh hằn rõ, có vẻ có dữ tợn: "Đứa nhỏ Tịch Nhi này cũng không dễ chịu gì, ta luôn xem

nàng như châu gái ruột!"

"Không được đi! Tiểu tử Triệu Sơ không xứng với Tịch Nhi!" Vân Ngao Thành lại quát!

Tử trưởng lão quay người lại, có chút khó hiểu nhìn Vân Ngao Thành.

"Triệu Sơ nếu như có tình có nghĩa thì thôi, nhưng hắn lại là loại người gió chiều nào theo chiều ấy, cho dù khiến Tịch Nhi hận ta cũng muốn chặt đứt niệm tưởng Tịch Nhi đối với hắn! Muốn làm tôn nữ tể (cháu rể) của Vân Ngao Thành này, hắn còn không xứng!" Vân Ngao Thành nói năng hùng hổ.

"Nhưng mà....."

"Không có gì nhưng nhị gì hết! Nếu Vân Thất bầm báo là thật, Tịch Nhi..... Tịch Nhi..... Rất có thể đã đột phá huyền sĩ giai! Triệu gia tiểu nhi không có chỗ nào xứng với Tịch Nhi!" Vân Ngao Thành mặc dù sớm có suy đoán, nhưng nói ra vẫn kích động không thôi!

"Nhị ca, ngươi nói cái gì?!" Vân Ngao Lôi kinh ngạc!

Vân Ngao Thành nhìn huynh đệ chính mình tín nhiệm nhất, gật gật đầu nói: "Sau khi Vân Thất bầm báo, ta cẩn thận tra qua. Theo đủ loại hành vi của Tịch Nhi thì nàng rất có khả năng đã đột phá Huyền Đồ, trở thành một Huyền Sĩ! Trở thành thiên tài mười lăm tuổi ở Vân gia ta!"

"Hả..... Hả....." Tử trưởng lão bị khiếp sợ đến nói lắp, chờ phản ứng lại thì mừng rỡ như điên! Hắn biết Nhị ca làm việc xưa nay cẩn thận, nếu đã nói như vậy thì có tám chín phần là sự thật!

"Việc này không thể lộ ra, ngươi hiểu!" Vân Ngao Thành nghiêm túc dặn dò!

Vân Ngao Lôi ngẩn ra, theo sau sắc mặt trầm trọng: "Nhị ca là hoài nghi Đại ca cùng Tam ca bọn họ....."

"Không phải hoài nghi, là khẳng định!" Vân Ngao Thành sắc mặt tái thanh, mắt lộ ra chua xót nói: "Chuyện của Nhất Minh lại xảy ra trên người Tịch Nhi, trên đời này sao có chuyện trùng hợp như vậy!"

Tử trưởng lão nghe vậy sắc mặt tức giận: "Vậy còn chờ cái gì, mở hội trưởng lão bắt lấy....."

"Không, còn chưa đến lúc. Hiện tại Tịch Nhi khôi phục, chúng ta quan trọng nhất là muốn giữ được Tịch Nhi, mặt khác hết thảy đều có thể tạm hoãn. Ta tưởng Tịch Nhi ẩn nấp tu vi, nhất định cũng là có kế hoạch của chính mình. Tịch Nhi, chính là hy vọng của Vân gia. Đại trưởng lão nếu gần bước hồ đồ, nói không chừng chính là đối tượng tốt để Tịch Nhi lập uy!" Vân Ngao Thành âm trầm nói.

"Nếu Nhị ca có tính toán, ta hết thảy nghe ngươi. Bất quá về Tịch Nhi, ta nhất định phải đi thăm dò rõ ràng!" Vân Ngao Lôi mặc kệ mặt khác, dù sao vô điều kiện ủng hộ Vân Ngao Thành. Nhưng mà nghĩ tới việc Vân Chi Tịch trở thành huyền sĩ, mắt hắn lộ ra sắc thái cuồng nhiệt! Hắn cả đời si mê võ đạo, thể nhưng bản thân tư chất có hạn, cả đời cũng không biết có thể đột phá Huyền Sĩ trở thành Đại Huyền Sư hay không!

Nhưng điều này cũng không gây trở ngại hắn kỳ vọng vào hậu bối, chính hắn không đạt được, hắn hy vọng tiểu bối có người đạt tới! Mà Vân Chi Tịch, trước kia vẫn luôn là tiểu bối hắn xem trọng nhất. Đáng tiếc..... Nhưng giờ này ngày này, hắn lại nghe nói kia hắn coi như châu gái ruột đã trở thành Huyền Sĩ, làm sao khiến hắn không vui mừng cho được! Mười lăm tuổi đột phá Huyền Sĩ, với thiên phú này thì nhất định có thể đột phá Đại Huyền Sư!

Tử trưởng lão mới nói xong, người đã không thấy.

"Lão Tử —— từ từ ta....." Vân Ngao Thành làm sao không kích động, hắn luôn muốn tự mình đi hỏi một chút, nhưng vẫn luôn chịu đựng, nhưng mà nhịn không được a. Ách..... Vẫn là đi chung với lão Tử thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 36: Áo Nghĩa? Yêu Nghiệt

Edit: Nguyệt Ly Phong

Beta: tdbbkt

-----

Vân Chi Tịch luyện Thái Cực rất chậm và tùy ý, một bộ Thái Cực nàng đã luyện ngàn ngàn vạn vạn lần nên quen thuộc và lưu loát như trở bàn tay.

Lúc này nàng giống như một người bình thường, làm động tác như một người già tập thể dục buổi sáng, không dùng bất kỳ Huyền Kính nào đi đánh quyền. Hơn nữa nàng không chỉ thu liễm Huyền Kính mà còn ẩn đi linh vận độc hữu của không linh thể chất. Không có tình tìm kiếm Thái Cực phiêu dật



ý cảnh, không thêm nghĩ làm thế nào mới luyện Thái Cực tốt hơn.

Nàng cứ vô dục vô cầu, tùy tâm mà luyện. Mà đây cũng là chân chính áo nghĩa của Thái Cực quyền, tâm tùy lực phát, ý tùy thể động!

Dung Hoàng biết Vân Chi Tịch đã luyện hơn hai tháng một bộ quyền thoát nhìn đơn giản nhưng kỳ thật chất chứa sâu xa áo nghĩa. Càng xem hẳn càng cảm thấy bộ quyền pháp này không tầm thường, ngay cả hẳn đều có chút tâm động.

"Bang ——" bỗng nhiên, một tiếng động rất nhỏ do Vân Chi Tịch vung tay luyện vang lên!

Ánh mắt Dung Hoàng ngưng đọng, lại thấy có người vào tiểu viện.

Người tới đúng là nhện không được kích động Tứ trưởng lão Vân Ngao Lôi, hẳn hưng phấn từ chỗ Vân Ngao Thành ra tới, như một trận gió chạy đến tiểu viện của Vân Chi Tịch.

Nhưng hẳn mới vọt vào thì nghe được một tiếng vang nhỏ khi Vân Chi Tịch ra quyền! Hẳn ngẩn ra, sau đó đôi mắt đột nhiên tỏa sáng, gắt gao nhìn chăm chăm Vân Chi Tịch đang đắm chìm trong Thái Cực!

Vân Ngao Thành đi sau cũng tới rồi, hẳn và Tứ trưởng lão giống nhau, đều bị Vân Chi Tịch đánh Thái Cực quyền hấp dẫn!

"Áo nghĩa! Là áo nghĩa cảnh sao?!" Trong lòng Vân Ngao Thành tràn đầy kinh hãi, mọi người đều biết mỗi một bộ Huyền Kỳ, đều hình thành áo nghĩa. Nhưng loại áo nghĩa này trừ phi là người sáng tạo Huyền Kỳ, nếu không thì không có khả năng luyện một bộ Huyền Kỳ tới áo nghĩa cảnh giới!

Áo nghĩa, chính là căn tùy của mỗi một bộ Huyền Kỳ! Là tư tưởng cuối cùng mà người sáng tạo Huyền Kỳ muốn biểu đạt. Loại tư tưởng này rõ ràng mà lại mật mờ, trừ bỏ người sáng tạo thì rất khó có thể nắm giữ cảnh giới mờ ảo này!

Vân Ngao Thành tự học tới nay, chưa bao giờ gặp qua ai luyện được áp nghĩa của Huyền Kỳ! Hẳn hiểu được cảnh giới này, chỉ là bởi vì đã từng nhìn thấy trong sách cổ, tổ tông có miêu tả áo nghĩa cảnh giới.

So sánh với sách cổ, hẳn phát hiện thần thái của Vân Chi Tịch giờ phút này rất phù hợp với áo nghĩa cảnh giới!

Trên thực tế, Vân Ngao Thành nghĩ không sai, Vân Chi Tịch luyện Thái Cực tại một khắc kia phát ra tiếng vang nhỏ chính là dấu hiệu bước vào áo nghĩa cảnh giới! Trải qua vô số lần luyện Thái Cực quyền, nàng đã hoàn toàn hiểu rõ!

Giờ này khắc này, Vân Chi Tịch hoàn toàn dung nhập trong ý cảnh! Nàng cảm giác chính mình cùng Thái Cực dung hợp ở bên nhau, trong thiên địa chỉ có nàng và Thái Cực. Quyền vẫn là quyền, nàng vẫn như trước đánh Thái Cực, nhưng nàng rõ ràng cảm nhận được không giống!

Trước kia nàng đánh ra quyền sẽ cảm giác được trong không khí có một loại thể nhàn nhạt, một lực cản mờ ảo. Nhưng giờ phút này đã không có, phẳng phát như Thái Cực quyền đánh vào bên trong hư vô! Nhưng mà nàng lại cười, bởi vì nàng có thể cảm giác được, tuy Thái Cực quyền vẫn như thường lui tới đánh ra, nhưng tại một thể nhu nhu quyền, ẩn chứa uy lực đáng sợ!

Vì thí nghiệm, Vân Chi Tịch chậm rãi đi vào tới tiểu viện, đẩy ra một quyền Thái Cực lên núi giả! Sau đó, núi giả vỡ ra! Âm thanh "Ầm vang" vang lên, khiến vợ chồng Vân Nhất Minh phải chạy ra ngoài xem!

Bọn họ ra tới thì kinh ngạc thấy tòa núi giả trong viện bỗng nhiên hóa thành vô số đá vụn, bị hủy rồi?! Cái gì đây.....

Nhìn lại đầu sỏ gây tội, đúng là bảo bối nữ nhi của bọn họ dùng một chiêu phá hủy núi giả trong viện!

Nhưng thực tế thì Vân Chi Tịch không hề dùng nửa điểm Huyền Kính, nàng chỉ dùng lực đẩy như bình thường mà thôi!

Lúc này, Vân Ngao Thành đã hoàn toàn khẳng định cháu gái bảo bối của hẳn thật sự bước vào áo nghĩa cảnh giới! Mà tứ trưởng lão cũng phản ứng lại, áo nghĩa cảnh hẳn cũng nghe nói qua nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Ánh mắt của Dung Hoàng dừng ở trên bàn tay Vân Chi Tịch, mày kiếm thon dài chậm rãi giãn ra độ cung: "Áo nghĩa, lấy phạm nhập cảnh, không tầm thường."

Chậm rãi thu tay, Vân Chi Tịch cũng rất kinh hãi nhìn núi giả bị phá vỡ, lại nhìn bàn tay mình ngẩn ngơ. Nàng chính là thiên tài cổ võ, nàng biết vừa rồi mình đã đi vào cảnh giới mà võ đạo gọi là áo nghĩa cảnh giới.

Nói cách khác, nàng đã chân chính thông hiểu đạo lý Thái Cực! Chỗ tốt mang đến lại không chỉ giới hạn ở Thái Cực! Bởi vì nhập áo nghĩa nên về sau nàng học tập bất kỳ Huyền Kỳ nào đều sẽ có trợ giúp lớn!

Cùng lúc đó, nàng cũng phát hiện Vân Ngao Thành và Tứ trưởng lão đã đến, lập tức thu tay gặp hai người: "Tịch Nhi gặp qua gia gia, Tứ thúc công."

"Ha ha ha ——" Vân Ngao Thành nghe một tiếng gia gia này, căn bản không dừng cười được. Hẳn tiến lên giữ chặt tay cháu gái, thấy thế nào như thế nào đều vui vẻ! Áo nghĩa, áo nghĩa cảnh giới đó! Khó trách đứa nhỏ này có thể lấy thất giai Huyền Kính chiến thắng cử giai Chi Phàm!

"Cha, Tứ thúc." Vân Nhất Minh và Văn Tố Tâm cũng thấy hai người đến.

"Giỏi giỏi giỏi ——" Vân Ngao Thành một tay cầm tay cháu gái, một tay cầm tay con trai, trong lòng cực kỳ cảm khái phức tạp.

.....

Nói chuyện được một lúc, Tứ trưởng lão nhìn không được nhìn chăm chăm Vân Chi Tịch nói: "Tịch Nhi, lại đây! Đừng có giấu tài, dùng toàn bộ Huyền Kính của con đánh một chương với Tứ thúc công!"

Nghe vậy, Vân Chi Tịch không cảm thấy kinh ngạc. Rốt cuộc nàng ở trước mặt Vân Thất, Vân Bát không hề cố tình che giấu cái gì. Mà Vân Thất và Vân Bát đều là võ giả huyền sĩ đã lâu, có thể phát hiện manh mối cũng rất bình thường.

"Tứ thúc công, con bắt đầu đây, ngài chuẩn bị tốt." Vân Chi Tịch dứt lời cũng không hề dây dưa, Huyền Kính trong đan điền tản ra, đi qua kinh mạch hội tụ đến lòng bàn tay.

Trong lòng Vân Ngao Lôi không khỏi hồi hộp, lập tức giờ tay chuẩn bị sẵn sàng.

Khi bàn tay Vân Chi Tịch và bàn tay Tứ trưởng lão chạm vào nhau thì trên mặt hần lộ ra vẻ mừng như điên! Bởi vì tin tức từ tay đối phương truyền lại làm hần hoàn toàn không xa lạ, nó là hòa hệ Huyền Kính! Cũng là Huyền Kính của Vân Chi Tịch ngày xưa, hơn nữa phi thường hồn hậu vì là huyền sĩ! Điều này làm hần không mừng như điên sao được!

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Tứ trưởng lão liền kỳ quái. Nổi lòng Vân Ngao Thành cũng theo sắc mặt Tứ trưởng lão mà biến động lúc lên lúc xuống rất là khó chịu! Thật hận không thể chính mình ra trận xem xét.

Bỗng nhiên, đồng tử Tứ trưởng lão đồng tử co lại, biểu cảm kinh cùng hi trên mặt đều suy diễn tới cực hạn!

"Thế nào?!" Vân Ngao Thành sốt ruột đặt câu hỏi, Vân Nhất Minh và Văn Tổ Tâm thì không hiểu ra sao.

Đối chương đã kết thúc, Tứ trưởng lão lại đứng ngăn người tại nơi đó, bộ dạng hoàn toàn thất thần!

"Tứ đệ, rốt cuộc như thế nào?" Vân Ngao Thành đang hỏi ra những lời này cũng chưa phát hiện bàn tay của mình bởi vì khẩn trương mà nắm thành quyền. Chờ phát hiện thì hần nhìn không được thò ra một hơi. Rõ ràng trong lòng có nắm chắc, nhưng đáy lòng vẫn sinh ra dao động lớn như vậy. Rốt cuộc..... Rốt cuộc đây là Huyền Sĩ mười lăm tuổi! Toàn bộ huyện Thanh Thành từ trước tới nay, duy nhất một người Huyền Sĩ mười lăm tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 37: Sớm Ra Tay Diệt Hoạ Ngâm

Sau khi hoàn hồn, Tứ trưởng lão thò ra một hơi: "Đột phá Huyền Sĩ Sơ Giai đỉnh!"

Cũng khó trách Tứ trưởng lão bị dọa đến vậy! Dựa vào khoảng thời gian từ khi Vân Chi Tịch bị phế kinh mạch đến hiện tại mới có mấy tháng thôi! Cho dù lúc đó nàng không có tẩu hoá nhập ma mà đột phá thành công nhưng trong vòng hai, ba tháng lại có thể từ Huyền Sĩ cấp thấp nhất đột phá đến đỉnh! Chuyện này quả thực..... Quả thực là yêu nghiệt!

Phải biết rằng, tu vi của võ giả sau khi tiến nhập Huyền Sĩ Giai thì việc tăng thêm mỗi bậc đều rất chậm! Thậm chí có người vẫn luôn dừng lại ở Huyền Sĩ Sơ Giai, cả đời không thăng thêm một chút nào! Không phải bọn họ quá kém, mà là từ sau cấp bậc Huyền Sĩ muốn tu vi tăng còn khó hơn lên trời! Nếu không thì Vân gia, thậm chí toàn bộ Huyện Thanh Thành sẽ không hiếm Đại Huyền Sư đến vậy!

Nhưng trên thực tế, nếu không phải vì tu tăng thứ nhất của << Thông Thiên Quyết >> đạt tới tiểu thành thì tu vi của Vân Chi Tịch sẽ càng thêm kinh người! Tuy vậy, nàng cũng vì có Linh Lung Tiên Cảnh mà huyền kính đậm đặc hơn người bình thường nhiều lắm! Không phải một Huyền Sĩ Sơ Giai đỉnh bình thường có thể so được! Mà điểm này, hiện tại ngay cả Dung Hoàng cũng không biết.

Vân Ngao Thành nghe vậy thì chấn động, hô hấp cứng lại, ánh mắt hần sáng lên nhìn về phía Vân Chi Tịch: "Tịch Nhi, lại đây so vài chiêu với gia gia!"

Hiển nhiên lão nhân gia bị cả kinh nên mới hồ đồ, hoài nghi phán đoán của Tứ trưởng lão.

Vân Nhất Minh và Văn Tổ Tâm đều dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Vân Chi Tịch, chờ nàng và Vân Ngao Thành lại đánh một chương vẫn còn không dám tin tưởng.

"Tịch Nhi tuân mệnh." Vân Chi Tịch vàng thật không sợ lửa, sau khi tiến lên, đưa tay chạm vào tay Vân Ngao Thành.

Không lâu sau, sắc mặt Vân Ngao Thành cũng giống hệt Tứ trưởng lão ban nãy. Sau khi hần thả lỏng, lập tức nghiêm túc nói: "Lão Tứ, Nhất Minh, Tổ Tâm, chuyện của Tịch Nhi tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài dù chỉ một chữ!"

Vân Nhất Minh biến sắc, lập tức hiểu ý phụ thân: "Cha, ngài nhất định phải bảo vệ Tịch Nhi."

"Đây là chuyện tất nhiên rồi!" Vân Ngạo Thành trịnh trọng nói. Tâm tình của hắn hiện tại rất kích động. So với Tứ trưởng lão thì hắn càng hiểu rõ tài năng của Vân Chi Tịch. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như thế, cháu gái từ Huyền Sĩ Sơ Giai bước vào Huyền Sĩ Sơ Giai đỉnh, ý nghĩa của chuyện này hẳn so với bất kỳ kẻ nào đều rõ ràng hơn!

"Nhất Minh, mấy năm nay con chịu khổ rồi." Vân Ngạo Thành áy náy nói.

Vân Nhất Minh quỳ xuống trước phụ thân mình: "Phụ thân là gia chủ, có rất nhiều chuyện khiến ngài khó xử, nhi tử hiểu."

"Háo hời từ, thiết thời cho con rồi." Vân Ngạo Thành nghe Vân Nhất Minh không có oán trách, nhưng hắn lại.....

"Tịch Nhi, con có oán hận gia gia?" Vân Ngạo Thành nhìn về phía cháu gái từ nhỏ đến lớn đều xuất sắc, tu vi càng xuất sắc hơn, nổi lòng như có trăm mối tơ vò.

Vân Chi Tịch là người thông minh, nàng đương nhiên có thể hiểu cách làm trước đây của Vân Ngạo Thành, không quá để ý nói: "Tịch Nhi hiểu ạ."

"Tịch Nhi." Vân Nhất Minh ngược mắt nhìn về phía Vân Chi Tịch, nêu lên ý kiến của mình: "Gia gia thân là gia chủ một nhà, làm gì cũng phải khiến người khác nề phục."

"Tịch Nhi cũng đã trưởng thành rồi." Vân Ngạo Thành nghe Vân Chi Tịch nói, tâm tình rất phức tạp.

"Lão Tứ, đợi đến cuối năm các đại gia tộc tỷ thí, ta thật háo hức muốn nhìn xem bộ dạng trọn mắt há mồm ngu ngốc của đám lão già kia!" Vân Ngạo Thành hiềm khi như lão ngoan đồng.

"Ha ha ha ha, ta cũng thực mong chờ! Nếu Thái thượng trưởng lão biết, nhất định sẽ rất vui mừng!" Thanh âm Tứ trưởng lão khàn khàn vì tâm trạng quá kích động, hắn cũng không biết dùng ngôn từ gì để hình dung tâm trạng của mình hiện tại.

Vân Chi Tịch và Vân Nhất Minh nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ ngỡ ngàng. Không thể tưởng tượng nổi, Vân Ngạo Thành xưa nay ít nói ít cười, đây là lần đầu tiên thấy hắn giờ giọng "trẻ con" như thế này.

Mọi người nói chuyện phiếm rất lâu, đến tận lúc Vân Ngạo Thành có việc cần xử lý mới dừng lại. Mà hai người cũng không nên ở trong viện quá lâu để tránh bị người nghi ngờ, liền nhanh chóng cùng nhau rời đi. Còn chuyện của tên tiểu tử Triệu gia đã bị hai lão trực tiếp ném lên trên chín tầng mây rồi.

.....

Màn đêm buông xuống, Vân Chi Tịch đang chuẩn bị ngủ thì bóng hình màu trắng xinh đẹp của Dung Hoàng đột nhiên bay tới phòng nàng.

"Chuyện gì?" Đối với cái loại khách vắng lai đến thăm thường xuyên vào những giờ đặc biệt này, Vân Chi Tịch đã không còn gì để nói.

"Đi ra ngoài." Dung Hoàng nói lí do đến.

Hắn lúc này đứng bên cửa sổ, ánh trăng từ sau lưng hắn chiếu vào phòng khiến toàn thân hắn như phủ thêm một tầng ánh sáng đẹp lạ kì, sinh ra một cỗ khí tức thần tiên thoát tục, cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể bay theo gió.

"Làm gì?" Vân Chi Tịch nhíu mày.

Dung Hoàng lười giải thích, trực tiếp phát tay áo mang theo nữ nhân đang rất không tình nguyện đi như con gió rời tiểu viện.

Rất nhanh Vân Chi Tịch liền phát hiện mục tiêu của "bọn họ", ở phía trước hai người có một hắc y nhân quen cửa quen nẻo tránh thoát từng tầng phòng vệ của Vân gia, sau đó đi ra ngoài thành Huyện Thanh Thành! Cho đến khi chạy đến một ngôi miếu hoang, hắn mới dừng bước.

"Ai! Mau ra đây!" Người nọ bỗng nhiên nói, cổ tình đề cao thanh âm.

Vân Chi Tịch nhướng mày, không phát ra tiếng động, nàng tin tưởng tên nam nhân lòng dạ hiểm độc lôi kéo nàng tới đây không có khả năng bị người khác phát hiện. Đối phương khẳng định đang nhắm đến kẻ khác, đáng tiếc, đối tượng theo dõi hắn chỉ có hai người bọn họ, đương nhiên là không có kết quả.

"Không có ai theo dõi ngươi, vào đi." Trong miếu truyền ra một âm thanh khô khốc, khó nghe như tiếng kêu của quạ đen. Nhưng tu vi rất mạnh! Ở Vân gia, ngoại trừ Thái trưởng lão thân bí, sợ rằng chỉ có Mặc lão có thể cùng kẻ này phân cao thấp.

Sau khi người này mở miệng, hắc y nhân rõ ràng liền thả lỏng mà đi vào. Hiển nhiên là câu nói vừa rồi của hắn chỉ là nói bừa mà thôi, nếu đúng lúc có người theo dõi thì đem kẻ đó vạch trần, có thể thấy được người này làm việc có mười phần chi li cẩn thận.

Vân Chi Tịch và Dung Hoàng đến gần, nghe được từ trong miếu truyền ra tiếng nói chuyện trầm thấp.

"Ngươi nói cái gì?! Kinh mạch khôi phục?! Tuyệt đối không có khả năng đó!" Tiếng nói thô ách kia như thể phi thường kích động, nghe giọng điệu có thể nhận ra hắn đang nghĩ rằng người cùng hắn nói chuyện đang lừa gạt hắn.

"Người biết ta không có lí do để nói dối! Hơn nữa hôm nay ta thấy Vân Ngạo Thành và lão Tứ Vân gia cười tủm tỉm từ trong viện đi ra, chỉ sợ là lại có tin tức tốt! Nhưng tìm hiểu đám thì không có nửa điểm khả nghi. Vân Ngạo Thành lão già này khẳng định có nghi ngờ, tất nhiên sẽ thêm phòng vệ nghiêm ngặt."

"Thì đã làm sao? Lần này chỉ cần có được thứ ta muốn thì Vân Kinh Thiên ta cũng không để vào trong mắt."

Vân Chi Tịch nghe thấy vậy trong lòng liền nhảy dựng, Vân Kinh Thiên là Thái trưởng lão của Vân gia, tu vi đã tiến nhập cấp bậc Đại Huyền Sư nhiều năm. Mà đối phương hình như có gì đó để dựa vào, chỉ sợ đã không phải thế lực của Huyện Thanh Thành.

"Lão quý, nếu người có thể giết nàng ta, ta chắc chắn báo đáp!"

"Được, nếu có rảnh ta sẽ thuận tay giúp người giết nàng ta." Người được gọi là lão quý không chút để ý nói.

Sau đó có bàn một ít việc vặt không có gì quan trọng. Không lâu sau đó thì hắc y nhân rời đi.

Lão quý ngồi ở chỗ cũ, trước mặt là một đám củi lửa đang cháy rất mạnh, nhưng một luồng sát khí trí mạng bỗng nhiên ập tới, làm hấn cả người đều cảm thấy lạnh lẽo: "Ai ——"

Lão quý thanh âm còn mắc trong cổ họng chưa thốt ra, một thanh chủy thủ lạnh giá đã cắt động mạch cổ của hấn một cách gọn gàng dứt khoát! Tuy hấn có tu vi cao, cũng phải chết không kịp hé nửa lời! Lão quý đến chết cũng không rõ, hấn rốt cuộc là chết như thế nào, chết trong tay ai?

Xong một kích trí mạng, Vân Chi Tịch lạnh nhạt rút chủy thủ trong tay về. Nếu người này có sát tâm với nàng, nàng cũng mặc kệ thân phận của hấn là gì, lúc này có cơ hội ám sát thì ra tay giải quyết tai họa ngầm mới tốt! Cũng vừa lúc để nàng luyện tập, thử một chút chút thành tựu của << Ân Thân Quyết >>, cảm giác rất thống khoái!

Nếu lão quý biết, hấn chỉ là đối tượng dùng để luyện tập thì không biết xác chết có thể vì tức mà sống dậy hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 38: Vật Nhỏ Khó Hiểu? Công Tử Chơi Xấu!

Tên nhóm dịch: TTC

Edit: Cá Trạch

Beta: Nguyệt Ly Phong + tdbbkt

~"~"~"~"~"~"~"

Dung Hoàng tận mắt nhìn thấy trên tay Vân Chi Tịch cầm một thanh chủy thủ giết chết lão quý, hấn còn rõ ràng nhìn thấy nàng biến mất sau đó xuất hiện bên cạnh lão quý, dùng một chiêu giết chết hấn!

Trong lòng Dung Hoàng thầm khen, công pháp có thể che giấu hoàn toàn hơi thở cơ thể cũng là Dung Hoàng lần đầu tiên nhìn thấy. Coi như là thủ thuật che mắt cũng không thể làm được như vậy.

"Còn muốn xem đến chừng nào? Chưa chịu ra sao?" Vân Tịch quát.

Dung Hoàng nghe vậy mới chậm rãi bước ra bên ngoài, ngồi xổm xuống nhìn thiếu nữ thu thập đồ vật trên người lão quý nói: "Người muốn hỏi ta việc gì sao?" Hấn biết nếu không có chuyện quan trọng thì nàng sẽ không kêu hấn ra ngoài.

"Người có thể nhìn ra đây là người của thế lực nào hay không?" Vân Chi Tịch từ trên người lão quý tìm thấy một chút ngân lượng, một lệnh bài bằng đồng và một phân sao chép công pháp và huyền kỹ.

"Quý phong pháp, Quý tung kỹ" Dung Hoàng suy nghĩ một lúc mới chậm rãi nói: "Đây là công pháp và vũ kỹ của một tiểu môn phái ở Đông vực, tên là Quý tông. Người của tông này không nhiều lắm nhưng các môn đồ đều mang thuộc tính phong hệ hiếm có, nếu lúc này lão quý này có cơ hội chạy trốn thì người chỉ sợ là không có cách nào đuổi kịp".

"Tốc độ rất nhanh?" Ánh mắt Vân Chi Tịch loé lên, đây là bảo bối.

"Mau đẹp ngay ý nghĩ đó đi, người là hoả hệ thuộc tính, không thể luyện được công pháp cùng với huyền kỹ phong hệ đâu." Dung Hoàng dội một chậu nước lạnh vào ý nghĩ vừa nhen nhóm của nàng.

Vân Chi Tịch cũng không nản lòng, lấy bạc với hai quyển bí kíp cất vào trong ngực, cầm lấy lệnh bài bằng đồng lên hỏi: "Đây là lệnh bài của Quý tông?"

"Không biết, môn phái nhỏ như thế này ta chưa từng đi qua." Dung Hoàng liếc nhìn lệnh bài bằng đồng mà trả lời.

Vân Tịch không cho là đúng: "Rõ ràng là ngươi không biết."

Dung Hoàng cũng không so đo với nàng, chỉ là không chịu thua kém mà hỏi ngược lại nàng: "Đến lượt ta hỏi ngươi, thân pháp lúc này ngươi sử dụng là gì?"

"Không nói cho ngươi biết." Vân Chi Tịch qua cầu rút ván.

Dung Hoàng ngăn người, nhìn vẻ mặt chơi xấu của Vân Chi Tịch, một hồi mới phản ứng lại, thì ra hấn bị nàng đùa giỡn.

Vân Chi Tịch nhìn thấy vẻ mặt ăn thiệt của Dung Hoàng, trong lòng rất đắc ý: Cho ngươi biết mùi, lúc này ghen chết ngươi!

"Vi sao lại không đuổi theo hộ vệ kia để điều tra người đằng sau lưng" Dung Hoàng phục hồi sắc mặt, giống như kẻ vừa rồi bị dả kích không phải hấn.

"Lão quỷ đã chết, kẻ muốn giết ta tạm thời sẽ không ra tay với ta, nhưng nếu giữ lại lão quỷ thì chính là tai ương." Lúc này Vân Chi Tịch thành thật trả lời, nàng biết đùa giỡn thì cũng một vừa hai phải thôi.

Dung Hoàng gật đầu, hiển nhiên là tán đồng với ý kiến của Tịch Vân Chi. Nhưng mà một thiếu nữ mới 15 tuổi lại là con của một gia đình bề thế có được thủ pháp giết người như vậy thì thật là không bình thường.

"Đây là?" Vân Chi Tịch từ trên người của lão quỷ tìm ra một túi vải, cái này không phải là đồ của Lạc gia sao? Nàng mở ra xem mới phát hiện cuộn da dê trong đó thoát nhìn giống như tấm da dê của Lạc gia nhưng nếu nhìn kĩ thì không giống nhau, kỳ thật cũng không phải cùng một tấm. Nàng cất đi, dự tính trở về nghiên cứu.

"Đi thôi." Vân Tịch không tìm thấy vật gì trên người lão quỷ nữa, đứng lên phui tay chuẩn bị rời đi.

Dùng Hoàng nhìn thi thể lão quỷ, tay áo rộng vung lên. Sau đó là một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, xác chết của lão quỷ như hóa thành không khí biến mất.

"Làm bằng cách nào vậy?" Vân Chi Tịch ngạc nhiên hỏi, vì loại chuyện như thế này đến công nghệ hiện đại vẫn chưa hề làm được, cho dù có thì ít nhất vẫn lưu lại một bãi máu loãng.

"Không thể nói cho ngươi biết." Dung Hoàng nhàn nhã mà thu tay áo, ung dung mà bước ra ngoài, để lại Vân Chi Tịch tức đến nghiến răng ken két chỉ hận không thể nhào lên cắn hấn một cái. Nhưng nàng cũng biết hấn đang trả thù vụ lúc này nàng đùa giỡn hấn, đậu má lòng dạ thật hẹp hòi.

"Ngươi tính đi cáo trạng không?" Dung Hoàng làm bộ không phát hiện ra Vân Chi Tịch không cao hứng, vừa đi vừa hỏi. Vân Chi Tịch làm mặt lạnh, cũng không định trả lời.

Dung Hoàng dừng lại, quay đầu lại thấy Vân Chi Tịch vẻ mặt không vui vẻ, hấn khẽ lắc đầu, hiển nhiên xem nàng vẫn là một tiểu cô nương tính tình không được tốt.

Kỳ thật nàng không đuổi theo nội gian ngoại trừ vì không thể phân thân, cũng là muốn nhìn xem Vân Ngạo Thành định làm gì. Nàng không tin thân là gia chủ một nhà lại không phát hiện nửa điểm.

"Hừm?" Dung Hoàng liếc mắt nhìn nơi xa, biểu hiện kỳ quái.

Vân Chi Tịch nhú đầu mày: "Có chuyện gì sao?"

"Người của ngươi đang đánh nhau ở bên ngoài" Dung Hoàng trả lời không đầu, không đuôi nhưng Vân Chi Tịch rất mau phản ứng lại vì người của nàng chỉ có mỗi đám tiểu đệ Đoàn Chính mà thôi! Ngay lập tức nàng lao nhanh về phía phương hướng Dung Hoàng vừa nhìn đến.

Dung Hoàng nhìn thân ảnh chỉ còn là một điểm đen nho nhỏ, ánh mắt khẽ xao động nhưng rất nhanh lại bình lặng như lúc đầu.....

Bên kia Tịch Chi Vân đã chạy đến nơi phát sinh sự việc, quả nhiên đã nhìn thấy đám người Đoàn Chính đang cùng kẻ khác chém giết, hơn nữa còn ở thế yếu. Sau khi Tịch Chi Vân gia nhập thì chiếm thế thượng phong.

Đoàn Chính bị thương nặng, nếu Vân Chi Tịch không đến đúng lúc ra tay thì cả đám sơn tặc bọn họ hôm nay đều bị giết sạch rồi. Cũng may là hôm nay Vân Chi Tịch vì theo dõi nội gian mà ra ngoài nên bọn họ mới được cứu.

"Các ngươi làm việc ngu ngốc gì thế, những người nào tu vi cao hơn các ngươi, không chắc chắn sẽ đánh lại mà còn dám cướp?" Sau khi Vân Chi Tịch giải quyết đối thủ, lập tức quở mắng.

"Lão đại! Quả nhiên là ngài!" Đoàn Chính vui mừng bất chấp thương tích dập đầu xuống nói.

"Ta không có một tiểu đệ ngu xuẩn như vậy." Vân Chi Tịch kéo khăn che mặt xuống, ngữ khí giận dữ nói, nàng nhìn ra Chu Gia trại tổn thất rất lớn.

Thân thể cường tráng của Đoàn Chính run lên, mới run lấy bầy nói: "Lão đại, chúng ta cũng không muốn đâu. Thật ra sau khi Tứ gia cho chúng ta vàng bạc, chúng ta cũng muốn rửa tay chậu vàng ( ý chỉ từ bỏ nghề cũ), nhưng mà đám người này đã giết Tiểu Lục Tử, thù huynh đệ không thể không báo.

Vân Chi Tịch nghe vậy, lông mi khẽ giật, cũng không tiếp tục trách phạt Đoàn Chính mà bảo bọn họ đi kiểm kê chiến lợi phẩm.

"Lão Đại!" Đoàn Chính lúc này lại kinh rãi rống lên.

"Lại làm sao vậy?" Vân Chi Tịch đang kiểm tra lai lịch của đối phương, nghe vậy lập tức bước đến xem.

Khi đó Đoàn Chính đang đứng cạnh một cái rương to lớn, ánh mắt ngây đại ra tựa như kẻ ngốc, một tay chỉ vào một con mèo nhỏ bằng bàn tay có bộ lông trắng như tuyết bị nhốt trong lồng sắt bên trong cái rương. Muốn nói gì cũng không lên lời.....

Trong bóng đêm, bộ lông mèo ánh lên màu bạc, mắt xanh biếc như phi thúy nhìn Vân Chi Tịch. Đột nhiên có một bóng trắng xuất hiện, vurun hai tay nhắm ngay cổ của con mèo đánh xuống.

"Dừng tay!" Vân Chi Tịch hét lớn một tiếng.

Dung Hoàng nhấp môi nhìn về phía nàng, đôi tay dừng lại ở đầu của con thú nhỏ: "Nghịch súc, nên giết".

"Không được giết!" Vân Chi Tịch đưa tay đẩy bàn tay Dung Hoàng ra, con mèo vừa nhỏ vừa linh động này khiến nàng có hứng thú.

"Một điều kiện."

"Có thể."

Dung Hoàng rút tay về, đôi mắt đen cười như không cười nhìn nàng, làm nàng nghĩ đến loài vật giao hoạt nào đó, lập tức hiểu ra mình đã mắc mưu, hấn vốn không định giết chết con mèo nhỏ này.

"Dung công tử!" Vân Chi Tịch nghiêng răng nói.

Dung Hoàng khoanh tay mà đứng, bạch y trắng hơn tuyết hiện lên trong đêm đen, một đôi mắt đen chưa từng có ánh sáng, tựa như ma thần tà ác nhất. Hấn có vẻ ngoài tuấn mỹ nhưng lại có tâm của ác ma vạn năm.

Trong nháy Vân Chi Tịch như thấy được bản chất của Dung Hoàng, hấn và nàng vốn là cùng một loại người....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 39: Đùa Giỡn, Hôn Một!

Nhóm dịch: TTC

Editor: Mạc Ngưng

Beta: Nguyệt Ly Phong + tdbbkt

---

Sau khi ý thức được điểm này, Vân Chi Tịch bỗng nhiên cảm thấy bình tĩnh. Nàng đã biết vì cái gì mà khi đối mặt nam nhân này, cảm xúc của nàng không ổn định. Bởi vì đều thuộc về hắc ám, cho nên bài xích lẫn nhau.

Đối với những người ẩn trong bóng tối mà nói, thì họ không thích người giống mình. Vì hắc ám thường là những kẻ cô độc, loại người như bọn họ trời sinh có tính cảnh giác cao, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin tưởng bất kì người nào.

"Đây là mèo sao?" Vân Chi Tịch ngồi xổm xuống. Nàng mở lồng sắt thả con mèo nhỏ ra ngoài, có chút nghi hoặc hỏi.

Đôi mày kiếm mỏng dài của Dung Hoàng tựa hồ nhướn lên một chút, hấn có cảm giác rằng thái độ của Vân Chi Tịch đối với hấn có chút thay đổi. Tựa hồ đối với hấn càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, loại cảm giác này làm hấn không thích chút nào.

"Không biết." Dung Hoàng trả lời dứt khoát lưu loát, ánh mắt nhìn Vân Chi Tịch từ trên xuống dưới một lượt, không tài nào hiểu được lí do nàng thay đổi.

Vân Chi Tịch cũng không có chằm chọc hẳn, bắt quả con mèo nhỏ kia sau khi được thả ra liền nhảy lên, bám trên người nàng. Bốn cái chân nhảy thẳng lên, làm ổ trên người nàng. Chóp mũi hơi uon ướn của nó ngửi tới ngửi lui trên người nàng, phát ra vài tiếng "meo meo".

"Đừng nhúc nhích." Vân Chi Tịch bị con mèo nhỏ này cọ tới cọ lui khiến hơi ngứa, nàng duỗi tay đè cái đầu mèo con lại, trên mặt không kìm được ý cười. Lông của nó thật mềm, chạm vào cũng không thấy bẩn, rất sạch sẽ.

Nụ cười của nàng trong veo dường như không pha chút tạp niệm nào, gần như là nụ cười tự nhiên nhất. Chỉ là một ý cười tàn măt của nàng, khiến người ta cảm thấy nụ cười đó như có ma lực. Vốn dĩ nàng có một khuôn mặt khuynh thành động lòng người, trong nháy mắt lại xuất hiện thêm một tầng hào quang khiến người khác khó lòng rời mắt.

"Nụ cười mềm tựa nước

Mỹ nhân dưới vầng trăng

Ánh trăng bạc như tuyết

Rung động nổi lòng ai."

Đám người Đoan Chính nhìn đến ngây ngốc, bọn họ ai cũng biết lão đại rất đẹp, nhưng lại không ngờ lão đại đẹp đến chừng này, quả thực so với tiên nữ còn đẹp hơn! Tuy rằng bọn họ chưa thấy qua tiên nữ, nhưng bọn họ dám đánh cược, lão đại tuyệt đối đẹp hơn so với các nữ tiên trên trời nhiều!

Dù là ánh mắt Dung Hoàng lúc này cũng không kìm được cứng lại. Ánh sáng mờ nhạt trên khuôn mặt Vân Chi Tịch làm tâm tình hắn có chút nhộn nhạo, có một tia cảm xúc không rõ ràng nào đó hơi dao động, sau đó rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Cứ như mặt hồ chưa từng xuất hiện gợn sóng, hoặc là đã hoàn toàn khuếch tán.

Lúc này, Vân Chi Tịch liếc nhìn Dung Hoàng, bỗng nhiên cười cực kì xán lạn khiến Dung Hoàng phải nhú mày:

- Làm gì vậy?

Nụ cười này của nàng không đơn thuần như nụ cười ban nãy, tuyệt đối là một nụ cười bất thiện!

"Dung công tử với bạch y trắng hơn cả tuyết, ngọc thụ lâm phong thế gian hiếm gặp, giống như lông của con mèo con này vậy, đúng là cực phẩm nhân gian, sạch sẽ không tí vết. Tiểu Bạch, Tiểu Bạch ~ Ngươi nói xem có đúng không?" Vân Chi Tịch vỗ vỗ mèo con, lập tức quyết định đặt tên cho nó là "Tiểu Bạch".

Dung Hoàng vừa nghe vậy, ánh mắt đen như mực nhìn đoàn bông bám lên cổ Vân Chi Tịch thoáng hiện nguy hiểm.

Tiểu Bạch nháy mắt có phản ứng, đôi mắt ngọc bích nhìn về phía Dung Hoàng, trong nháy mắt bị dọa run bần bật, nhanh chóng bò ra sau lưng Vân Chi Tịch. Mèo con sợ hãi núp mình, đầu nhỏ hơi hé ra để quan sát tình hình, làm một loạt các động tác một cách vô cùng khả ái!"Một điều kiện, đổi lại không được giết nó." Vân Chi Tịch cười, vẻ mặt trông rất giống tiểu nhân, bộ dạng đòi đánh.

Sắc mặt Dung Hoàng cứng ngắc, nhưng lại chân thành mở miệng: "Không cần điều kiện, chỉ cần không gọi nó là Tiểu Bạch!" Dám so sánh hắn với một sùng vật! Lá gan của nàng quả nhiên không hề nhỏ!

"Không không không —— tất nhiên là không thể như thế rồi. Ta làm người rất giữ chữ tín. Giao dịch một khi đã đặt ra, nhất định sẽ thực hiện!" Vân Chi Tịch dùng lời lẽ chính đáng nói.

Dung Hoàng nghe vậy, ánh mắt thâm sâu liếc Vân Chi Tịch một, nàng cười to ba tiếng, rất khoe khoang đi qua vỗ vỗ bả vai của Đoan Chính: "Làm không tới! Lão đại ta đây muốn con mèo này, các ngươi đem mấy thứ còn lại ra phân chia, mau chóng giải quyết mấy cái rắc rối để mà còn hoàn lương, an gia lập nghiệp. Chờ tất thầy xong xuôi, nhớ đến Vân gia báo cho ta một tiếng." Dù sao làm sơn tặc cũng không phải là con đường để bám vào mãi, mà thực lực của mấy tên này đều bình thường cả.

"Vâng, lão đại!" Đám người này đã sớm nói gì nghe nấy, lúc này sao lại dám không nghe theo. Hắn lập tức phân phó người dọn dẹp đồ, chuẩn bị đóng gói chạy lấy người. Đến nỗi nam nhân toàn thân bạch y, lớn lên rất đẹp kia thì bọn họ tự động xem nhẹ, bởi vì người này cho bọn hắn cảm giác sâu không lường được!

"Ngươi đã quyết định?" Dung Hoàng tiến đến đứng cạnh Vân Chi Tịch, ánh mắt quét qua mèo con đang thập thò sau lưng nàng.

"Đương nhiên!" Vân Chi Tịch ôm con mèo con đang run rẩy vào lòng, thần sắc điềm tĩnh đón lấy ánh mắt của Dung hoàng.

Dung Hoàng đột nhiên nhoen miệng cười, cười đến đôi mắt đẹp của Vân Chi Tịch nheo lại, nhận ra được có cái gì đó bất ổn.

"Vây, điều kiện của ta đây rất đơn giản. Ngươi tới đây, để bản công tử hôn một." Dung Hoàng có vài phần hứng thú, hẳn tin chắc rằng nàng sẽ không đáp ứng.

Nụ cười trên mặt Vân Chi Tịch chợt cứng lại, thật đúng là không nghĩ tới Dung hoàng sẽ đưa ra cái điều kiện này! Nhưng mà ——

"Có thể." Vân Chi Tịch sáng khoái cực kỳ, nàng kiên quyết không thay đổi tên của con mèo con!

Dung Hoàng ngốc lảng, phát hiện chính mình càng không thể hiểu nổi tâm tư của vị thiếu nữ này!

Nào ngờ, Vân Chi Tịch không chỉ có nhanh chóng đồng ý mà động tác càng nhanh! Chỉ thấy nàng ở trước mặt mọi người, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đuổi tay ôm lấy mặt Dung Hoàng, sau đó đôi môi đỏ mọng nhanh chóng áp sát, "Chụt!" Thế là xong một nụ hôn!

Đám người xung bái Vân Chi Tịch như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không ngừng! Biết thực lực của nam nhân này còn có thể mặt không đổi sắc đùa giỡn ngược lại! Thật sự là —— quá —— can đảm!

Đôi mắt đen của Dung Hoàng nheo lại, lần đầu tiên bị xâm phạm như thế, dưới cằm còn lưu lại xúc cảm khi ngón tay nàng chạm qua, đôi môi vừa cảm nhận cảm giác mềm mại, không đau không ngứa nhưng có điểm kỳ quái, hẳn còn không kịp phản ứng lại..... Ánh mắt hắn càng lúc càng đen.

Vân Chi Tịch không để bụng, phẩy phẩy tay với đám người Đoan Chính nói: "Các người còn không mau mau dọn dẹp tàn cuộc à? Đợi đến nhà lao quan phủ ăn cơm sao?"

Đám người nghe vậy, lập tức dọn dẹp nhanh hơn, nháy mắt làm xong rồi mau chóng chuẩn bị. Bọn họ biết bọn họ quá chướng mắt, đều là mấy con kì đà xen vào việc lão đại đùa giỡn mỹ nam!

Hiện trường mới rồi còn hỗn loạn đã được dọn dẹp đến sạch sẽ, chỉ còn lưu hai người một mèo.....

Vân Chi Tịch đuổi đuổi người, trong lúc vô tình lộ ra dáng người yếu đuối.

Có lẽ là bởi vì tu luyện, vóc dáng của thiếu nữ thế giới này so với thiếu nữ cùng tuổi ở kiếp trước mỹ miều hơn rất nhiều.

Duỗi xong cái eo cứng ngắc, Vân Chi Tịch túm lưng mèo con, cười tủm tỉm nói: "Tiểu Bạch, ta mang ngươi về nhà."

"Từ từ, khoan đi đã." Dung Hoàng nói.

"Như thế nào? Muốn đổi ý?" Vân Chi Tịch ghé mắt nhìn Dung Hoàng, xem hắn bộ dạng tuần mĩ ung dung, nàng liền nhin không được trỗi dậy lòng tiểu nhân, thật là càng xem càng thấy thoải mái!

"Không, vừa rồi là ngươi hôn ta, ta vẫn chưa có hôn ngươi." Dung Hoàng thực bình tĩnh nói ra một sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40: Công Tử Cường Hôn? Tìm Ngược

Nhóm dịch: TTC

Editor + Beta: Nguyệt Ly Phong + tdbbkt

Vân Chi Tịch nghe vậy người cứng đờ, một người một mèo ăn ý nhìn về phía Dung Hoàng. Ánh mắt hắn không chút gợn sóng quét về phía nàng, sau đó đuổi một tay đem cái đuôi mèo nhỏ xách lên!

"Meo meo ——" lập tức từ trong miệng mèo con phát ra tiếng kêu thảm thiết. Một đôi mắt ngọc bích trong suốt tội nghiệp nhìn Vân Chi Tịch, cứ như nó sắp bị làm thịt vậy!

"Câm miệng." Dung Hoàng phẩy tay ném đi, mèo con vô tình bị vút sang một bên, trên mặt đất nháy mắt xuất hiện một cái hố. Mà con mèo nhỏ lại không hề bị thương, chỉ ngồi trong hố ai oán đến mức run bần bật.

Vân Chi Tịch có chút há hốc mồm, ngẩng đầu còn không kịp chỉ trích nam nhân này ngược đãi động vật, Dung Hoàng cũng đã tới gần! Một đôi mắt u ám bao phủ nàng, cánh tay dài ôm lấy vòng eo nàng!

Còn không đợi Vân Chi Tịch phản ứng lại, môi Dung Hoàng đã hạ xuống!

Ngay lập tức, Vân Chi Tịch chỉ cảm thấy trên môi hơi lạnh, phạn hương thanh nhã duy nhất thuộc về hắn tràn vào trong mũi nàng! Càng có xúc cảm hơi hơi ướt át thăm dò môi nàng!

Không giống với trước kia chỉ có hai lần môi nhẹ nhàng chạm vào nhau, càng không giống với mới vừa rồi nàng thô bạo hôn hắn, mà là một loại quý dị gắn bó như môi với răng! Nàng sống 2 đời nhưng chưa từng yêu lần nào, càng đừng nói gì chuyện nam nữ, trong nháy mắt có chút hoang mang lo sợ!



Dung Hoàng cạy môi nàng tìm khe hở, một tay khác kìm giữ hàm dưới Vân Chi Tịch, ép nàng hé mở đôi môi, hần thuận thế xâm nhập vào trong!

Lúc này đây, hương thơm thiếu nữ trở nên nồng đậm, vị ngọt nhàn nhạt cũng dày đặc, mùi hương sâu kín mà nàng mang theo lần đầu tiên đột ngột mị hoặc hần, nháy mắt chạm vào đáy lòng hần! Quan trọng nhất chính là, vô luận trước đây lo lắng đụng vào, hay là mới vừa rồi bị nàng xâm phạm, cũng chưa để hần ném được hương vị này, nhiều nhất chỉ là ngửi được. Nhưng lúc này đây, hần ném được rồi.....

Đôi mắt hần đen lại, trong đồng tử nhiễm ý cười nhợt nhạt, nụ cười kia trong giây lát ngưng lại hóa thành màu đen thăm thẳm, đen không thấy đáy như vụn năm không ánh sáng.

Bàn tay Vân Chi Tịch gợn lên, không tự hỏi muốn đẩy hần! Nhưng Dung Hoàng nhanh hơn nàng một bước buông môi nàng ra, duỗi tay cầm lấy cổ tay nàng.

"Điều kiện này không tồi, ngươi chậm rãi chơi." Dung Hoàng thu ống tay áo rồi nói một câu.

Vân Chi Tịch lúc này đã hoàn toàn hoàn hồn, một đôi mắt đẹp lạnh lùng ngưng tụ lại, thân hình trong nháy mắt biến mất ở trước mắt Dung Hoàng! Đây là lần thứ hai bỗng nhiên biến mất?!

Ngay khi Dung Hoàng giật mình thì một luồng sát khí lướt qua cổ hần. Cơ thể hần nghiêng qua, né tránh sát khí! Mà khi hần né tránh, lộ ra Vân Chi Tịch đang cầm thanh tú kiếm.

Khắp người Vân Chi Tịch ngưng tụ đầy sát khí, sâu trong mắt của Dung Hoàng càng u ám dày đặc vài phần: "Ta chỉ là dựa theo điều kiện tới."

Vân Chi Tịch không lên tiếng, chỉ là bình tĩnh thu hồi tú kiếm. Nhưng trong lòng lại thỉnh thoảng nổi lên sóng to gió lớn, nàng rất tự tin với kỹ thuật ám sát của mình, nhưng với hần lại ở cả hai lần đều thất bại. Vốn dĩ sau khi tu luyện << Ân thân quyết >> được tiểu thành thì nàng vô cùng tự tin! Ngay cả lão quý cô tu vi huyền sĩ sơ giai đỉnh mà nàng vẫn có thể dùng chúy thủ bình thường giết chết trong một chiêu.

Mặc dù vừa rồi Dung Hoàng có đề phòng nhưng khoảng cách giữa bọn họ rất gần! Hơn nữa lúc này đây nàng hoàn toàn biến mất! Nhưng trong khoảnh khắc hần có thể né tránh mà không tổn hao một sợi tóc nào! Hần có tốc độ cực nhanh, phản ứng nhanh nhẹn hơn xa nàng tính toán.

Đề xuống nghi vấn trong lòng, Vân Chi Tịch phát tay áo bế mèo nhỏ lên, không hề liếc nhìn Dung Hoàng cái nào, trực tiếp trở về Vân gia bảo. Người nam nhân này, nàng phải ngắm lại xem ứng phó như thế nào, tuy rằng hần đối với nàng tựa hồ không có ác ý.....

Nhưng mà sau khi nàng đi rồi, Dung Hoàng mới cử động bàn tay để ở sau lưng. Chỉ thấy hần chậm rãi mở lòng bàn tay, một sợi tóc đen bay bay trong gió: "Ám sát chi đạo phi thường tinh diệu, tuôn thiên linh khí dựng đường thân thể. Vân Chi Tịch, vẫn là nguyên lai Vân Chi Tịch sao?"

Giờ khắc này, trong đôi mắt vụn năm đen nhánh của Dung Hoàng hiện lên sự nghi hoặc khó hiểu.

"Vân Chi Tịch." Dung Hoàng đứng khoanh tay, chăm chú nhìn về hướng Vân gia bảo, thân hình lần thứ hai biến mất trong đêm tối.

Mà lúc này nếu Vân Chi Tịch nghe được Dung Hoàng nói gì, tất nhiên sẽ lại lần nữa kinh ngạc cảm thán nam nhân này trí lực như yêu! Bởi vì nàng —— xác thật không phải là nguyên lai Vân Chi Tịch.

.....

Thời điểm mặt trời vừa mọc ở hướng Đông, Vân Chi Tịch đã ở trong viện luyện công.

Từ trận so tài trong tộc dành được danh hiệu đệ nhất, địa vị Vân Chi Tịch ở Vân gia cũng là nước lên thì thuyền lên. Ngày xưa được đến đủ loại đặc quyền, hiện giờ đã toàn bộ khôi phục, hơn nữa càng nhiều hơn trước kia.

Đối với điều này, tiểu bối ở Vân gia trên mặt tuy không người nào dám nói thêm câu nào nữa. Nhưng trong lòng sẽ có phần khó chịu, vì bọn họ thấy Vân Chi Tịch chỉ là Thất giai huyền đồ, đạt được danh hiệu đệ nhất trong lần so tài là do may mắn!

Nhưng có Mạc lão sùng ái, mà Mạc lão nắm trong tay đàn dược bọn họ tu luyện! Cho nên bọn họ dù không phục, cũng chỉ có thể tạm thời nuốt trong lòng. Chờ xem, đến lúc thế gia đại biến, Thất giai huyền đồ khẳng định thua thực thà! Đến lúc đó xem Mạc lão còn có thể vì nàng nói cái gì?

Đối với ý nghĩ của người khác, Vân Chi Tịch tự nhiên sẽ không để ý tới, nàng theo thường lệ đánh xong bài Thái Cực, bắt đầu đánh Huyền Kỳ hóa hệ tuyệt kỹ của Vân gia —— hòa quyền. Một bộ hòa quyền này, bởi vì lấy Thái Cực nhập vào cảnh giới ảo nghĩa, nàng hiện giờ đánh lên cũng có một loại ý cảnh bất phạm. Tuy rằng còn không có đạt tới hòa quyền ảo nghĩa cảnh, nhưng cũng kém không xa, đây là chỗ tốt của việc nhập quá ảo nghĩa cảnh, đủ giúp nàng lĩnh ngộ những Huyền Kỳ khác tốt hơn.

Hiện giờ nàng có << Ân thân quyết >> phối hợp với kỹ xảo ám sát. Ngay cả lão quý là đỉnh huyền sĩ, nàng cũng có thể dưới tình huống bất ngờ diệt sát! Nhưng nàng rất rõ ràng, nếu là đánh chính diện, nàng tuyệt đối không phải đối thủ của lão quý.

"Đi ——" một âm thanh vang lên, chỉ thấy Vân Chi Tịch đánh quyền ần ần lộ ra hình dạng một ngọn lửa! Một bộ hỏa quyền đã được nàng đánh ra quyền ý!

Vợ chồng Vân Nhất Minh xa xa nhìn, trong lòng đều vui mừng vô cùng.

"Minh ca, Tịch Nhi luyện hóa quyền rất giỏi." Văn Tổ Tâm cũng là người tu luyện, nhưng thiên phú không tốt, hiện giờ chỉ là Huyền Đồ ngũ giai.

"Ừ, mặc dù là ta năm đó cũng không được như thế." Trong lòng Vân Nhất Minh được an ủi, biết nữ nhi là huyền sĩ, hẳn xem việc chính mình có thể khôi phục hay không đã không còn quá để ý như trước nữa, người phải hiểu được thấy đủ.

"Tổ Tâm, mấy năm nay nàng đã vất vả." Vân Nhất Minh nắm lấy bàn tay thô từ áy náy nói, mấy năm nay hẳn tinh thần suy sụp sa đọa, mặc dù cũng khiếm khuyết quan tâm nữ nhi, đem hy vọng của mình cùng áp lực ích kỷ ký thác ở trên người nàng. Làm cho hài tử trước kia tính cách quái gở không tốt, ở trong gia tộc cùng đại bộ phận người quan hệ cũng bất hòa.

"Ta không vất vả." Văn Tổ Tâm có thể cảm giác được Vân Nhất Minh tâm cảnh biến hóa, nếu là ——

"Minh ca, chàng nói Tịch Nhi có thể khôi phục, có phải chàng cũng có thể hay không?" Văn Tổ Tâm tràn ngập mong đợi, nàng rất rõ trượng phu si mê võ đạo, nếu không có chuyện năm đó thì hẳn hiện giờ tất nhiên là Nhị đại đệ tử vinh quang nhất Vân gia!

"Không, nàng cũng biết đó là công lao của Dung công tử. Hẳn đã giúp Tịch Nhi, ta nào có thể lại trơ mặt yêu cầu cái gì? Lại nói ta đã bị phế đi mười mấy năm, kinh mạch sớm đã cố định, ta hiện giờ sắp bốn mươi người, thiên phú sao có thể so với Tịch Nhi." Vân Nhất Minh rất rõ thân thể hẳn muốn khôi phục khẳng định không dễ dàng, không thể so với Vân Chi Tịch niên thiếu mới bị phế.

Văn Tổ Tâm nghe được Vân Nhất Minh mặc dù nhìn thông suốt, lại không khỏi đau buồn, nhất thời cảm xúc có chút mênh mông hậm hực.

"Nhưng thành tựu của Tịch Nhi chính là việc vui lớn! Đi thôi, ta với nàng lên phố mua cho hài tử chút đồ tốt, thế nào?" Vân Nhất Minh không muốn ái thiếp lo lắng.

Nghe vậy, Văn Tổ Tâm tinh thần chấn động, ngược mắt thấy Vân Nhất Minh ôn nhu nhìn nàng. Nàng nghĩ thầm, như vậy là đủ rồi, người một nhà như vậy rất tốt! Nàng nắm chặt tay của trượng phu, có chút nghẹn ngào gật đầu nói:

"Được!"

Nhưng bọn họ vừa đi ra ngoài, nào biết tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, khiến Vân Chi Tịch giật dử, máu đổ khắp huyện Thanh Thành!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 41: Cha Mẹ Gặp Chuyện!

Nhóm dịch: TTC

Edit: tdbbkt

Beta: Nguyệt Ly Phong

Hai phu thê nắm tay nhau cùng đi dạo phố, Vân Nhất Minh đã buông xuống khúc mắc nhiều năm qua, nay chỉ muốn chăm sóc cho ái thiếp. Văn Tổ Tâm nghĩ phu quân rốt cục đã thông suốt, bây giờ có thể cùng nàng ra ngoài đi dạo nên trong lòng rất vui mừng.

Hai người đi ngang qua tiệm thuốc, ánh mắt Vân Nhất Minh sáng ngời nói: "Tịch Nhi tu luyện vất vả, đi xem có được liệu nào tốt không cho con gái bồi bổ thân thể."

Văn Tổ Tâm đương nhiên không phản đối, hai người cùng vào chọn lựa dược liệu. Chủ quán thấy hai vợ chồng tuy lạ mắt, nhưng trên người mặc vải dệt đều là hàng thượng hạng, tuy không mang theo tùy tùng nhưng hẳn cũng không bởi vậy mà chậm trễ.

Sau khi đã chọn và thanh toán xong, phu thê vừa nói vừa cười đi ra ngoài, nhưng Vân Nhất Minh nhất thời không cẩn thận đụng phải người khác.

"Thứ gì vậy hả! Dám đâm bản thiếu chủ!" Sau khi bị Vân Nhất Minh đụng phải, người kia xà giọng mắng chửi.

Vân Nhất Minh không muốn nhiều chuyện, đang muốn mở miệng xin lỗi. Ai ngờ còn chưa mở miệng đã bị người kia đẩy mạnh! Thân thể hẳn vốn đã bị phế, bị đẩy như vậy tự nhiên phải lùi lại phía sau.

"Minh ca!" Văn Tổ Tâm vội vàng đỡ lấy Vân Nhất Minh, nhìn thấy người đi đầu chính là vị công tử có tiếng tăm, mang theo năm sáu tùy tùng. Trong đó một người cao lớn thô kệch, là người mới vừa rồi đẩy Vân Nhất Minh.

"Không có việc gì." Vân Nhất Minh nhẫn nhịn, nghĩ dù sao cũng là mình chạm vào người ta, mở miệng nói: "Mới vừa rồi là ta không cẩn thận, mong vị công tử này thứ lỗi."

"Thứ lỗi? Ha ha ha ha ——" Vị công tử kia chừng hai mươi bốn tuổi, bộ dạng không tệ lắm, nhưng cả người lại toát ra hơi tiền, bộ dáng khi cười kiêu ngạo không ai bì nổi.

"Ha ha ha ——" Đám tùy tùng bên cạnh cũng cười mỉa mai theo, vị tráng hán lúc trước đây Vân Nhất Minh đã biết Vân Nhất Minh không có tu vi, cho nên căn bản không để trong lòng.

"Muốn thiếu chủ thứ lỗi có thể, quỳ xuống đất dập đầu ba cái! Lại chui qua dưới háng thiếu chủ và bọn ta thì sẽ tha cho ngươi. Bất quá nương tử của ngươi tuy hơi lớn tuổi chút, nhưng vẫn còn khá được, ở lại để bồi tội đi." Tráng hán đắc thế không buông tha người, quả thực vũ nhục nhân cách!

Vân Nhất Minh lần này nhìn không được, hét lớn một tiếng nói: "Buồn cười, ta chỉ chạm vào ngươi một chút, các ngươi đừng quá quá phận!"

Năm tên kia nghe vậy không giận mà cười, tráng hán không đợi hắn mở miệng, lập tức là xung phong nhận việc tiến lên, không nói hai lời một chân đá vào bụng Vân Nhất Minh: "Quá phận? Quá phận rồi sao hả!"

Văn Tổ Tâm thấy vậy làm sao mà chịu đựng được, lập tức che ở phía trước người Vân Nhất Minh, dựng lên phòng ngự bằng Huyền Kính!

Chủ quán vừa thấy chuyện không ổn, lơ như đánh thật sẽ phá hủy cửa tiệm hắn, vì thế vội vàng ra tới giải bày: "Tiền thiếu chủ, người này cũng không phải cố ý. Ngài đại nhân đại lượng, cũng đừng so đo với bọn họ. Ngài xem ta nơi này vừa mới lấy về ô tham trầm, ngài lại đây nhìn thử xem?"

"Ca ca, xảy ra chuyện gì?" Lúc này ngoài cửa một giọng nói yêu kiều mềm mại truyền vào.

Sau đó có một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi bước vào, tư sắc thượng giai, một bộ váy vũ mị đỏ tươi càng khiến nàng phong tư thướt tha hơn, ý vị mười phần mặn điệu.

Vị thiếu nữ tên Tiền Sương Ngữ và Tiền thiếu chủ Tiền Dược là huynh muội. Dòng chính Tiền gia trong tam đại gia tộc, hai người thiên phú đều không tồi, Tiền Sương Ngữ là Huyền Đồ thất giai, Tiền Dược nhờ có sự trợ giúp của gia tộc đột phá thành Huyền Sĩ!

"Khỏi bẩm đại tiểu thư, mới vừa rồi....." Tùy tùng không dám chậm trễ, lập tức bẩm báo.

Đến tận đây, Vân Nhất Minh biết đối phương là người của Tiền gia, không khỏi hừ lạnh: "Tiền gia khí thế thật lớn! Huyện Thanh Thành này chẳng lẽ là thiên hạ của Tiền gia ngươi sao!"

"Bang!" Tiền Dược tự mình động thủ tát Vân Nhất Minh một cái, dựa trên tu vi của hắn thì Vân Nhất Minh bị đánh mất nỏ đom đóm, trời đất tối tăm là chuyện hiển nhiên!

Văn Tổ Tâm sừng sốt: "Các ngươi —— các ngươi sao dám đánh người?!"

"Bang ——" Tráng hán không nói hai lời, cũng tát Văn Tổ Tâm một cái! Đám tùy tùng còn lại thấy vậy sôi nổi động thủ! "Đánh người thì làm sao? Huyện Thanh Thành chính là thiên hạ của Tiền gia đó?!" Tráng hán giam cầm Văn Tổ Tâm, còn lại những người khác quần ẩu Vân Nhất Minh!

"Minh ca!" Văn Tổ Tâm chưa từng gặp ác bá như vậy, mắt thấy Vân Nhất Minh bị đánh học máu, nằng ra sức vùng vẫy, nhưng mà tráng hán tu vi cao hơn nàng, nàng lại không am hiểu đánh nhau, chỉ có thể nôn nóng cả giận nói: "Các ngươi khinh người quá đáng, chúng ta là người Vân gia!"

"Vân gia?!" Tiền Dược rõ ràng sừng sốt, Vân gia không hề yếu hơn Tiền gia bọn hắn! Bọn tùy tùng nghe vậy cũng ngừng tay, Văn Tổ Tâm vội vàng tiến lên đỡ Vân Nhất Minh đứng dậy, chỉ thấy hắn bị đánh thương tích đầy mình, hơi thở thoi thóp!

"Minh ca! Chẳng tỉnh lại đi!" Văn Tổ Tâm kinh hoàng thất sắc, Tiền Dược vừa thấy cũng thay đổi sắc mặt.

Tiền Sương Ngữ hướng đến tai Tiền Dược, ác độc nói: "Đại ca, một người không có tu vi, một người tuổi lớn như vậy chỉ là Huyền Đồ ngũ giai, ở Vân gia phỏng chừng cũng không có thể lực gì. Nhìn đáng về người cũng không sống nổi, không bằng thu thập sạch sẽ, đỡ phải nhiều chuyện."

Nguyên lai từ khi Vân Nhất Minh bị phế đi, phu thê chỉ ru rú trong nhà, ở Thanh Thành Huyện trừ dòng chính Vân gia thì rất ít người nhận ra bọn họ.

Tiền Dược vừa nghe thấy có lý: "Muội muội có biện pháp nào?"

Tiền Sương Ngữ gật gật đầu: "Giao cho muội muội." Dứt lời, nàng giương giọng nói: "Nếu là người của Vân gia, các ngươi đi đi."

Văn Tổ Tâm cũng không dây dưa bọn họ, nàng biết Vân Nhất Minh bị thương nặng, cũng chỉ có thể về Vân gia báo mới có người có thể cứu trị, cho nên nhanh chóng công trọng phu đi về.

Khóe miệng của Tiền Sương Ngữ hiện lên nụ cười âm trầm, lập tức phân phó tùy tùng của Tiền Dược xử lý hai người!

Khi đó Văn Tổ Tâm cũng Vân Nhất Minh mới đi vào hẻm, trước mặt đã bị hai gã tráng hán ngăn lại! Không đợi mở miệng đã bị phun khói mê vào mặt, nhưng vì nàng ăn qua hoa mai tiên nên không chịu ảnh hưởng, lập tức phản kháng thét chói tai: "Cứu mạng a ——"

"Đáng chết!" Tráng hán không ngờ Văn Tổ Tâm còn có thể phản kháng, lúc này lại sợ bị người thấy nên lập tức đánh Văn Tổ Tâm ngất xỉu!

Hết thấy mọi thứ đều có vẻ bí mật, ai biết Vân Chi Đào đúng lúc đi ngang qua, hẳn nghe được Văn Tổ Tâm kêu to! Thiếu niên mới mười tuổi, tu vi cũng chỉ tứ giai, lúc đi ra ngoài là lạng lẽ trốn đi, căn bản không dám theo người.

"Nhị thúc, Nhị thẩm....." Vân Chi Đào không ngốc, hẳn biết chính mình không phải đối thủ, yên lặng nhớ kỹ diện mạo hai tên đó, sau đó chạy như bay về Vân gia bảo!

.....

Thiên Hương Lâu - Thanh lâu nổi tiếng ở Huyện Thanh Thành, là sản nghiệp lớn nhất của Tiền gia.

Nơi này hội tụ các cô nương nơi nơi phong tình, là nhân vật phú giáp nổi tiếng, cũng là thiên đường của nhà thám hiểm và lính đánh thuê sống trên đầu mũi dao. Từ xưa ngọc trong vàng son \*\* quật, là huy thỏ như kim, là chỗ phóng thích áp lực tốt nhất.

Văn Tổ Tâm ở Thiên Hương Lâu bị nước lạnh dội tỉnh, tuy nói nàng hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn còn phong vận. Một ít thiếu niên lần đầu tiên tìm thú vui, còn có không ít đối tượng nữ nhân thành thực thích.

Lúc này nàng ăn mặc một bộ sa mỏng lộ liễu, tay chân bị trói đến kín mít, cùng vài nữ tử đồng dạng ăn mặc lộ liễu bị nhốt tại một cái lồng sắt! Bốn phía là một đám nam nhân háo sắc đang nói lời lẽ dơ bẩn! Lập tức, Văn Tổ Tâm liền biết chính mình ở nơi nào.

"Các ngươi không thể như vậy!" Văn Tổ Tâm thân thể trong sạch, khi nào đã từng chịu nhiều nhục nhã như ngày hôm nay, tức khắc hoảng thần hô to:  
"Mình ca —— cứu ta ——"

"Ai da uy, mỹ phụ này không tồi! Đại gia ta muốn! Mau kêu kêu Bưu ca!" Một nam nhân mập mạp liếc mắt nhìn trúng Văn Tổ Tâm, một đoàn nam nhân vây quanh lồng sắt chọn nữ nhân như chọn mua thịt. Nếu như nhìn trúng cùng một người sẽ ra giá cạnh tranh. Đây là Thiên Hương Lâu đặc sắc, hàng hóa mới tới cơ bản đều như vậy lắm.

"Bốn thiếu gia cũng coi trọng! Ta ra năm mươi lượng!"

"52!"

.....

Không ngờ hôm nay lại có vài vị đồng thời chọn Văn Tổ Tâm ra giá. Văn Tổ Tâm nhìn thấy cảnh tượng bốn phía, nghĩ Vân Nhất Minh không biết đang ở nơi nào, hẳn bị trọng thương như vậy cũng không biết sống hay chết, nàng tức khắc cảm thấy tuyệt vọng.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 42: Mèo Trắng Nhỏ, Làm Tốt Lắm

Nhóm dịch: TTC

Edit: Lam Lam

Beta: Ara

---

Vân gia bảo

Vân Chi Tịch vừa luyện xong hóa quyền, Vân Chi Đào chạy như bay đến: "Thất tỷ —— nhị thúc —— khụ khụ ——"

"Làm sao vậy?" Vân Chi Tịch hồ nghi nhìn qua, thấy Vân Chi Đào chạy thở hồng hộc.

"Nhị thúc và nhị thẩm, bị người ta bắt cóc!" Hình tượng Thất tỷ trong lòng Vân Chi Đào vẫn luôn rất mạnh mẽ. Cho nên khi hẳn phát hiện Vân Nhất Minh và Văn Tổ Tâm xảy ra chuyện liền tới tìm Vân Chi Tịch trước tiên.

"Nói rõ ràng!" Vân Chi Tịch vừa nghe nói cha mẹ xảy ra chuyện, sắc mặt lập tức trở nên lãnh lẽo.

Vân Chi Đào bị khí lạnh của nàng khiến kinh ngạc một chút, run rẩy đem những gì mắt thấy tai nghe nói: "Nhị thúc và nhị thẩm....."

"Có biết bọn họ là ai?" Vân Chi Tịch dò hỏi.

Vân Chi Đào lắc đầu, lại không chắc chắn nên nghiêm túc tưởng tượng nói: "Thất tỷ hỏi như vậy, đệ nhớ bọn họ hình như là..... tùy tùng của Tiền thiếu chủ?"

"Đệ mau dẫn ta tới nơi xảy ra sự việc!" Lòng Vân Chi Tịch dâng lên dự cảm chẳng lành, lôi kéo Vân Chi Đào lập tức ra Vân gia bảo, Vân Thất và Vân Bát cũng lập tức đuổi kịp.

Bắt quả nàng mới bước ra sân, một cái bóng trắng lập tức bổ nhào lên trên người nàng: "meo meo——"

Vân Chi Đào nghe tiếng nhìn lại thì nhìn thấy một con vật thân trắng như tuyết, chỉ có bàn tay lớn rất giống mèo! Một đôi mắt xanh như ngọc bích long lanh rất đáng yêu!

Hắn tò mò muốn hỏi, nhưng thấy vẻ mặt sát khí của Vân Chi Tịch, hắn liền ngậm miệng.

Hai người vội vàng tới nơi xảy ra sự việc, Vân Chi Tịch lập tức tìm hàng rong bên ngoài ngõ nhỏ dò hỏi, nhận được tin tức mới đi tới tiệm thuốc nọ.

"Nói, vừa rồi ở chỗ các người có một đôi phu thê ba bốn mươi tuổi xảy ra chuyện? Trả lời ta không được thiếu một từ, nếu không giết người!" Hai trông mắt Vân Chi Tịch hai âm trầm, cả người sát khí lạnh lạnh khiến chủ tiệm sợ tới mức lập tức một năm một mười nói rõ ràng.

"Tiền thiếu chủ và Tiền đại tiểu thư giỏi lắm!" Vân Chi Tịch cười lạnh lẽo, làm chủ tiệm sợ tới mức căng thẳng run run. Vừa suy nghĩ thì nàng đã ngay lập tức thấu hiểu mọi điều.

Chỉ sợ người Tiền gia vì che dấu sự thật, hoặc là không làm, nếu đã làm phải làm đến cùng!

Nghĩ đến đây, sát khí trên người Vân Chi Tịch càng thêm mãnh liệt, chủ tiệm không chịu nổi đe dọa trực tiếp xui xẻo trên mặt đất. Hắn cũng không biết là bà cô này từ nơi nào đến mà toàn thân sát khí y như tiểu ma nữ!

"Meo ——" Mèo con lại meo meo kêu ngay lúc này.

"Đừng làm phiền ta!" Vân Chi Tịch ôm mèo con một chút, nàng hiện tại cần nhanh chóng nghĩ ra đối sách cứu người!

"Meo meo ——" Tiểu Bạch nhảy xuống, nhanh chóng chạy đến cửa tiệm, nhưng lại đứng thẳng đứng lên: "Meo meo ——" Một chân của nó chỉ ra bên ngoài, một chân khác chỉ vào Vân Chi Tịch, bộ dáng giống người đáng yêu đến cực điểm.

Ánh mắt Vân Chi Tịch sáng ngời: "Người biết bọn họ đi đâu à?"

"Meo meo." Tiểu Bạch ngoan ngoãn gật đầu!

"Đi!" Vân Chi Tịch không có tâm tư thương thức mèo con đáng yêu, lập tức nắm mèo con lên, đi theo chỉ dẫn của nó.

Sau khi chủ tiệm tiễn được sát tinh này đi, mất một khoảng thời gian mới bình thường trở lại, phát hiện ra dưới đống quần áo truyền đến một mùi bất thường, hẳn vậy mà sợ tới mức đá ra quần.....

Ở bãi tha ma ngoại ô Huyện Thanh Thành.

Lúc này có một nam tử trung niên dáng người gầy gò và một người thanh niên béo tốt như táo chín sắp nứt đang khiêng một cuộn chiếu, bao lấy một người. Bọn họ đi tới chỗ sâu trong bãi tha ma, từng luồng gió mang theo mùi ghê tởm của thi thể mục ruỗng phả vào chỗ họ nhưng bọn họ dường như không có cảm giác gì, như thể tới bãi tha ma là việc bọn họ vẫn thường làm hàng năm.

Lại nói tiếp, thường xuyên có thi thể bị giết báo thù bị ném tới nơi này, trên người còn có vài món đồ có giá trị, nam tử trung niên dáng người gầy gò và người thanh niên béo tốt chính là dựa vào việc này nuôi gia đình sống tạm qua ngày.

"Lại thức, người nói người này đã chết, trực tiếp ném người này đi không phải nhanh hơn sao, tại sao phải phân phó ta đào hố chôn người?" Thanh niên béo tốt nhìn không được liền hỏi.

"Đưa tiền, phải làm việc." Lại Nhị cũng không phải lần đầu làm loại chuyện này kiếm sống, nên không cảm thấy có cái gì kỳ quái.

Đang nói thì Lại Nhị thấy được một khối đất trống, lập tức nói: "Lại đây, chôn nơi này."

"Được rồi." Thanh niên béo tốt nghe vậy tùy ý ném tấm chiếu bọc thi thể lên trên mặt đất, hùng hùng hổ hổ nói: "Nhìn qua không mập, chết lại nặng như vậy!"

"Trước lục lọi xem có cái thứ gì tốt, xong rồi đào hố chôn." Lại Nhị ngồi xuống lật chiếu, lộ ra "thi thể" rõ ràng là Vân Nhất Minh.

Lúc này Vân Nhất Minh cũng chưa chết hẳn, chỉ là thương thế quá nặng, làm hô hấp của hắn đặc biệt mỏng manh. Đó là bởi vì lúc trước đã nuốt hoa mai tiên cho nên tuy không khôi phục Huyền Kính, nhưng thể chất so người bình thường tốt hơn rất nhiều, vậy nên lúc này mới không bị đánh đến lập tức chết đi.

Thanh niên béo tốt nhanh chóng lấy ra từ người Vân Nhất Minh rất nhiều ngân lượng! Lại còn có một khối lệnh bài gọt eo khắc chữ "Minh" hoa văn mây

cực kỳ tinh xảo không hề tầm thường.

"Xem ra người chết này thuộc dòng dõi giàu sang, mau mau đào hố chôn người, chúng ta chạy nhanh đi." Lại Nhị rút cuộc lớn tuổi, kiến thức so với thanh niên béo tốt nhiều hơn. Thấy người chết khuôn mặt trắng nõn, lại thấy khối lèn bài giất eo này, lập tức nheo mắt, cảm thấy giải quyết đại sự càng nhanh càng tốt.

"Được rồi, ta đem đồ tới đây." Thanh niên béo tốt rầm rập nghe Lại thúc nói, lập tức đi khiêng cái cuốc bọn họ giấu ở bãi tha ma tới.

Hai người vung thiết cuốc lên, chỉ chốc lát đã đào xong cái hố sâu đủ để nhét một người.

"Lại đây, nâng người này vứt xuống hố." Lại Nhị hét to một câu, thanh niên béo tốt cùng hần nằng Vân Nhất Minh lên, "Phanh" một tiếng quăng ngã vào hố.

"Lấp đất." Lại Nhị liếc Vân Nhất Minh một cái, lắc đầu nói. Thanh niên béo tốt không nói hai lời, dùng cái xẻng lấy đất lấp cái hố bên dưới!

Chỉ chốc lát, hố sâu kia đã bị san phẳng. Thanh niên béo tốt như thường lệ giẫm chân một cái lên trên mặt để đất trông bằng hơn.

Lại Nhị nghi ngại một hồi: "Bắt người tiền tài, thay người tiêu tai. Dưa oa, đắp thêm đất cũ lên đi."

"Được rồi." Thanh niên béo tốt không nói hai lời, ngay lập tức quét đất lại đây.

Lại Nhị che dấu nơi vùi lấp Vân Nhất Minh bằng đất cũ, lúc này mới thờ dài một tiếng nói: "Oan có đầu nợ có chủ, hai người chúng ta chỉ là lấy tiền làm việc, người nếu có hóa thành oan hồn, hãy tự đi tìm người hại người."

Dứt lời, Lại Nhị quỳ xuống dập đầu ba cái với Vân Nhất Minh. Thanh niên béo tốt học theo, cũng quỳ xuống dập đầu ba cái.

"Đi." Mang lên ngân lượng cùng eo bài, Lại Nhị cùng thanh niên béo tốt từ bãi tha ma rời đi.

Lúc này đang đứng lúc giữa trưa, là thời điểm bãi tha ma mùi hôi thối của thi thể mục rữa nồng đậm nhất. Một ít thi thể bị ném ở chỗ này, cũng không có chôn lộ ra bộ dạng khủng bố của những con thi trùng mập mạp, quạ đen kền kền sôi nổi lên xuống mổ, trường hợp mùi phần ghê tởm khiến người.

Thực mau Lại Nhị và thanh niên béo tốt đã từ bãi tha ma đi ra, bãi tha ma tràn ngập tiếng kêu "Oa oa" "Pi pi" của quạ đen kền kền thi nhau tới lui hết đợt này đến đợt khác!

Khi đó đám người Vân Chỉ Tích dưới sự dẫn dắt của mèo con ngừng ở một giao lộ phân nhánh. Mèo con dùng móng vuốt gãi lông tơ trên trán "Meo —— meo ——" kêu, bộ dáng vô cùng phiền não.

Bởi vì ở chỗ này là nơi Vân Nhất Minh và Văn Tố Tâm bị tách ra mỗi người một hướng. Một đường là đi bãi tha ma, một đường là đi Thiên Hương Lâu!

Mèo con không biết phải đi bên nào cho nên mới xuất hiện một màn này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 43: Thù Này Không Đội Trời Chung!

Vân Chỉ Tích nhìn bộ dạng của nó, suy đoán nói: "Bị tách ra à?"

"Meo meo!" Mèo con nghe vậy lập tức gật đầu, đôi mắt xanh kích động đến mức muốn chảy nước mắt. Nếu nó có thể nói chuyện, chắc chắn sẽ hô "Tri âm".

Vân Chỉ Tích nhìn hai hướng con đường phía trước, phát hiện một đường là ra khỏi thành, một đường là ở trong thành, trong lòng nhanh chóng có quyết định nói: "Đi bên này trước."

Con đường nàng chỉ là đường ra khỏi thành, bởi vì nếu đi xa khỏi thành thì sẽ khó tìm hơn. Lúc này nàng không nghĩ tới, con đường mà nàng đi là đi ra bãi tha ma.

Mèo con có phương hướng, lập tức linh hoạt tiếp tục dẫn đường. Vân Chỉ Đào đi theo Vân Chỉ Tích, đoạn đường này phải tám tấc bảo lạp, khỏi nói trong lòng thích con mèo nhỏ này đến mức nào. Ngay cả Vân Thất, Văn Bát cũng rất kinh ngạc không biết tiểu thư lấy được con thú nhỏ thần kỳ này ở nơi nào.

Con đường này dẫn đến bãi tha ma, sắc mặt Vân Chỉ Tích từ âm chuyển hàn!

"Thất tỷ, nơi này..." mặc dù Vân Chi Đào là Võ Giả, nhưng chưa từng đi qua bãi tha ma, mắt nhìn thấy cảnh tượng nơi này thì hết sức sợ hãi.

"Tiểu Bạch, có thể tìm được vị trí cụ thể không?" Âm thanh Vân Chi Tịch rất bình tĩnh, nhưng nếu Đoan Chính ở chỗ này tất nhiên sẽ biết lão đại bọn họ đang ở ranh giới cuồng bạo!

"Meo." Mèo con gật đầu, có vẻ không để bụng bãi tha ma lắm, nhanh chóng hóa thành một bóng trắng tiến vào chỗ sâu.

Rất nhanh thì mèo con đã tìm được chính xác nơi Vân Nhất Minh bị chôn, đây là một mảnh đất trống, nhìn từ bề ngoài thì không thấy đầu mối nào cả, bốn phía tràn ngập mùi thối của thi thể, còn có tiếng kêu của quạ đen và kèn kèn nhuộm đầm bầu không khí. Nếu không phải là ban ngày thì thật là một nơi ám u dọa người. Tuy vậy, không khí lạnh lẽo nơi đây không hề giảm làm Vân Chi Đào bị dọa, gắt gao nắm lấy vạt áo của Vân Chi Tịch.

"Meo meo!" Mèo con giờ móng vuốt nhỏ đào bới đất, tỏ ý có người ở phía dưới.

\*\*\*\*\*Bạn đang đọc truyện do Tụ Tiên Cự dịch\*\*\*\*\*

Vân Chi Tịch quét ánh mắt nhìn bốn phía, rất nhanh đã chui vào trong bãi tha ma. Lúc nàng trở lại cũng mang ra công cụ đào hố của thanh niên béo tốt và Lại Nhị. Nếu hai người đó còn ở đây nhất định sẽ khiếp sợ, không thể hiểu tại sao Vân Chi Tịch có thể tìm được!

Vân Thất và Vân Bát không nói hai lời, lập tức cầm lên cái cuốc bới đất, rất nhanh đào ra thứ bị che giấu. Đến khi cái hố được đào tương đối sâu, Vân Chi Tịch tỏ ý đào nhẹ một chút. Chỉ chốc lát, quả nhiên bọn họ thấy có người chôn ở bên trong. Vân Chi Tịch lập tức hô ngừng, nàng nhảy xuống hố sâu, sợ đất che giấu Vân Nhất Minh, nhanh chóng dùng hai tay đào ra.

"Cha!" Thanh âm Vân Chi Tịch khàn khàn, Vân Thất vội vàng nhảy xuống khiêng người từ trong hố ra. Mũi miệng của Vân Nhất Minh đã bị đất cát lấp đầy, nhìn tư thế của hắn thì hiển nhiên có thể thấy là có gãy gập! Nhưng vết thương cũ năm xưa của hắn vẫn chưa khôi phục, cộng thêm thương thể hôm nay nghiêm trọng nên sức lực cực kỳ nhỏ.

"Nhị thúc..." Nước mắt Vân Chi Đào tràn mi, hắn cảm thấy người nhất định đã chết.

Vân Thất và Vân Bát nhìn nhau, thấy được trong mắt của đối phương khiếp sợ và sát khí! Lại có người dám đào hố giết Vân Nhị gia của bọn họ, mặc kệ đối phương là ai, đều đáng chết!

Vân Chi Tịch mờ mờ mắt tâm linh liền lập tức nhìn ra tình trạng đặc biệt tệ hại của Vân Nhất Minh! Người gần như đã không còn hô hấp, chẳng qua tim còn mơ hồ hoạt động, nhưng lại cực kỳ nhẹ, tình trạng đã sắp chết!

Không có lời nói và động tác dư thừa nào, Vân Chi Tịch lập tức chuyển động bàn tay thần thánh. Đôi tay nàng nửa trong suốt tản ra ánh sáng nhanh chóng bao trùm trái tim của Vân Nhất Minh, nàng không giữ lại chút huyền kính nào trong cơ thể truyền đến bàn tay, lúc này trong lòng nàng chỉ có một ý niệm ---- Cha tuyệt đối không thể chết!

Vân Chi Đào kinh ngạc đứng ở một bên, sững sờ nhìn đôi tay thần kỳ của Vân Chi Tịch...

Còn mèo con khi nhìn bàn tay Vân Chi Tịch thì cặp mắt xanh kia mơ hồ và ngơ ngẩn nhìn bàn tay nàng.

Ước chừng ba mươi phút sau, một tiếng ho khan nhẹ, chậm ra từ trong miệng Vân Nhất Minh phát ra. Một tiếng này, truyền vào tai Vân Chi Tịch như là một âm thanh tuyệt vời nhất!

Nàng vội vàng đỡ Vân Nhất Minh ngồi dậy, nhanh chóng giúp hắn rửa sạch đất trong miệng mũi, còn lấy Dưỡng Thần Đan mà trước đây Mạc lão cho riêng nàng liền tiếp dứt mấy viên. Nếu không phải nghĩ đến thân thể Vân Nhất Minh chịu không được thì e rằng có thể nàng đã dứt luôn một lọ.

"Khụ khụ..." Cái mạng này của Vân Nhất Minh nhờ bàn tay thần thánh của Vân Chi Tịch đoạt lại từ tay Diêm Vương. Chẳng qua là thương thể của hắn rất nặng, nhiều chỗ gãy xương thì không nói, xương hai chân và bả vai lại nát bấy. Nếu chữa trị theo cách thông thường thì cả đời chỉ có thể như một phế vật nằm liệt giường không dậy nổi. Thù này, không đời trời chung!

....

Lúc này, bên trong Thiên Hương lâu, vì Văn Tổ Tâm mà giá cứ liên tiếp leo lên. Ngay cả tú bà Thiên Hương Lâu cũng không ngờ Văn Tổ Tâm được hoan nghênh đến thế. Ngược lại là mấy hoàng hoa khuê nữ trong lòng lại không có người hỏi han.

"Một trăm tám mươi hai!" Nói giá chính là một tên mạo hiểm một mắt, gọi là Độc nhãn. Hắn cũng không tin có người dám tranh giành một phụ nhân với hắn! Hắn đường đường là Huyền Sĩ, cộng thêm mặt hắn đầy hung hãn, thật làm nhiều người kinh hãi.

"Hai trăm hai mươi hai, thiếu gia chúng ta nhất định phải có được nàng!" Thiếu niên ban đầu lại tăng giá thêm lần nữa.

"Thì ra là thị đồng của thiếu chủ Trương gia." Có người nhận ra thiếu niên, không ít người nghe vậy nhìn về phía nhà gian nào đó ở bốn phía đại đường Thiên Hương Lâu.

"Ha ha, các vị xem đi. Thiếu gia nhà ta nhìn trúng, mọi người cứ việc ra giá." Trương gia là một thế gia không tầm thường ở Huyện Thanh Thành nhưng so với tam đại gia tộc thì vẫn còn yếu hơn rất nhiều. Lúc này tham gia so giá là Trương thiếu gia mười hai tuổi, xem ra là chuẩn bị mua Văn Tổ Tâm để khai trai.

Văn Tô Tâm là người đã có chồng, hiểu biết chuyện nam nữ, không phải là nữ tử lưu lạc phong trần, một thân khí chất đều là thượng cấp, vóc người đầy đặn, không tránh khỏi bị mọi người tranh đua.

"Ba trăm hai!" Trong nháy mắt, một âm thanh cuồng vọng truyền ra.

"Là Tham Lang!" Có người nghe được thanh âm này, mà Tham Lang là lão đại lính đánh thuê ở khu vực Huyện Thanh Thành.

Hắn có tu vi Huyền Sĩ cao giai, là một trong những người có tu vi cao nhất nơi này!

"Ha ha ha, nữ nhân này không tệ, lão tử phải dẫn về chơi cho đã!" Tham Lang quát lên, mọi người đều biết công phu ở trên giường của người này có chút hung tàn, hoàng hoa khuê nữ làm sao có thể chịu nổi, cho nên hắn thích thiếu phụ, đặc biệt là mỹ phụ có xuất thân trong sạch.

Nhưng Trương gia tuy yếu, dù gì cũng là thế gia, sao cam lòng chịu yếu thế!

"Ba trăm sáu mươi hai!"

"Ba trăm tám!"

"Bốn trăm!"

...

"Đúng là phụ nhân này nhìn không tệ, sớm biết thì đã giữ lại chơi trước!" Giờ phút này, Tiền Dược thấy Văn Tô Tâm mặc vào đồ này lộ ra dáng người đầy đặn, hơi có chút ảo não nói.

"Đại ca, phụ thân sẽ an bài hôn sự cho huynh, chớ chạm vào phong lưu vận sự này." Tiền Surong Ngữ không ngờ Văn Tô Tâm được hoan nghênh đến thế, nàng vốn là muốn giết chết luôn. Nhưng ngẫm lại cảm thấy nếu là người Văn gia, không bằng đem tới đây làm nhục một phen. Dù sau đó bị tìm được, không có nhân chứng thì Văn gia cũng không dám nói gì.

\*\*\*\*\*Bạn đang đọc truyện do Tù Tiên Cự dịch\*\*\*\*\*

"Biết biết" Tiền Dược tuy nói như vậy, nhưng ánh mắt dục vọng cũng không giảm.

Tiền Surong Ngữ lắc đầu một cái, xem nào nhiệt đã xong, đang chuẩn bị đứng dậy về nhà trước.

Lúc này tranh giá đã kết thúc, Trương tiểu thiếu gia kia bỏ quyền, Quân sự Trương gia muốn mượn lần này cho Tham Lang một ân huệ, dù gì người này là một Huyền Sĩ cao giai!

"Ha ha ha --- đa tạ Trương thiếu gia!" Tham Lang cười một tiếng, cuối cùng được như mong muốn, lập tức thanh toán!

Tú bà cười híp mắt đếm ngân phiếu, lớn tiếng hét to: "Người đâu, đem người đưa đến phòng gặp chữ Thiên!"

Văn Tô Tâm nghe vậy nản lòng thoái chí, nghĩ đến Văn Nhất Minh, nàng nhất định không để mình chịu nhục: "Minh ca, thật xin lỗi..." Dứt lời, nàng muốn cắn lưỡi tự sát! Nhưng mà một đạo âm thanh kéo nàng từ tuyệt vọng trở về!

"Ai dám động tới nương ta sẽ chết!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 44: Máu Nhuộm Thiên Hương Lâu

Trong Thiên Hương Lâu một thoáng bỗng lặng ngắt như tờ, mọi người đều nhất trí làm động tác đưa ánh mắt nhìn về phía cửa lớn nơi thanh âm vừa truyền đến.

Lọt vào trong tầm mắt là một thiếu nữ mặc kính trang màu đỏ, dáng người yếu điệu bước vào đại đường! Thanh mi như họa, đôi mắt lãnh đạm hàm chứa ý lạnh, môi tựa đoá mầu đơn kiêu ngạo nở bung, quả nhiên là diễm diễm thiên tư! Bất quá lúc này nụ cười của thiếu nữ tuyệt sắc nhiễm sát khí vô tận. Nhưng điểm này lại hoàn toàn không gây trở ngại cho vẻ đẹp của nàng, ngược lại làm người có cảm giác bị ánh sáng chói lóa sáng ngời chiếu thẳng vào làm cay đôi mắt!

Mỹ nhân! Mỹ nhân tuyệt sắc! Nam nhân tới Thiên Hương Lâu, có ai là không háo sắc đâu, lúc này nhìn thấy một tuyệt sắc kiều diễm giai nhân như thế, một đám đều trắng trợn không kiêng dè gì mà nhìn thẳng. Thậm chí có tên còn khoa trương chảy nước miếng.....



Thiếu nữ áo đỏ từ ngoài đại đường đi vào, trong khi một đám người đang ngây ngốc, nàng đã đi tới trước lòng sắt.

Nàng, đúng là vừa cứu Văn Nhất Minh xong liền tới - Văn Chi Tịch! Giờ phút này trong lòng nàng chỉ có một từ —— giết!

Nàng có thể cảm nhận được Văn Nhất Minh và Văn Tổ Tâm hết mực yêu thương nàng. Bất kể là xuất phát từ loại cảm tình nào thì ở trong lòng mình, nàng cũng đã coi hai người là cha mẹ ruột!

Mà hôm nay, phụ thân nàng gặp nguy hiểm suýt bị chôn sống đến chết! Máu thân của nàng, lại bị bán đấu giá ở thanh lâu!

Thù này, chỉ có "Giết" mới báo được! Không thể tha thứ!

Tú bà của Thiên Hương Lâu không hổ là đã gặp qua trường hợp lớn, là người đầu tiên phản ứng lại, nàng thấy Văn Chi Tịch tuyệt sắc, trông mắt vừa chuyển, tức khắc kể đề bụng cười quyến rũ nói: "Ai da nha, thì ra là con gái của vị nương tử xinh đẹp này, khó trách sinh ra lại như hoa như ngọc. Nếu tới, vậy thì ở lại đi."

"Nương, nương có làm sao không?" Văn Chi Tịch căn bản không để ý tú bà, lập tức bỏ ra lòng sắt mở trói cho Văn Tổ Tâm. Thấy máu thân bị thay bộ quần áo lộ liễu như vậy, hơn nữa còn bị trói chặt khiến vô lực chống cự, sắc mặt nàng càng thêm âm trầm.

"Tịch Nhi! Mau, cha con đã xảy ra chuyện!" Văn Tổ Tâm lo lắng cho Văn Nhất Minh nhất, lúc này thấy Văn Chi Tịch tới, chuyện thứ nhất chính là nói Văn Nhất Minh.

"Nương đừng lo lắng, cha không có việc gì." Văn Chi Tịch đã mệnh Văn Thất và Văn Bát đưa Văn Nhất Minh trở về, Văn Thất vốn định bảo Văn Bát đưa người về Văn gia mà hẳn tới hỗ trợ.

Nhưng bị Văn Chi Tịch cự tuyệt, mà bảo hẳn trở về đem sự tình bẩm báo Văn Ngao Thành, khiến hẳn chuẩn bị giải quyết tốt hậu quả, bởi vì nàng hôm nay muốn đại khai sát giới! Ai cũng không thể thoát!

Văn Tổ Tâm nghe nói vậy lúc này gánh nặng trong lòng được mới được tháo gỡ, lập tức nghĩ đến người ở đây đều là hung thần ác sát, nàng vội vàng hỏi: "Tịch Nhi, con dẫn người tới không?"

Văn Chi Tịch lắc đầu, một đôi mắt như mũi tên, lạnh lùng quét về phía đám nam nhân vây xem, còn có đám người của tú bà kia! Thế nhưng dám công khai bán đấu giá máu thân của nàng, những người này thật là gan to bằng trời!

Tú bà bị nhìn đến ngực chột lạnh, lập tức ngoài mặt trong yếu nói với vài tên hộ vệ: "Còn thất thần ra đấy làm gì! Không mau giữ tiểu mỹ nhân này lại!"

Các hộ vệ nghe vậy, lập tức hung thần ác sát vây tới. Có một số tùy tùng của Tiền Dược cũng xung phong nhận việc tiến lên! Bọn họ thấp nhất cũng là Huyền Đồ lục giai, cao nhất là Huyền Đồ thất giai, một đám cường tráng hung hãn nhào đến chỗ Văn Chi Tịch.

"Tịch Nhi, đi mau!" Văn Tổ Tâm nhận ra được vài người trong đó, là hung đồ đã đánh phu quân của nàng ở cửa hàng dược liệu. Nàng cảm thấy những người này rất lợi hại!

Văn Chi Tịch nhận ra sự sợ hãi của máu thân, ôn nhu nói: "Nương nhận ra bọn họ?"

"Không sai, trong số họ có rất nhiều người đã đánh cha con, Tịch Nhi con đi mau, bọn họ là lũ vô nhân tính!" Lúc này Văn Tổ Tâm tuy rằng rất muốn được cứu vớt, nhưng nàng càng muốn bảo hộ con gái. Lúc này nàng quên mất con gái có tu vi cao hơn so với nàng, chỉ biết là con gái có nguy hiểm, nàng phải bảo vệ tốt nàng!

\*\*\*\*\*Bạn đang đọc truyện do Tụ Tiên Cur dịch\*\*\*\*\*

Văn Chi Tịch để lại bả vai máu thân, sát khí trong đôi mắt đẹp bắn ra bốn phía. Nàng chậm rãi đứng ở phía trước máu thân, cong môi cười lạnh: "Quá tốt! Trước hết để con đưa bọn họ đi dạo hoàng tuyền đã!"

"Tiểu mỹ nhân, người ở lại Thiên ——" tên to khỏe lợi hại nhất trước đây đánh Văn Nhất Minh xung phong nhận việc tay gươm ác quyền, mở miệng muốn nói lời xấu xa. Nhưng hẳn nói chưa hết, Văn Chi Tịch thân hình đã động.

Mọi người chỉ thấy hồng quang chột lóe, theo sau chỉ nghe "Thông thông" vài tiếng, vài tên hộ vệ tùy tùng nháy mắt ngã xuống đất, một mùi máu tươi quý dị lan tràn.

Tú bà chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, nàng duỗi tay sờ thấy máu: "A —— giết người rồi ——"

Bảy tám tên Huyền Đồ bưu hãn đồ chỉ mới đối mặt đã bị giết chết toàn bộ!

Người ngồi ở Thiên Hương Lâu đầy khiếp sợ, tất cả mọi người ngây dại. Những tiếng hét mất hồn chói tai lại vang lên hết đợt này đến đợt khác, những người đó ngày thường chưa thấy qua trường hợp máu me bạc này lập tức điên cuồng trốn ra.

Cũng có vài người sợ tới mức chân mềm vô pháp chạy, nhưng cũng liều mạng bò ra bên ngoài.

Người còn ở lại thì đều can đảm hơn người, nhìn quen tính phong huyết vũ.

"Meo meo ——" lúc này một đạo bóng trắng kéo màu xám nhảy lên bả vai Vân Chi Tịch, thứ này đúng là mèo con đã dẫn đường mà đến đây.

Vân Chi Tịch thấy mèo con kéo một cái trường bào, một đôi mắt xanh lấp lánh tỏa sáng nhìn nàng.

"Thông minh!" Vân Chi Tịch cầm lấy trường bào che lại Văn Tố Tâm: "Nương, ngài đừng lo lắng. Hôm nay, Tịch Nhi sẽ làm tất cả những người đã làm nhục ngài quỳ xuống sám hối, lấy máu tạ tội!"

Tám chữ cuối cùng, Vân Chi Tịch leng keng nói ra, chữ chữ ẩn chứa sát khí sung mãn! Sắc bén sát khí, trong phút chốc lấy nàng vì trung tâm mạnh mẽ tán ra.

"Chắc chắn —— đây là tiểu mỹ nhân đến từ chỗ nào, đủ cay đủ vị!" Ngay lúc Vân Chi Tịch lên sân khấu thì Tiền Dược đã kinh vi thiên nhân! Thiếu nữ tư sắc thể này hẳn chưa bao giờ gặp qua ở Huyện Thanh Thành, quả thực chính là cực phẩm!

Nguyên lai Vân Chi Tịch bởi vì chuyện của phụ thân Vân Nhất Minh mà nhìn thấu nhân tính âm lạnh, cho nên tính cách tương đối cổ quái kiêu ngạo, không có giao lưu với đệ tử thế gia. Mà đại bí thế gia, đều yêu cầu thể hệ trẻ tuổi mới từ mười lăm tuổi trở lên tham gia, cho nên đám người Tiền Dược không biết nàng cũng thực bình thường.

"Tịch Nhi!" Văn Tố Tâm nghe vậy trong lòng cả kinh, lập tức cầm tay con gái.

Đôi mắt đẹp của Vân Chi Tịch hơi chuyển, đại khái đoán được thân phận người nói. Ở cửa hàng dược liệu, nàng đã xác định là Tiền gia thiếu chủ và đại tiểu thư khi dễ cha mẹ nàng.

Vân Chi Tịch cầm tay mẫu thân, ý bảo nàng an tâm, lúc sau mới ngược mắt nhìn Tiền Dược: "Ngươi chính là Tiền gia thiếu chủ, là người hờ giết cha ta, trời nung ta đến nơi đây."

"Vị cô nương này, lời nói cũng không thể nói bậy. Tiền gia ta làm buôn bán, phụ nhân nàng tới như thế nào, chúng ta cũng không biết, chỉ cần có người bán, chúng ta liền thu thôi." Trả lời Vân Chi Tịch, lại là nguyên bản tính toán về nhà Tiền Surong Ngữ. Nàng thấy Vân Chi Tịch đi vào lập tức bị khuôn mặt tuyệt sắc của nàng kích thích!

"Ha ha ——" Vân Chi Tịch cười, mắt lộ ra sát khí nhìn chằm chằm Tiền Surong Ngữ: "Như vậy, người đánh ta cha mẹ, chính là các ngươi?"

"Không sai! Đúng là bốn thiếu gia, ai bảo bọn họ đi đường không có mắt! Tiểu mỹ nhân, chỉ cần ngươi đồng ý theo bốn thiếu gia, bốn thiếu gia tất nhiên sẽ sai người thả nương của ngươi ra, thấy sao hả?" Tiền Dược một ngụm đồng ý, dùng ánh mắt dâm đãng đánh giá Vân Chi Tịch.

\*\*\*\*\*Bạn đang đọc truyện do Tù Tiên Cur dịch\*\*\*\*\*

"Cha ta đâu?" Vân Chi Tịch hỏi lại.

"Cha ngươi đã chết, người chết khẳng định không cách nào sống lại." Tiền Dược rõ ràng sự tình chân tướng, lập tức trả lời.

Vân Chi Tịch nghe vậy cười như không cười nhìn hai anh em: "Từ trong tiệm đi ra, nương của ta đã cống cha ta, Tiền thiếu gia lại biết cha ta đã chết? Còn nói không phải các ngươi trói cha mẹ ta?"

Sắc mặt Tiền Dược cứng đờ, cuồn ngôn kiêu ngạo nói: "Không sai! Cha mẹ ngươi chính là do bán thiếu chủ trói, ngươi cứ việc ngoan ngoãn nghe lời, hầu hạ bốn thiếu gia cho tốt, tự nhiên sẽ cho ngươi chỗ tốt, nếu không ——"

"Nếu không như thế nào?" Vân Chi Tịch không giận mà ngược lại lại cười nói.

"Nếu không bán thiếu chủ khiến cho ngươi hối hận vì sinh ra là nữ tử! Nơi này có không ít người sẽ vui mừng hiến sức lực đâu." Tiền Dược âm rờn rờn nói.

"Ha ha ha! Đúng là như thế, nữ nhân cay nghiệt như thế, tất nhiên là sinh mệnh lực ngoan cường, rất tốt rất tốt!" Tham Lang - người tranh đoạt Văn Tố Tâm dùng ánh mắt dâm tặc quét trên người hai mẹ con thật lâu.

"Quá tốt!" Vân Chi Tịch nâng tay phải có thanh chủy thủ còn nhiễm máu lên, đôi mắt âm lãnh hắc ám vô biên, tiếng nói bình tĩnh trong trẻo đã trở nên khàn khàn, thanh âm như ám dạ Tu La: "Vậy để ta nhìn xem, huynh đệ các ngươi có đủ thô đủ cứng hay không!"

Nói xong, sát khí cả người nàng tỏa bốn phía, hồng mang như máu tán ra!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45: Đại Khai Sát Giới

Tiền Dược nghe vậy sắc mặt hài hước, trong mắt ẩn hiện châm chọc quát: "Người đâu, mau tới bắt lấy!"

Tiền Dược vừa dứt lời, bốn gã hộ vệ Tiền gia âm thầm an bài trong Thiên Hương Lâu hiện thân. Ngoại trừ hai gã Huyền Đồ bát giai và một Huyền Đồ cửu giai, trong đó có một người lại là Huyền Sĩ. Không thể không nói, nội tình của Tiền gia quả nhiên lợi hại!

Lấy Huyền Sĩ cầm đầu, bốn người tản ra, phân ra bốn phương hướng vây khốn Vân Chi Tịch.

"Nurong, người cùng Tiểu Bạch trước lánh qua một bên." Vân Chi Tịch chuẩn bị hoàn toàn ra tay, mèo nhỏ nghe vậy trông mắt xanh lục lấp lánh xoay chuyển, nhảy xuống đất trốn vào một góc.

Nghe vậy, Văn Tố Tâm muốn nói lại thôi, nhưng trước mắt các nàng tựa như cũng không có lựa chọn nào khác...

Cũng đúng lúc này, một Huyền Đồ bát giai bên phía đối phương huy quyền dội thẳng về hướng Vân Chi Tịch. Phải biết rằng hiện tại tu vi của nàng biểu hiện cũng chỉ là Huyền Đồ thất giai mà thôi. Dưới tầm mắt mọi người, nàng căn bản không tiếp được một chiêu này.

Nhưng Vân Chi Tịch thân hình bất động, tay nắm lại thành quyền vung lên. Chẳng lẽ muốn lấy quyền đối quyền?!

Huyền Đồ bát giai nọ trào phúng cười, tràn đầy tự tin đánh ra một quyền, nhưng trong nháy mắt lại cảm thấy như đánh lên trên tảng đá cứng, nắm tay truyền đến cảm giác đau thấu tâm can.

"Rắc——" một tiếng xương nứt thanh thúy vang lên, nghe thấy mà rợn cả người. Ngay sau đó mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn lên ——

"Aaaa ——" Huyền Đồ bát giai thảm gào một tiếng, mà nắm tay của Vân Chi Tịch lại tràn ra một tầng hồng quang, nàng đã luyện được "lô hỏa thuần thanh hóa quyền", thế cường đẩy thẳng vào. Sinh sôi mà dập nát tay người này!

"Xương cốt thật mềm." Vân Chi Tịch cười lạnh, lọt vào tai Huyền Đồ bát giai khiến y cảm thấy tựa như âm thanh của ma nữ. Bộ dáng của hắn lúc này như tên ngu ngốc. Hắn vốn tưởng rằng nắm chắc thắng lợi, kết quả đá phải ván sắt, một chiêu đã bị phế đi một bàn tay.

Phiên quyết đấu này tức khắc làm toàn bộ người trong Thiên Hương Lâu kinh hãi. Điều gì hay là thiếu nữ này không Huyền Đồ thất giai? Nếu không sao có thể cứng đối cứng với Huyền Đồ bát giai lại hoàn toàn chiếm được thế thượng phong?! Trừ phi nàng là Huyền Đồ cửu giai!

Nhìn qua thiếu nữ này cùng lắm chỉ có mười lăm sáu tuổi, sao có thể là một Huyền Đồ cửu giai?! Tuyệt đối không có khả năng này!

Còn lại hai gã Huyền Đồ thấy vậy hai mặt nhìn nhau, đều thấy được sự nghi ngờ trong mắt đối phương: "Cùng lên!" Hai người hạ quyết tâm, lập tức lấy nhiều khi ít nhào tới Vân Chi Tịch.

\*\*\*\*\*Bạn đang đọc truyện do Tụ Tiên Cự dịch\*\*\*\*\*

Vân Chi Tịch lần thứ hai cười lạnh, thân hình bất động tựa núi như cũ, chỉ dùng một quyền chống đỡ, nghênh đón trực tiếp thường vào mặt một người một quyền, sau đó một chân phi đá lên mũi một người khác. Một kích một cái, dường như hai gã Huyền Đồ kia bị ngu ngốc nhảy lên cho nàng đánh không né tránh. Nhưng trời biết, bọn họ thật sự muốn tránh, nhưng mà tránh không kịp.....

Quản chúng vậy xem cũng đều biết Huyền Đồ không phải đầu đất. Như vậy chính là thiếu nữ này, rất có thể thật sự là một Huyền Đồ cửu giai!

Tiếp theo mọi người nghe thấy "Aaaa Aaaa ——" hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, chỉ thấy Vân Chi Tịch tay nâng chủy thủ chém giết hai gã Huyền Đồ bát giai.

Đáng thương cho hai ám vệ xui xẻo bị giết mà giống như gà bị cắt tiết. Trên cổ bọn họ máu tươi phun trào, hai mắt nhìn lão đại trợn trừng lên, rõ ràng là chết không nhắm mắt.

"Chi bằng mấy cái vô dụng phế vật này mà tưởng có thể giữ bốn tiểu thư lại?" Chủy thủ trong tay Vân Chi Tịch còn nhỏ máu, giờ phút này nàng vẫn cười như cũ, nhưng nụ cười lại này lại khiến người xem cả ngực lạnh toát. Giết người, nàng có thói quen dùng chủy thủ!

"Hừ!" Huyền Sĩ vẫn luôn không ra tay kia hừ lạnh một tiếng, bàn tay hóa phong mà ra, hướng thẳng đến căn cổ trắng như tuyết của Vân Chi Tịch, vọng tưởng nắm lấy chế phục nàng.

"Xi." Vân Chi Tịch nhẹ giọng cười nhạt, thân hình như mị ảnh, không lùi mà tiến tới dán gần gã Huyền Sĩ kia.

Chỉ nghe "Răng rắc ——" một tiếng, đầu Huyền Sĩ kia liền như bí đao rơi xuống đất! Vang lên âm thanh "Bịch" trầm trọng, mọi người cả kinh trong lòng chợt lạnh.

Giết Huyền Sĩ! Thế mà lại như giết gà?! Tất cả mọi người đều sợ ngây người..... Tu-- tu vi thiếu nữ này—— kỳ thật là Huyền Sĩ?! Chuyện này không có khả năng! Nhất định là Huyền Sĩ kia sơ suất quá, nhất định là trường hợp này! Chỉ có thể là như thế này!

\*\*\*\*\*Bạn đang đọc truyện do Tụ Tiên Cư dịch\*\*\*\*\*

"Người là ai?" Tiền Surong Ngừ mí mắt giật giật, người có tu vi loại này không có khả năng là hạng người vô danh, nàng không dám nghĩ đến địa vị của Vân Chi Tịch ở Vân gia như thế nào!

"Người đến để lấy mạng người." Khóe miệng Vân Chi Tịch ngậm cười trả lời, ánh mắt nhìn về phía Tiền Surong Ngừ đang ngự trên lầu nhả gian tựa như nhìn một khối thi thể.

"Làm càn! Vì thấy người là Huyền Đồ cứu giai, chuyện cũ bản thiếu chủ sẽ bỏ qua, chỉ cần người ngoan ngoãn làm thiếp của bản thiếu gia, vinh hoa phú quý tài nguyên tu luyện sẽ không thiếu người!" Tiền Dục lúc này cũng không xem thường Vân Chi Tịch, thấy nàng tu vi không tồi, đến vị trí thiếp thất đều nguyện ý hứa hẹn.

"Ha ha ——" Vân Chi Tịch cười rộ lên, như là nghe được một chuyện hài hước đáng chê cười.

Tiếng cười này như đánh lên mặt Tiền Dục, hần lập tức lạnh mặt: "Tiểu nương tử người giỏi lắm, dám cười bản thiếu chủ, hôm nay bản thiếu chủ phải dạy dỗ người thật tốt!" Dứt lời, hần liền từ nhả gian nhảy xuống dưới, trực tiếp tự mình ra trận.

"Đại ca!" Tiền Surong Ngừ muốn ngăn cản đều không kịp, nhưng nghĩ đến Tiền Dục không chỉ là Huyền Sĩ mà trên tay còn có Vô Cực Kiếm của Tiền gia, sức chiến đấu mạnh hơn Huyền Sĩ khác nhiều, tất nhiên có thể chiến thắng dễ dàng.

Tiền Dục cũng không phụ suy nghĩ của Tiền Surong Ngừ, lúc hần nhảy xuống thì một thanh bảo kiếm ánh sáng chiếu rọi bốn phía cũng rời khỏi vỏ. Trong phút chốc ánh sáng lóa mắt của Vô Cực Kiếm che dấu đi màu máu trong đại đường.

"Vô Cực Kiếm!" Có nhân lực như đám người Tham Lang, lập tức nhận ra kiếm này là kiếm tốt chỉ Tiền gia mới có. Ngay cả hần cũng phải cực kỳ kiêng kị. Trong lúc nhất thời ánh mắt những người còn lại trong Thiên Hương Lâu nhìn về phía Vân Chi Tịch đều lộ ra một tầng thương hại. Bởi vì bọn họ biết, tuy thiếu nữ này là một Huyền Đồ cứu giai rất lợi hại, nhưng cũng tuyệt đối không thể đánh lại Huyền Sĩ đang cầm Vô Cực Kiếm—— Tiền Dục.

Nhưng Vân Chi Tịch thấy Tiền Dục tự mình ra trận, ý cười trên khóe môi lại càng dày đặc. Nàng chính là đang chờ Tiền Dục, hôm nay nếu không có hai huynh muội này làm chủ, cha mẹ nàng cũng sẽ không gặp vũ nhục thế này!

Vân Chi Tịch rất rõ ngạo khí trong lòng Vân Nhất Minh, chuyện hôm nay tuy không đánh chết hần, nhưng cũng phế đi tất cả ngạo khí của hần. Mà Văn Tổ Tâm thân là Vân gia phu nhân, thế nhưng bị người khác bán vào thanh lâu, sự việc vô cùng nhục nhã này tất nhiên cả đời khó quên. Nếu ngum ác khí này không được xả ra, bọn họ kiếp này tất nhiên buồn bức đến chết!

Cho nên, hôm nay không giết huynh muội Tiền gia, nàng uống phí làm người! Làm Vân Chi Tịch!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 46: Ngược Tiền Thiếu Chủ. Không Chết Không Ngừng!

Edit: Nhã

Beta: Ara

-----  
"Quả nhiên là Vô Cực Kiếm của Tiền gia. Đây chẳng phải thiếu chủ Tiền gia sao? Hần lại tự mình động thủ. Xem ra tiểu nữ nhân này chạy trời không khỏi nắng!" Tiền Dục cũng được coi là một nhân vật nổi danh của Huyện Thanh Thành, vừa lên sân khấu đã bị mọi người nhận ra.

"Thì đó! Tiền thiếu chủ vốn là Huyền Sĩ, hơn nữa còn có Vô Cực Kiếm. Tham Lang là Huyền Sĩ thành danh đã lâu còn phải nể ba phần! Như vậy thuận phục tiểu nữ nhân quá dễ dàng rồi!"

"Cũng chưa chắc, tiểu nữ nhân kia thoát nhìn cũng có thực lực. Người xem, thân pháp của nàng ta quả không tầm thường!"

"Mặc kệ thế nào, tiểu nữ nhân này dám ở địa bàn Tiền gia náo loạn, chắc chắn sẽ bị Tiền thiếu gia bắt về rồi. Thật là đáng tiếc~"

Tuy có nhiều lời bàn tán xôn xao nổi lên nhưng quần chúng vây xem phần lớn nhận định Vân Chi Tịch không thể thắng Tiền Dục, kết cục cuối cùng không tránh khỏi trở thành thiếp thất của hần. Bọn họ coi như xem một hồi "Bá vương biệt cơ" là được rồi!

Bên trong đại đường, Tiền Dục tự cho là phong độ nhẹ nhàng đáp xuống đất, nghe bên tai từng lời ca ngợi, hần nở nụ cười tự cho là phong lưu phóng khoáng nói: "Tiểu nữ nhân, thế nào? Nghĩ kĩ rồi sao? Bản thiếu chủ là người yêu hoa, không muốn đánh giết giết làm bị thương người thì không tốt."

\*\*\*\*\*Bạn đang đọc truyện do Tụ Tiên Cư dịch\*\*\*\*\*

Vân Chi Tịch ngưng thần nhìn về phía Vô Cực Kiếm. Lấy ánh mắt của nàng có thể nhìn ra đây là thanh kiếm vô cùng tốt. Trên tay nàng chỉ có một thanh chủy thủ "gà mờ", sợ rằng rất khó đánh thắng. Kinh Hoàng Kiếm có chút quý dị, không đến vạn bất đắc dĩ nàng sẽ không đem ra. Nói không chừng còn có thể làm đòn sát thủ.

Tiền Dược thấy thần sắc Vân Chi Tịch có chút động lập tức tiếp lời: "Bản thiếu chủ bảo đảm chỉ cần ngươi theo ta, các ngươi đều được bản thiếu chủ bao ở, về sau cũng không cần vút đầu lộ mặt."

Ánh mắt Vân Chi Tịch chuyển động, cười nhạt thông dong đến gần Tiền Dược, trưng ra vẻ mặt vô hại cười ngọt ngào nói: "Lời này của Tiền thiếu chủ là thật sự?"

Tiền Dược thấy Vân Chi Tịch tiến đến, cho rằng nàng muốn nhào vào trong ngực hắn liền vui mừng nói: "Tất nhiên."

Không ngờ lúc Vân Chi Tịch đến gần thì có ánh sáng lạnh lẽo từ chủy thủ lóe lên, đánh một đòn phủ đầu nhắm thẳng tiến tới cổ Tiền Dược.

"Đại ca! Cần thận!" Tiền Surong Ngữ trong lòng giật mình, nàng biết Tiền Dược không thể xảy ra chuyện gì.

Nhưng chỉ nghe "Keng~" một tiếng, Vô Cực Kiếm trong tay Tiền Dược nhanh chóng chặn lấy chủy thủ của Vân Chi Tịch, chủy thủ trong phút chốc một phân thành hai, bị Vô Cực Kiếm chặn lại cắt vỡ!

"Tiểu tiện nhân, dám đánh lén!" Tiền Dược cả kinh. Nếu không phải hắn nhanh tay giờ phút này đã vong hồn. Nghĩ vậy hắn liền giận dữ phản công.

"Vô nghĩa. Bằng cái đầu heo của ngươi còn muốn bản tiểu thư hầu hạ ngươi à. Cũng không chịu soi gương nhìn lại xem ngươi là cái thứ gì!" Vân Chi Tịch châm chọc mỉa mai.

Tiền Dược tức đến xanh cả mặt: "Được! Được! Được lắm. Tiểu tiện nhân này, hôm nay bản thiếu chủ không đem ngươi về thì không phải là Tiền Dược!"

"Tên là nguyệt tiền? Không bằng đổi thành nguyệt sự đi! Tên thật hay nha. Quần chúng nữ nhân mỗi tháng đều sẽ nhắc mãi tên ngươi." Vân Chi Tịch đọc miệng nói đến mức một chút khác biệt xung quanh đều ồn ào cười lớn. Dám cái tên của Tiền thiếu chủ thành "nguyệt sự", thật đúng là cơ trí! Hahaha~~~~

"Ngươi!" Tiền Dược tức giận đến mức sắc mặt hết trắng lại biến thành đen, Vô Cực Kiếm trong tay nắm càng thêm hung dữ nhưng lại có chút rối loạn.

Ánh mắt Vân Chi Tịch hơi sáng, cười khanh khách nói: "Nhu thế nào? Hay là thấy bản tiểu thư lấy tên không tồi? Nguyệt sự thiếu chủ?"

"Tiện nhân tìm chết!" Tiền Dược bị trào phúng giận dữ, chỉ nghĩ mau chóng giết chết thiếu nữ trước mắt.

Vân Chi Tịch không thuận theo mà buông tha cho hắn, tiếp tục châm chọc mỉa mai tâm trí Tiền Dược. Mới đầu mọi người còn không nhìn ra được cái gì, lúc sau rốt cuộc cũng có người phát hiện có chỗ không thích hợp.

Lại nghe Vân Chi Tịch quát một tiếng: "Đầu heo! Đi tìm chết đi!" Khi đó chỉ thấy Vân Chi Tịch cao nhảy dựng lên, một đôi bàn tay trắng thẳng hướng lợi kiếm trong tay Tiền Dược, nhưng không phải muốn lấy mạng hắn mà là khéo léo đoạt lấy Vô Cực Kiếm của hắn.

"Tay không đoạt dao sắc!" Ánh mắt Tham Lang chột lóe, không khỏi có chút bội phục. Tiểu nữ nhân này hiểu được trước dùng chiến thuật mắng loạn tâm chí đối phương, sau đó chọn thời cơ thủ thắng, cái này cũng không phải là tay mới làm được.

"Một màn tay không đoạt dao sắc thật đặc sắc." Gã thám hiểm Độc cũng đánh giá năng lực của Vân Chi Tịch cao hơn.

Cùng lúc bị đoạt Vô Cực Kiếm, Tiền Dược bị Vân Chi Tịch xoay lưng hung hăng đánh lên mũi hắn.

"A~~~~" Tiền Dược gào thảm một tiếng, máu mũi tức khắc phun trào ra.

\*\*\*\*\*Bạn đang đọc truyện do Tụ Tiên Cư dịch\*\*\*\*\*

"Đại ca!" Tiền Surong Ngữ đại kinh thất sắc, không nghĩ tới Tiền Dược lại bị thua như vậy.

Tuy nhiên Vân Chi Tịch cũng không có dừng lại, Vô Cực Kiếm bị nàng đoạt giương lên cao sắp bỏ về phía Tiền Dược.

"Ngươi dám!" Tiền Surong Ngữ hét chói tai. Trái tim những người vây xem giật thót. Đây chính là thiếu chủ Tiền gia đó! Sao có thể nói giết là giết!

Ấy vậy mà tay Vân Chi Tịch cũng không có ngừng. Mọi người chỉ kịp thấy một đạo kiếm quang màu trắng rơi xuống, ngay sau đó Tiền Dược thảm thiết tru lên: "A~~~~"

Sắc mặt Tiền Surong Ngữ trắng bệch, ánh mắt dừng trên người huynh trưởng, chỉ thấy giữa hai cái đùi của hắn có một mảng máu!

"Chẳng chừng tí xíu nào, mới cắt một cắt đã đứt rồi!" Vân Chi Tịch cầm Vô Cực Kiếm trong tay, cười nhạt nhìn Tiền Dược. Mọi người nhìn nụ cười tươi

sáng ấy, nhìn nhìn lại trên đất kia một vũng máu chảy đầm đìa, chỉ cảm thấy cả người phát run phát sợ.

Một kiếm chặt đứt mệnh căn tử của Tiền thiếu chủ, loại chuyện này sao có thể làm một cách nhanh gọn như vậy!? Thiếu nữ này cũng là quá tàn nhẫn rồi!

"Đại ca!" Tiền Sương Ngữ trăm triệu lần cũng không nghĩ đến có người dám can đảm náo loạn ở địa bàn Tiền gia, chưa nói tới còn đâm tàn huynh trưởng của nàng.

Tiền Dược thâm thiết tru lên, thanh âm căn bản không thể ngừng ngay được. Bị chặt đứt mệnh căn tử, đau tới khác cốt mình tâm cũng là điều hiển nhiên. Đau đến mức ý thức hần dần trở nên mơ hồ, chỉ có thể vận vẹo trên mặt đất mà run rẩy.

Tham Lang thấy thể ánh mắt liền trở nên kinh ngạc. Thiếu nữ này xuống tay quả thực quá tàn nhẫn, mọi người đều không nỡ nhìn thẳng.

"Còn muốn bản tiểu thư trở thành thiếp của ngươi? Còn cảm thấy mình không ai bì nổi nữa không? Dám đánh cha ta, làm nhục nương của ta?" Vân Chi Tịch lạnh lùng nói, một chân đạp lên đầu Tiền Dược. Ánh mắt sắc bén bắn ra một mũi nhọn thẳng tắp bức bách trên lầu nhả gian Tiền Sương Ngữ.

"Tiện nhân, ngươi là tự mình lăn xuống hay là muốn bản tiểu thư phải lên mời ngươi xuống?" Vân Chi Tịch lười biếng nói, vậy mà ai cũng nghe ra trong lời nói toàn là sát khí.

Tiền Sương Ngữ sợ tới mức mặt trắng bệch, lập tức quát lớn: "Người đâu. Các người ai giết được tiện nhân này, Tiền gia ta ban thưởng vạn lượng!"

Tiền thưởng vạn lượng!

Trong Thiên Hương Lâu có không ít khách làng chơi là côn đồ. Một vạn lượng hoàng kim đối với bọn họ mà nói là cực kì dụ hoặc! Ngay cả Độc Nhân và Tham Lang cũng phải động tâm. Có thể thấy được Tiền Sương Ngữ vẫn còn chút thông minh, biết dùng số tiền lớn tất sẽ dụ ra được dũng phu.

\*\*\*\*\*Bạn đang đọc truyện do Tụ Tiên Cur dịch\*\*\*\*\*

"Ta tới gặp tiểu nữ nhân một lần." Độc Nhân bước ra đầu tiên.

Tiền Sương Ngữ thấy có người động thủ, lúc này như được xả hơi trấn tĩnh nói: "Tiểu tiện nhân, dám ở địa bàn Tiền gia ta náo loạn, làm hại ca ta. Tiền gia ta cùng ngươi không chết không ngừng! Ngươi cứ chờ sống không bằng chết đi."

"Xi~~~~" Vân Chi Tịch trào phúng cười, lãnh đạm nói: "Tiền gia thực ghê gớm sao? Không chết không ngừng? Câu này phải là bản tiểu thư nói mới phải! Dám đánh cha ta, nhục nhã nương ta. Không chết... không thôi!" Vân Chi Tịch dứt lời, kiểm trong tay đâm xuống bả vai Tiền Dược.

"A~~~~" chỉ nghe Tiền Dược lần thứ hai gào thán một tiếng. Vân Chi Tịch giơ tay lên, mang theo một cánh tay đầy máu văng ra xa. Trên người nàng đều là máu Tiền Dược, về mặt lúm đồng tiền như hoa, cả người lại phát ra sát khí vô tận. Thật giống thị huyết tu la a!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 47: Quỷ Xuống Đất! Chui Qua Váy! Chết!

"Ngươi ——" Tiền Sương Ngữ thấy huynh trưởng dưới mí mắt mình bị người năm lần bảy lượt phế bỏ, tức giận đến run rẩy cả người.

"Tốt —— tốt lắm ——! Ngươi nhanh chóng giam giữ tiểu tiện nhân này cho ta, đến lúc đó không chỉ hai mẹ con này mà một vạn lượng hoàng kim cũng là của ngươi!" Tiền Sương Ngữ biết rằng Độc Nhân khác với những Huyền Sĩ của Thiên Hương Lâu sống trong nhung lụa lâu rồi. Độc Nhân là nhà thám hiểm, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, sức chiến đấu cũng không phải Huyền Sĩ bình thường có thể so sánh.

Độc Nhân nghe vậy nhượng mảy, phi thường không thích bị nữ nhân này ra lệnh. Giống như hắn là thuộc hạ vậy, làm người nghe rất khó chịu.

Bất quá Độc Nhân cũng biết đây là tính nết của hậu bối các thế gia, trong lòng tuy không thích nhưng nghĩ cũng nên bán ân tình cho đại gia tộc như Tiền gia. Hắn đã trải qua cuộc sống thám hiểm đầy rẫy nguy hiểm quá đủ rồi, hắn cũng muốn làm khách khanh trưởng lão của thế gia nào đó. Khi không có việc gì thì uống rượu chơi nữ nhân, không cần làm gì cũng có thể ăn sung mặc sướng.

Vân Chi Tịch không biết Độc Nhân, nhưng trên người hắn tỏa ra hơi thở giết chóc khiến nàng biết người này không phải là bao cò, nàng lập tức câu môi cười thâm: "Các hạ là ai? Phế vật Tiền gia cũng đáng để ngươi đi chịu chết?"

"Phế vật Tiền gia?!" Mọi người nghe vậy tức khắc lộ ra sắc mặt kỳ quái, thiếu chủ Tiền gia mới hơn hai mươi tuổi đã có tu vi Huyền Sĩ còn bị gọi là phế vật?! Vậy toàn bộ người của Huyện Thanh Thành chẳng phải đều là phế vật sao?

"Thật là tiểu mỹ nhân độc miệng, nói cho ngươi biết bản đại gia là ai, cũng cho ngươi biết nam nhân sau này của ngươi là ai! Nghe rõ đây, bản đại gia là ——" Hai mắt Độc Nhân hiện ra ánh sáng dâm tà, đang muốn kiêu ngạo đến tự báo gia môn thì ai ngờ Vân Chi Tịch chẳng thèm chào hỏi gì cả, cực

quang kiếm lao thẳng đến trước mặt hắn!

Độc Nhân sợ hãi, mau chóng rút Huyền Kính vào hai chân, dùng thân pháp linh hoạt tránh thoát một đòn trí mạng. Đồng thời đại chưởng vung ra công kích hung mãnh.

Vân Chi Tịch xoay người nhảy, dựa vào chưởng phong của Độc Nhân làm đệm nhảy bật lên, cực quang kiếm trong tay như đại đao chém cầu một đường thẳng tắp điều bổ xuống Độc Nhân!

"Tới đúng lúc lắm!" Độc Nhân hét lớn một tiếng, không lùi mà tiến tới, một thanh màu đen đại đao ra khỏi vỏ, trực tiếp chặn lại!

Nhưng mà đúng lúc này, thân hình của Vân Chi Tịch bỗng nhiên biến ảo.

Chỉ nghe "Xuy" một tiếng, Độc Nhân thối lui hơn chục trượng, trên mặt đất có một cánh tay mới mẻ nằm đó, ngón tay vẫn còn động đậy! Không phải cánh tay đặc thù của Độc Nhân thì là gì!

Một đám người thấy vậy ngây ra như phỗng, sao có thể! Độc Nhân chính là nhà thám hiểm Huyền Sĩ hung hãn, thế nhưng bị thiệt trên tay thiếu nữ này?! Thiếu nữ này rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Chẳng lẽ là đệ tử đại gia tộc nội thành?! Nếu không như thế nào có thể lợi hại như vậy!

Lúc này trái tim của Độc Nhân kịch liệt nhảy lên, hắn trực tiếp so chiêu với Vân Chi Tịch nên rất rõ nếu vừa rồi hắn không tránh một kiếm kia kịp lúc thì chỉ sợ đã đầu mình hai nơi! Đối phương, tuyệt đối không phải là một thiếu nữ thể gia bình thường! Hắn rõ ràng nghĩ được hơi thở giết chóc khủng bố trên người thiếu nữ, so với hắn thì chỉ có hơn chứ không kém! Thật là đáng sợ!

"Công phu của nữ hiệp rất giỏi! Độc Nhân cam bái hạ phong, việc hôm nay là Độc Nhân không đúng, xin phép cáo từ!" Độc Nhân không hổ là nhà thám hiểm quyết đoán, trong lòng phỏng đoán không đúng lập tức rút đi! Cũng không lưu luyến phần thưởng vạn kim, đối với hắn mà nói mệnh mới là quan trọng nhất! Mất mạng có tiền cũng không thể xài!

"Người không được đi! Người nếu giết tiểu tiện nhân này, bốn tiểu thư sẽ nói gia tộc mời người làm trưởng lão vinh dự, cung phụng cả đời!" Tiền Sương Ngừ lại bỗng nhiên quát.

Độc Nhân tạm dừng bước, trưởng lão vinh dự của Tiền gia! Chức này cao cấp hơn trưởng lão khách khanh nhiều, trưởng lão vinh dự không chỉ được đối xử cực tốt mà không cần làm bất kỳ chuyện gì. Chỉ có người cống hiến lớn trong gia tộc mới có cơ hội được tôn sùng là trưởng lão vinh dự!

"Lời này là thật sao?" Không thể không nói, Độc Nhân động tâm. Rốt cuộc trưởng lão vinh dự là đại biểu cho việc sau này hắn là khách quý, đại ân nhân của Tiền gia!

"Ta bảo đảm——" một âm thanh suy yếu vang lên, là hơi thở thoi thóp Tiền Dục nhin đau phát ra.

Tiền Dục là thiếu chủ Tiền gia, lời hắn nói tự nhiên có trọng lượng. Độc Nhân nghe vậy quả nhiên trở về đối mặt Vân Chi Tịch, tuy rằng biết thiếu nữ này bất phàm, nhưng vì vinh hoa phú quý cũng chỉ có thể liều mạng!

"Người quả thực muốn tìm cái chết?" Tay Vân Chi Tịch cầm cực quang kiếm, vẫn không có đánh gãy hai người Tiền gia dụ hoặc Độc Nhân.

Độc Nhân lúc này cũng không có nhiều lời vô nghĩa, chỉ là thận trọng nhìn chằm chằm Vân Chi Tịch nói: "Xin lỗi, mặc dù người có tư chất cao ngút trời thì hôm nay cũng phải chết!"

Dứt lời, cả người Độc Nhân nổi lên từng cơn gió mạnh, đại đao màu đen có ánh sáng đen quỷ dị bắn ra!

"Độc lang phê!" Độc Nhân hét lớn một tiếng, Thiên Hương Lâu một trận run rẩy!

"Cái gì! Độc lang phê, Độc Nhân thành danh tất sát ki!" Người có nhãn lực thấy vậy hoảng sợ, không nghĩ tới Độc Nhân sẽ dùng chiêu số tự tổn hại tám ngàn đá thương địch thủ một vạn!

Trong đôi mắt đẹp của Tiền Sương Ngừ xẹt qua một tia sáng âm độc của âm mưu thực hiện được, nàng tin tưởng Vân Chi Tịch dưới một chiêu này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

"Chết đi!" Sau khi thiêu đốt toàn bộ Huyền Kính trong thân thể để bộc phát ra chiêu thức mạnh nhất, Độc Nhân cao giọng tự tin nói.

"Ai chết?" Vân Chi Tịch không biết từ khi nào đã đứng trước Độc Nhân một thước, vô cực kiếm trong tay nhỏ huyết. Bị ánh sáng màu đen bao trùm, không có ai thấy được thân hình của nàng từng biến mất một cách kỳ lạ trong chớp mắt! Mà một cái chớp mắt này đủ để nàng chiếm cứ vị trí giết người tốt nhất, hoàn thành tuyệt sát Độc Nhân!

Con người Độc Nhân tròn to, cái đầu "lạch cạch" rơi trên mặt đất! Đến chết, hắn cũng không biết Vân Chi Tịch ra tay khi nào, rõ ràng không ai có thể tránh thoát độc lang phê công kích.....

Độc Nhân, một thế hệ nhà thám hiểm hung ác tự do của Huyện Thanh Thành, ngã xuống!

Thiên Hương Lâu nháy mắt lặng ngắt như tờ, nếu phía trước Vân Chi Tịch mang đến kinh hãi chỉ làm cho bọn họ khó có thể tin, như vậy giờ khắc này nàng khiến mọi người cảm thấy sợ hãi!

Lúc này chỉ thấy thiếu nữ cầm kiếm đi về phía Tiền Dược, đến lúc này hắn mới biết được đã trúng ván sắt rồi, nhưng mà hối hận đã không kịp.

"Người không thể giết ta —— ta là thiếu chủ Tiền gia, người giết ta nhất định sẽ không chết từ tế được ——" Tự tin lớn nhất của hắn chính là Tiền gia làm hậu thuẫn.

"Thật không? Muốn sống?" Vân Chi Tích đá Tiền Dược như đá cầu sắp chết, khẩu khí hứng thú kiêu ngạo.

"Thật, thật, người đừng giết ta! Ta bảo đảm người không chết!" Tiền Dược sợ hãi, đáy lòng lại âm độc nghĩ, chờ người bị ta bắt trong tay, tất nhiên sẽ làm người muốn sống không được muốn chết không xong! Cũng dám hủy hùng phong của ta!

Vân Chi Tích nghe vậy một chân đạp lên dưới háng Tiền Dược khiến hắn đau đến mức ngao ngao gào thán, Thiên Hương Lô không ai lên tiếng, nhìn thiếu nữ không kiêng dè tàn nhẫn tác phong, chỉ cảm thấy cả người thật lạnh thật lạnh.

"Cô nài nài, tha ta đi ——" Tiền Dược đau đến dục tiền dục tử, khóc thét xin tha. Vốn dĩ nơi đó của hắn đã bị chặt đứt, vô cùng đau đớn, hiện tại còn bị đâm, quả thực đau đến hắn muốn chết! Có tình mỗi lần đau đến muốn ngất xỉu thì gót chân thiếu nữ dùng một chút lực, hắn đau đến tới độ không thể không thanh tỉnh!

"Quý lên nhận tội với nương của ta, chui qua váy của bốn tiểu thư!" Vân Chi Tích quát lạnh một tiếng, phải để Tiền Dược chịu đựng nhục nhã! Nàng kỳ thật cũng chỉ là gây ông đập lưng ông mà thôi!

"Người không cần khinh người quá đáng!" Tiền Sương Ngữ không nín được, mảy may bởi vì sợ hãi mà trở nên trắng, nhưng nàng tuyệt đối không thể để huynh trưởng chịu đại nhục này!

"Người không lên tiếng thì ta cũng quên mất, lăn xuống tới cùng nhau đập đầu, chui qua!" Khi Vân Chi Tích nói chuyện thì thân hình đã nhảy lên, chỉ nghe Tiền Sương Ngữ thét chói tai, đã bị xách xuống nhà gian như xách gà con.

"Người đừng mơ tưởng! Buông ta ra, bằng không khiến người không chết từ tế được!"

"Bốp bốp bốp!" Vân Chi Tích tát Tiền Sương Ngữ mấy bạt tai, lạnh lùng nói: "Ồ ào!"

Tiền Sương Ngữ bị tát đến nổi lỗ tai kêu "Ong ong", khuôn mặt như hoa như ngọc nháy mắt sưng lên một vòng, nàng từ nhỏ đến lớn đâu chịu nổi loại vũ nhục thế này! Oán độc trong lòng mọc lên như cỏ dại, hận không thể xé Vân Chi Tích!

Thấy ánh mắt oán độc của Tiền Sương Ngữ, Vân Chi Tích trào phúng nói: "Muốn giết ta? Đáng tiếc người không có bản lĩnh này, huynh muội các người lập tức quý xuống đất cầu nương ta tha thứ! Lại cho ngoan ngoãn chui qua, nếu không —— chết!"

Nàng trước nay đều không phải người tốt, kiếp trước không phải, một đời này càng không phải. Muốn khi dễ nàng, thì phải có giác ngộ bị khi dễ gấp trăm lần trở về!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Phế Vật Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).